

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

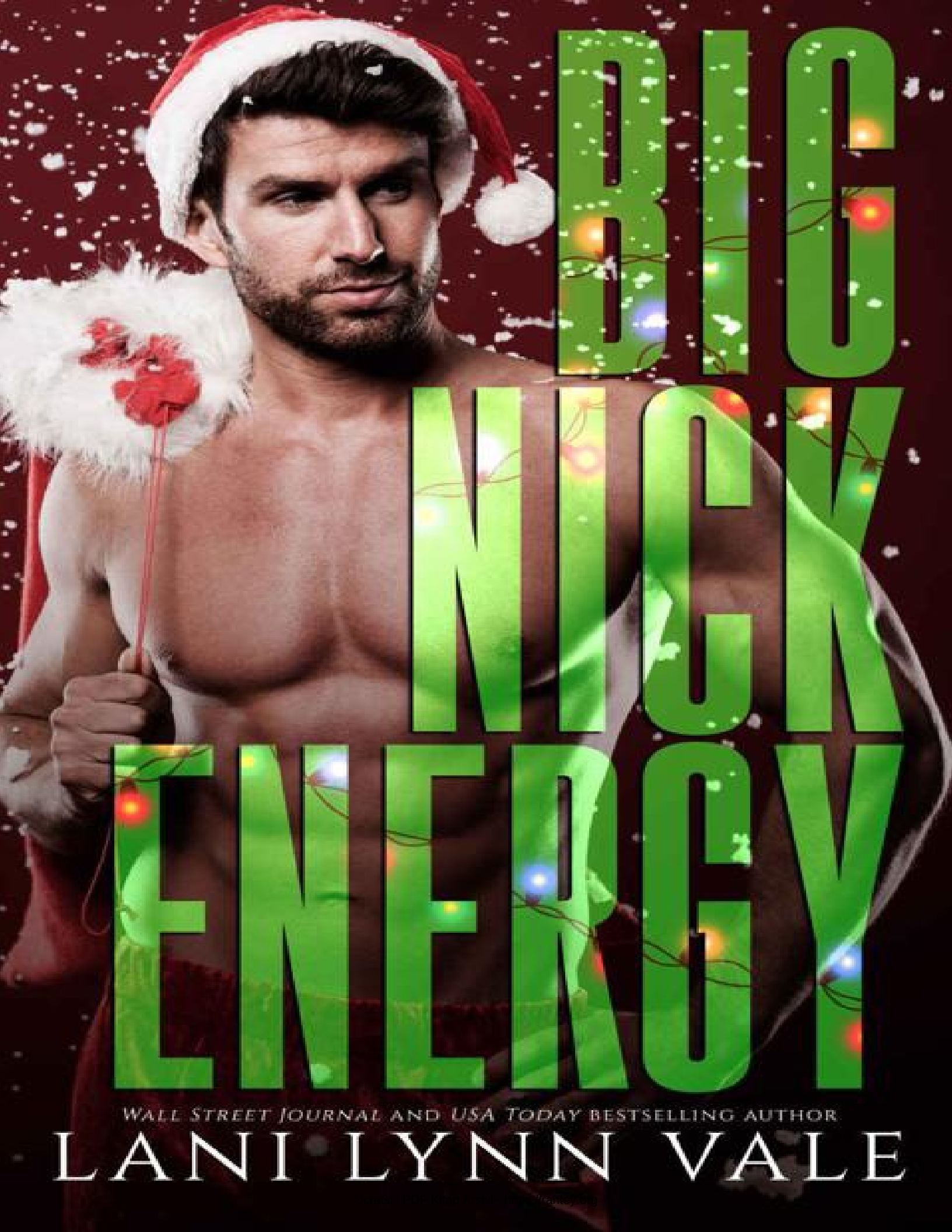
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Big Nick Enerji](#)

[Adanmışlık](#)

[Teşekkürleri](#)

[Lani Lynn Vale Blurb'un diğer](#)

[kitapları](#)

[Spurlock Sürpriz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Titus'un Noel Dileği Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Sonsöz](#)

[Bir Noel Kazası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Covid](#)

[Sortları](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

BIG NICK ENERGY

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE

Lani Lynn Vale™
tarafından Big Nick
Energy
Metin telif hakkı © 2023 Lani Lynn Vale

™ Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek olan bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Banner ve Perry'den daha fazlasını isteyen herkese. Buyurun!

Teşekkür

Golden Czermak-Fotoğrafçı

My Brother's Editor & Ink It Out Editing-Editörlerim Alyssa

Garcia-Kapak Sanatçısı & PA

Annem, bu kitabı sekiz milyon beş yüz altmış yedi kez okuduğın için teşekkür ederim.

Kendra, Lisa, Laura, Brandi, Jen, Mindy, Barbara ve Amanda - siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Kitaplarımı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim sevgili betalarım.

Lani Lynn Vale Yazarının Diğer Kitapları

The Freebirds

Boomtown Highway

Don't Care

Hayatımın Son Gününde Biri

Daha Toza Bulandı

Teksas Kasırgası

Dans

Etmiyorum

Dixie Wardens MC Kahramanları

Işıklar Sirenime

Halligan Baltama

Kevlar Yeleğime

Anahtarlar

Kelepçelerime

Hayat Uçuşuma Şarj

Hattıma

İstihbaratıma Karşı Doğru

Yanlış **Kod 11- KPD**

SWAT

Merkez Kütle

Çift Vuruş

Patlama

Anahtarı İnfaz

Stili Charlie

Foxtrot

Öldürme Atışı

Coup De Grace

The Uncertain Saints

Whiskey Neat

Jack & Coke

Kayaların Üzerinde Votka

Kötü Elma

Kirli Anne

Paslı Çivi

Kilgore Ateşi Serisi

Şok Tavsiye

Edilen Parlama

Noktası Oksijensiz

Kontrollü Yanma

Söndürme

Büyük Ejderhaları Seviyorum Serisi

Büyük Ejderhaları Seviyorum ve Yalan

Söyleyemem Ejderhaların da Sevgiye

İhtiyacı Var

Oh, Ejderham

The Dixie Warden Rejects

Sakal Modu

Sakaldan

Korkun

Sakalın Oğlu

Ben Sadece Sakal İçin

Buradayım Sakal Bana

Yaptırdı Sakal Yukarı

Sakal Kanunu ve Sakal

Aşkı İçin

Beyzbolda Ağlamak Yoktur

Pitch Please
Quit Your Pitchin'

Dinle, Saha
The Hail Raisers

Hail No
Go to Hail
Burn in Hail
What the Hail
Meryem Ana'yı
Selamla

Basit Adam Serisi Biraz

Umurumda Değil Belki
Sana Biraz Almak
İstemiyorum
Ain't Doin' It
Too Bad So Sad

Bear Bottom Muhafızları MC

Mess Me Up
Talkin' Trash
How About No
My Bad
Bir Şans, Olur Böyle
Şeyler
Keep It Classy
Snitches Get Stitches
F-Bomb

Güneyli Centilmen Serisi

Hissy Fit
Tanrım Merhamet
Et

KPD Motosiklet Devriyesi

Deliliğini Sakla
Ben Değildim
Yapmamayı
Tercih Ederdim
Beni Günahkar
Yap Kazananlar
Sen Öyle Diyorsan

SWAT 2.0

Sadece Şaka
Yapıyorum
Erkeklerden Önce
Patates Kızartması
Belki Küfür Etmek Bana
Önemseyip
Önemsemediğimi Sormanıza
Yardımcı Olur
May Contain Wine
Joke's on You
Join the Club
Any Day Now
Say it Ain't So
Resmen Bitti
Kimse Bilmiyor
Kimin Sorduğuna Bağlı

Valentine Boys

Çılgın Düve
Sürüsünü
Güttü

Doin' A Dime
Kitty, Kitty
Gen Pop
Ayn Mahkumu **Madd**
CrossFit Serisi Tekrar
Yok
Jerk It Chalk
Dirty to Me **Battle**
Crows MC
Her Zaman Birinin Canavarı
Beni Kötü Adamın Yap Bazı
Kafesleri Çingırdat
Bir Rol Model
Değil Trajik Olun
Garip ve Sıradışı
Yaşayan Timsah **Yemi**
MC'ye Asla
Güvenmeyin
Çok İyi Bir Sorun Olmadıkça Kimsenin
Umurunda Değilsiniz
Sevimli Ama Sapık İlk
Görüşte Sinirlendim
Sesler Geri Döndü Özel
Bir Tür Sapkın Sadece
Kendimle Çıkacağım

Blurb

Big Nick Energy, daha önce yayınlanmış romanlara eşlik eden parçalar olarak yazdığım şeylerin bir derlemesidir.

COVID-19 sırasında en sevdiğiniz çiftlerle ilgili güncellemeleri alın. Bu hikayeler Covid-19 Pandemisinin ilk haftalarında yazıldı. En sevdiğiniz çiftlerden bazılarını o zaman diliminde gezinirken göreceksiniz. Kilit altında kalmakla başa çıkma mekanizmaları biraz... gösterişli olabilir.

Somethin' About That Boy: Banner ve Perry'nin ailelerinden ve arkadaşlarından uzakta birlikte kurdukları yeni hayatlarından bazı 'hikayenin geri kalanını' öğreneceksiniz. Ama endişelenmeyin, büyük, zengin ve ünlü Slone ve Titus güncellemelerinde görünecekler. Ayrıca Titus'un kendi kısa hikayesinde beklediğiniz Blue ve Titus arasındaki hikayeye de sahip olacaksınız.

Ama umutsuzluğa kapılmayın, Viddy ve Trance'in ve çocuklarının da kendi Noel hikayeleri var!

<3 Mutlu Okumalar!

SPURLOCK SÜRPRİZİ

BÖLÜM 1

Para mutluluğu satın alamaz ama bir Mercedes alabilir. Ve onlardan birinin içinde ağlamak bisiklete binmekten daha rahattır.
-Düşünce İçin Yiyecek

"Okul nasıl gidiyor?"

Banner'a gözlerim parlayarak baktım, ancak dünyanın öbür ucunda, Tanrı bilir nerede, Tanrı bilir ne yapıyor olduğu için bunu tamamen kaçırdı.

Uzun zamandır yoktu.

Donanmaya katıldığında, onun için endişelenmediğim bir gün bile geçmemişti.

Ancak ilk görevine gönderildiğinde bu endişesi on beş kademe daha artmıştı. O artık resmen bir deniz komandosuydu. Ve ben de resmen bir deniz komandosunun karısıyım.

Bazı günler, bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum.

Bazılarında ise, bugün olduğu gibi, birkaç haftada bir onun sesini duyarsam bunu yapabileceğimi biliyordum.

"Söylediğim herhangi bir şeyi dinliyor muydun?" Merakla sordum, beni duydu mu yoksa bazen yaptığı gibi dinliyormuş gibi mi yaptı diye merak ettim.

Banner yere baktı ve bana bir sırtış fırlattı.

Facetiming yapıyorduk. Sadece Banner telefonu kucağına koymuştu, bu yüzden tek görebildiğim burun delikleri, çenesinin alt tarafı ve birkaç sırtıştıydı.

"Dinliyorum," diye söz verdi, telefonunun konumunu düzeltme zahmetine girmeden. "Sadece o kısmı duymadım. Kötü bir bölgedeyim." 'Kötü bölge' ya da onun kötü bir bölgede olmasından hoşlanmadığım gerçeği hakkında düşünmedim.

"Gidiyor," diye itiraf ettim biraz suratsızca. "Online derslere geçmek daha iyi bir seçimdi."

Ders boyunca kusma ihtiyacı duyduğum birkaç olaydan sonra online derslere geçmişim. Ve lanet olsun, tüm gün boyunca.

Banner beni bir yıl kadar erken hamile bıraktığında paniğe kapılmışım çünkü bunun benim ve okul için ne anlama geleceğinden emin değildim.

Bitirmeye çok yaklaştım.

Son dört yılımı okula giderek geçirdim.

Bebek, çok hoş bir sürpriz olmasına rağmen, planlarımı bozdu.

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm." Banner bana baktı ve gözlerinde bir parıltıyla gülümsedi. "Bebeğim nasıl?"

Her zaman onun bebeği. Asla benim değil.

Sesi beni ürpertirken gözlerimi devirdim.

Banner Spurlock bugüne kadar midemde sürekli olarak sıkışmış kelebeklerle doluymuş gibi bir his yarattı.

"Bebeğiniz beni geceleri uyutmuyor. Sanki bir cehennemden diğerine geçtim," diye itiraf ettim.

Hiperemezisten uykusuzluğa geçmek, çok kötü bir şeyi başka bir şeyle takas etmek demektir.

Ama en azından uyanıkken ne istersem yiyebiliyordum. Hamile

kaldığımdan beri on dokuz kilo vermişim.

"Bebek yanlışlıkla sana aletini mi gösterdi?" Banner alay etti.

"Aslında," diye itiraf ettim, "hayır. Bugün saat dörtte bana getirdiğin pakette bir ultrason daha var. Noel gününden önce yapacakları son ultrason. Hâlâ açık olduklarına inanamıyorum."

Yine de buranın popülaritesinden dolayı, izin verilseydi Noel günü bazı insanların içeri gireceğinden emindim.

Banner kıkırdadı. "Şanslı günündesin sanırım." Hafifçe yüzünü buruşturarak durakladı. "Gitmem gerekiyor. İleride bir şeyler oluyor. Bana bir sürü fotoğraf gönderecek misin?"

Homurdandım. "Her zaman öyle değil miyim?"

Ben de gönderdim. Ona hitap eden ya da etmeyen her fotoğrafı gönderdim. Yaklaşık yarım milyon memle birlikte. En son bıraktığı yere ulaşmak için her seferinde yarım milyon mesaj arasında gezinmek zorunda kaldığından emindim.

"Seni seviyorum Perry" demeden önce bana bir öpücük

yolladı. Yine o ooey gooeey vardı. "Ben de seni seviyorum."

Sonra hat kesildi.

Ama *inek* sesine benzeyen bir ses duymadan önce değil.

İki saniye bile geçmeden annem kapımı çaldı.

Annem ve babam birkaç gün önce gelmişlerdi ve ben doğana kadar önümüzdeki bir ay boyunca kalmayı planlıyorlardı.

Banner ve babam, ona ihtiyacım olduğunda Banner burada olamayacağı için babamın burada olmasına karar verdiler. Dahası,

Banner'ın korunmaya ihtiyacım olduğunda beni korumak için yanımda olmamasına dayanamadığını biliyordum. Babamın,

ancak, yeterince iyi bir ikame oldu.

Bu yüzden iki yatak odalı daracık evimde babam ve annem vardı. "Benimle

Walmart'a gitmek ister misin bebeğim?" diye sordu annem.

Hayır, yapmak istediğim şey kocamın eve dönmesiydi. Olacak olan şey, kocamın lanet olası Noel için hala görevde olması ve benim hamile, yalnız ve...

"Bebeğim?" diyerek zihnimi sürekli hüznün döngüsünden çıkardı.

Sadece onu evde istiyordum. Çok şey mi istemiştin?

"Evet," diye mırıldandım ve hemen ardından boğazımı temizledim. "Yapacağım."

Annemin eli elimi tuttu ve ona bir gülümseme sunabilmek için gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldım.

"Üzgün olman sorun değil," dedi sessizce.

Yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. Kesinlikle gözlerime ulaşmadı.

"Haydi," diye ısrar etti. "Baban arabanın bakımını yaptırmaya ve araba koltuğunu kasabadaki bir itfaiye istasyonuna taktırmaya gitti. Acele edersek ayak parmaklarımızı da yaptırabiliriz."

Saatime baktım ve kaşlarımı çattım. "Saat daha sabahın sekizi. Nerede detaylandırıyor?"

Omuz silkti ve "Evliliğimizin ikinci yılından sonra babanı sorgulamayı bıraktım. Bu şekilde çok daha mutluyuz." Homurdandım.

Annemle babam birbirlerine o kadar aşıklardı ki, komik bile değildi.

Ama düşünmek istedikleri buysa.

Walmart'a otuz dakikadan daha kısa bir süre sonra vardık - taşrada, fast food'dan o kadar uzakta olan iki yatak odalı küçük bir çiftlik evinde yaşıyorduk ki, her gece bu kararımıza gerçekten lanet ediyordum.

Ama Banner'a göre, o تنها küçük çiftlikte geceleri yıldızlar ona evini hatırlatıyormuş. Biz de orada kaldık. "Neye ihtiyacınız var?" Merakla sordum.

Sırıttı ve beni bebek reyonuna götürdü. "Sana biraz bebek bezi almak istedim... ve sevimli küçük kıyafetler var mı diye bakmak istedim."

Buna çok güldüm. Bir sürü şirin kıyafetimiz vardı. Aslında o kadar çok ki, küçük neşe kaynağımın hepsini giymesi bile bir mucize olurdu.

"Birkaç sevimli erkek ve kız eşyası alacağım," dedi bana. "Böylece en azından prensesim için biraz pembe olacak."

Gözlerimi devirmiştim. Annem kızım olacağına kesin olarak inanıyordu.

Babam ve Banner? Sonuna kadar erkek.

Benim mi? En ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden yeşil, beyaz ve sarıdan oluşan nötr renklerle yetindim. "Bu değil..."

"Marco!"

Başımı çevirdim ve sesin geldiğini sandığım yere doğru baktım.

Ancak bulduğum şey, yaşlı bir adamın koridorun karşısındaki karısına seslenmesiydi. Kadın onu orta parmağını havaya kaldırmış bir şekilde buldu.

"Bu çok kaba," dedi. "Mağazanın içinde bağırmanızın."

Mağazada bir bağırış duymak için neler vermezdim.

"Bebeğim, hazır mısın?"

Boğazımda bir düğümle anneme baktım ve sesimi çıkaramadığım için başımı salladım. "Yakında evde olacak tatlım," diye söz verdi.

Olabilir. Belki de olmaz. Sadece bu bebeği onsuz doğurmamayı umuyordum.

Resmi olarak miadımın dolmasına bir hafta daha vardı. Ve o hafta yaklaşıyordu.

- - -

Eve döndüğümde iyice depresyona girmiştim.

Gördüğüm her şey bana Banner'ı hatırlatıyordu, öyle ki annemi bırakmak için eve geldiğimde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

"Sonograma gitmemi istemediğine emin misin?" diye sordu. Bu sadece ve sadece Banner için ayırdığım bir şeydi.

Tüm doktor randevularına ikimiz yalnız gidiyorduk. Gitmek zorunda kalmadan önce ilk üçüne gidebilmişti. Şimdi sadece ben vardım.

"Eminim," diye söz verdim. "Seni seviyorum."

Annem elini yanağıma bastırdı, sonra burnumun ucunu öptü ve kapıya vurarak yüzüğünün metale çarpmasına neden oldu. Gülümsedim ve sonraki bir saati araba sürerken hüngür hüngür ağlayarak geçirdim.

Hastaneye vardığımda, yapmak istediğim son şey kapıda durup kapıyı tutan adamlarla konuşmaktı.

Ama hapse girmek istemediğim için yine de girdim ve şiş gözlerime bakıp yorum yapmamaya karar veren adamdan acıyan bir bakış aldım.

Geçtikten sonra hastaneye doğru yola çıktım ve olmam gereken yerden bir mil uzakta gibi hissettiğim bir yerde durdum. Doktorumun ofisine doğru yürümeye başladım ve yol boyunca başımı öne eğdim.

Böylesi daha kolaydı.

Neden mi? Çünkü üniformalı erkekleri görmek üniformalı erkeğimi özlememe neden oluyordu. Ve hepsini görmezden gelmek ve onları engellemeye çalışmak, onlara bakıp erkeğimle kıyaslamaktan daha kolaydı.

Üç ya da dört üniformalı adamın yanından geçerken aynı anda başımı eğmişim ki tanıdık bir kahkaha başımı kaldırıp her tarafa bakmama neden oldu.

Gülüşün ait olduğu adamı tam karşımda, bir metre bile uzakta değilken buldum. Ağzım açık kaldı ve kalbimin içinde bir şeyler çıldırmaya başladı.

Bir saniye önce orada durmuş kendime acırken, bir saniye sonra kocama doğru koşuyordum. "Banner!" Kendimi ona doğru atarak bağırdım.

Hantal karnım nedeniyle beni elinden geldiğince iyi yakaladı, sanki yetişkin bir hamile değil de bir çocukmuşum gibi salladı.

Banner doktorun muayenehanesinden çıkan bir çiftin önünden çekilip beni binaya doğru itene kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı fark etmemiştim.

"Gerçekten de herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmamalıyım," diye belirtti.

"Eğer gitmeme izin verirsen seni boşarım," diye karşı çıktım.

Sikmişim

yönetmelikleri.

Adamım evdeydi.

Şşşt," diye fısıldadı. "Her şey yolunda." Öyle miydi?

O kadar emin değildim.

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve hıçkırmaya devam ettim.

"Şşşt, şşşt," diye devam etti. "Bebegim, beni öldürüyorsun."

Öyle miydin?

Hayatım boyunca ilk kez yaşıyormuş gibi hissediyordum. Banner'ın kokusunu içime çekiyordum, tatlı, tuzlu ve baharatlı.

Tanrım, hayatımın sonuna kadar burada kalıp mutlu olabilirdim. "Durmuyacaksın," diye alay etti.

Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Ya da bakmaya çalıştım.

Aptal bir güneş gözlüğü takıyordu.

Parmak izlerimi lenslere bulaştırarak onları çıkardım ve "Bu *da* ne böyle Banner?" dedim. Sırıttı.

"Hadi gidip bebeğimize bakalım."

Ve yaptığımız tam olarak buydu.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken.

Komiktir ki kimse fark etmedi ya da fark ettiyse bile umursamadı.

Açıkçası, hıçkıra hıçkıra ağlayan kadınların bekleme odasında ağlayarak ilerlemesi alışılmadık bir durum değildi. Sıra beklemeye geldiğinde Banner'ın kucığına oturdum ve boynuna yaslanarak ağladım.

Ve bana izin verdi.

Geri çağrıldığımızda artık ağlamıyordum.

"Pekâlâ," dedi sonogramı yapacak olan genç kadın. "Bugün büyüklük arıyoruz. Yaklaştığınızı biliyorum. Bu kadar ilerlemişken bugün mucize beklemeyin, tamam mı?"

Ben yapmadım.

İyi bir şey görmek söz konusu olduğunda değil. Bebeğin orada bir sardalya gibi ezildiğini hissettim, bu yüzden pek bir şey görememeniz beni şaşırtmazdı.

Değneği karnıma saplar saplamaz bebeğimizin yüzü ekranda belirirken kadın, "Ve bebek beni şimdiden yalancı çıkardı," dedi.

"Oh," diye sıırıttım. "Çok şişman. Ve tıpkı sana benziyor."

"Kız olduğunu söylediğini sanıyordum?" Banner henüz bırakmadığı elimin parmaklarını sıkarak alay etti. "Her neyse," diye homurdandım.

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu ikimize.

Başımı salladım. "İlk başta, bilmek istediğimizde, hiçbir zaman net bir görüntü elde edemedik. Şimdi ise sadece bilmediğimiz bir şey. Sanki bilmek için o kadar uğraşmıyormuşuz gibi." Burnumu kıvırdım. "Eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Ahh," dedi. "O zaman sana söylemeyeceğim. Sen bilmek istemedikçe. Ve bana iyi bir görüntü verirse." Ki vermedi.

Sonunda elimizde sadece çok iyi bir vesikalık fotoğraf, kafasına yakın ayaklarının bir fotoğrafı ve sevimli bir popo fotoğrafı kaldı. Kapıdan çıkarken fotoğraflara bakıp gülümsüyordum ve Banner'ın annesine göndermek için fotoğraflarını çekiyordum.

Banner dışarıda yürürken sahiplenici tutuşunu elimden kalçama doğru kaydırmıştı.

"Kahretsin," dedi kalçamı sıkarken. "Şimdi çok korkuyorum."

Homurdandım. "Neden?"

"Çünkü bu gerçek. Sanırım... Sanırım bu kadar yakın olmasını beklemiyordum. Yani mantıken her an olabileceğini biliyordum ama neredeyse çok geç kalmıştım. Sanki gerçek hayatta bir bebek varmış gibi!" dedi şaşkınlıkla.

Gözlerimi devirdim ve onu dürttüm. "Neden benimle evde buluşmadın?"

Gülümsemesi utangaçtı.

"Seni Walmart'ta yakalarım diye düşünmüştüm. Annen seni oraya götürecekti, sonra da ben seninle orada buluşacaktım. Ama sonra bir şeyler oldu ve gelemeyeceğimi düşündüm..." Durakladı, bana eve gelirken yolda önemli bir şey olduğunu haber verdi. Bana ulaşma sürecinde yavaşlamasına neden olan bir şey.

"Geçen sefer yaptığın gibi bir kadının lastiğini değiştirmek için durmasan iyi edersin." Onu göğsünden dürttüm. Göğsüne iyice sokulmuşken bu pek de etkileyici değildi. "Bu sefer biri ölmüş olsa iyi olur."

Kıkırdadı. "Aslında daha kötüsü. Birkaç inek otoyola düştü. Hepsini alelacele yapılmış bir ağıla sokmak için durdum. Şimdi söyleyeceklerimin nedeni de bu."

Bekledim, bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanacağımdan emin değildim.

"Bu gece çocukları görmeye gitmeliyiz," dedi. "Çünkü gitmezsek evde olduğumu anlarlar. Ve biliyorsun ki onlara sürpriz yapmayı severim."

Bu onun ve 'çocuklarının' bir oyunu haline gelmişti. Eve döndüğünde onları şaşırtması.

Bu onun beşinci 'görev yeri'yd'i, eğer öyle denebilirse. Daha çok onu aylarca bizden uzaklaştıran çok uzun bir görev gibiydi.

Bu kez, yedi uzun süredir uzaktaydı.

Her neyse, arkadaşlarına sürpriz yapmayı severdi, tıpkı bana yaptığı gibi.

Yani, onları şaşırtmak için bu gece onları izlemeye gitmesi gerekiyordu.

"İkisinin de bu gece başlayacağını biliyorsun, değil mi?" diye

sordum. "Evet," diye onayladı, hınzırca sırıtarak.

"Maçın biletleri sonsuza dek tükendi, biliyorsun değil mi?" Ben zorladım.

Çünkü öyle oldu. Bilet bulmaya çalıştım, çünkü benim için aynısını yaptıkları için çocuklarımı elimden geldiğince desteklemeyi seviyordum, ancak bilet alamamıştım.

"Tabii ki" derken sesindeki kahkahayı duyar gibiydim. "Bir planın var," diye tahmin ettim.

"Bir planım var."

- - -

Bir saat sonra biletleri elinde tutarken, "Çocukları görmeye gidiyoruz," dedi. "Noel arifesinde maçları var... sorun olur mu?"

Eve döndüğünde her şey yolundaydı. *Ne olursa.*

"Elbette, sorun değil," diye söz verdim.

Yorgun, bitkin, şişmiş ve her an doğum yapmaya hazırdım.

Ama onun gülümsediğini, Titus ve Slone'un gülümsediğini görmek için her şeyi yapardım. Beni öyle büyük bir kucakla sardı ki, ona doğru eğilmekten kendimi alamadım.

İç çekti. "Seni çok özledim Perry."

Belini sıktım ve elimden geldiğince ona doğru bastırdım. Ne yazık ki göbeğimin genişliği nedeniyle bu o kadar da iyi değildi.

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 2

*Birinin başı dertteyken ona yardım edin, o da tekrar başı derde girdiğinde sizi hatırlasın.
-Hayat Dersi*

Eşimin eli benim elimde, marş çalınmadan birkaç saniye önce sahaya çıktık. "Bir bok için şarkı söyleyemezsin," diye fısıldadığını duydum karımın.

Omuz silkтім.

Dürüst olmak gerekirse,

o haklıydı. Bir bok

söyleyemiyordum.

Ama marşı söyleyecek birine ihtiyaçları vardı ve sahaya çıkmak için marşı söylemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ne kadar zor olabilir ki?

Karıma göre, bu gerçekten çok zor olurdu.

Bize sahaya kadar eşlik eden adamın, "Sizi jumbotrona çıkarmayacağız," dediğini duydum. "Böylece istersen onlara sürpriz yapabilirsin."

Ben yaptım.

"Öyle," diye düşüncelerimi yineledi Perry. "Eğer izin verirseniz, yanlarına gidip onları korkutmak istiyor." "Ne yazık ki," diye kıkırdadı adam, biraz gergin görünüyordu, "onları size getirecek yetkim yok. Onların hareket et."

Gözlerimi devirdim.

Sanki beni

durdurabilirmiş gibi.

Ama ben buna izin

verirdim.

Geri döndüğüm ilk gün dalga yaratmak istemedim. Aldığım şey için bile şanslıyım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve Perry'nin elini sıkarak stadyumdaki insanlara ilk kez iyice baktım. Kahretsin, ne kadar çok insan vardı.

Telefonumu çıkardım ve ağabeyim, kız kardeşim, onların sevgilileri, Perry ve annemle babamın da dahil olduğu grup sohbetine mesaj attım.

İki dakika içinde ulusal televizyonda kendimi rezil etmek üzereyim. Longview maçına dön.

Anne: Oh, oğlum. DVR'ı hazırladım.

Baba: Genellikle bu tür şeylerden kaçınmalısın.

Ben: Ben. Yüzümün gerçek görüntüsü yok. Bunu bildiklerinden emin

oldum. Baba: Güzel. Tam bir aptal olmadığını bilmek güzel.

Ford: Sana nasıl SEAL olunacağını tarif etmek zorunda olmadığımı sevindim, kardeşim. Eve gelebildiğine sevindim. Artık yemeğe gelip bizimle yiyebilirsin. Tamam mı?

Olsa iyi olur. Onsuz yemek yemem. Ben: Bu çok tatlı.

Sadece anneme temizlikte yardım etmek istemiyorum. Erken gelip yardım edeceksin, değil mi?

Ben: Hayır. Üzgünüm. Hamile karım.

Karın hamile, sen değil, salak.

Bunu Perry'ye söyle. Eve geldiğimden beri ağlamayı kesmedi. Denesem bile gitmem e izin vereceğini sanmıyorum.

SEAL olmak mümkün olduğunca anonim kalmak demektir.

Ve en iyi iki arkadaşınızın profesyonel bir ligde yer aldığı bir futbol maçında olmak anonim kalmak değildi.

Ancak ne milli marşımı söylerken ne de arkadaşlarımla bir araya gelirken fotoğraf çekilmeyeceği ya da haber yapılmayacağı konusunda teminat almıştım.

Bu da benim için yeterince iyiydi.

Ancak şapkamı aşağıya doğru sıyırdığımdan, kapüşonumu boynumu ve başımı örtecek şekilde yukarıya çektiğimden ve saat beş yönündeki gölgemin diğer her şeyi örttüğünden emin oldum.

Gerçekten, kimse beni tanımayacaktı. Tabii ailem gibi beni tanımıyorlarsa. "Pekâlâ, efendim." Adam bana bir mikrofon uzattı. "Üç, iki..."

Spiker "İstiklal Marşı için ayağa kalkalım." dedi. Herkes ayağa kalktı ve ben zihinsel olarak 'siktir et' dedim.

Perry elimi sıktı ve karanlık tünele doğru geri adım atarak ilgi odağı olmama izin verdi.

Ona göz kırptım, olduğu yerde güvende olduğundan emin oldum, sonra 50 yard çizgisinde durana kadar sahada ilerledim.

"Oh, söyle görebiliyor musun..." Şarkı söyledim, sanki Grammy ödüllü biriymişim gibi şarkı sözlerini gümbür gümbür söyledim, oysa aslında bir kovada bile melodi taşıyamazdım. Hatta bazen belli bir perdeye ulaştığımda kendi kulaklarımı bile incitirdim.

Yüzüme yayılan sırtıta engel olamadım.

Gözlerim Longview kenar çizgisinin etrafında toplanan futbolcu kalabalığını taradı.

Titus'un koca kafasını ve Slone'un sırtını seçebiliyordum ama onları tam olarak göremiyordum çünkü ikisi de ellerini kalplerinin üzerine koymuş bayrağa doğru bakıyorlardı.

Ayrıca arkalarında görüş alanımın geri kalanını kapatan bir eğitmen ve görevli denizi vardı.

Titus'un Slone'a dönüp bir şeyler söylediğini gördüm, gülümsemem genişledi, çünkü bunun 'lanet olsun, bu adam taşak yalıyor' gibi bir şey olduğunu biliyordum.

Son sözler dudaklarımdan döküldü. "Ve cesurların... evi!" Lanet olsun, bu son yüksek nota kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi.

Bir anlık tam ve mutlak bir sessizlik oldu ve ardından kalabalık alkışlamaya başladı. İlk başta seyrek bir şekilde, sonunda mükemmel bir alkışa dönüştü. Yine de kesinlikle tezahürat yoktu. *Pislikler*.

"Bayanlar ve baylar, o..." diye devam etti spiker. "Aslında kim olduğunu bilmiyorum." Sertçe kıkırdadım.

Mikrofonu tekrar dudaklarıma götürerek, "Arkadaşlarım bana 'bruh' der." dedim.

Gerçek sesim yayına girdiğinde, Slone ve Titus'un sahadan çekilirken duraklamalarını izledim. Stadyuma girdiğimden beri beni takip eden adama mikrofonu geri verirken güldüm. Mikrofonu aldıktan sonra ondan uzaklaştım ve kendime yer açtım.

Otuz saniye sonra, iki yüz kiloluk iki adam sanki bunun için eğitilmişler gibi bana vurdular.

Ve lanet olsun, ama öyleydiler.

Liseden beri böyle dayak yememiştim.

Sıkışabileceğimiz en sıkı kardeş kucaklaşmasına sıkıştık ve yemin ederim, gözlerim neredeyse yaşlarla doldu. Neredeyse.

Çünkü karımdan başka kimse için ağlamam. Ve o zaman bile, sadece düğün günümüzde ağladı. Ve sadece küçük bir gözyaşı.

Kimsenin görmediği bir tane.

O bile. Çünkü ben korkak değildim.

Titus geri çekilirken, "Buna inanamıyorum," diye bağırdı. "Ne oluyor lan?" Slone gülümseyerek geri çekildi ve sırtıma sertçe vurdu.

"Çok uzun zaman oldu," diye açıkladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Bunu ben de sık sık merak ederdim.

Son altı ay boyunca çok fazla acele ettik ve bekledik.

Evde size ihtiyacı olan bir eşiniz varken istihbarat ve keşif yapmak gerçekten çok zordu. Çoğunlukla orada başparmağım kıcımda oturuyormuşum gibi hissettim.

"Artık evdeyim," diye söz verdim. "Ve tesadüfe bakın ki tam da sizin burada oynadığınız bir güne denk geldi. Ne kadar mükemmel, değil mi?"

İkisi de bir kez daha sarılmak için geri geldi.

Ama onları bırakıp arkamı dönmemi sağlayan yumuşak bir "Banner?" oldu. Perry'nin eliyle karnını tuttuğunu ve gözlerini kocaman açtığını görünce kaşlarımı çattım.

"Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

Sertçe yutkundu ve sonra aşağıyı işaret etti. İşte o zaman kot pantolonunun sırlıklam olduğunu gördüm. "Oh, lanet olsun."

BÖLÜM 3

*Hayat hikayemi, senin girdiğin bölüme göre yargılama.
-Banner'dan yeni bir arkadaşına metin*

İki ünlü futbolcuyu tanımak güzeldi.

Neden?

Çünkü beni stadyumdan çıkarıp bekleyen bir ambulansa çoğu eziğin tuvalete yürümesinden daha kısa bir sürede bindirebildiler.

Aptallar gibi sırttan Slone ve Titus el salladı. "Maçtan sonra görüşürüz. Bebek Banner'la tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Onlara el salladım ama onlara ve söylediklerine tam olarak odaklanamadım, çünkü lanet olsun.

Kasılmaların şakası yoktu.

Yani mantıken öyle olmayacağını biliyordum. Çocuk sahibi olmak bir süreçti ve son sekiz hafta boyunca yaşadığım Braxton Hicks kasılmaları bir şey ifade ediyorsa, o zaman gerçek kasılmalar patlayacaktı.

Ve haklı çıktım.

Karnımın üzerinde bir kasılma buharı yuvarlandı.

Banner sakın bir ses tonuyla, "Arada iki dakika var," dedi. Ancak, biraz

vahşi görünüyordu.

Kapüşonunu kafasından yırtıp attığı için saçları darmadağınktı. "Saçını

kestirmen gerek," diye pufladım.

Bana gülümsedi. "Yarın bir tane alırım."

Almayacaktı.

Bekler, bekler ve bir saniye önce değil, emri tarafından bir tane almaya zorlanana kadar beklerdi. İşte benim asim buydu.

Sağlık görevlisi beni bazı monitörlere bağlarken "Kaç haftalıksın?" diye sordu.

Banner benim yerime "Otuz altı buçuk hafta," diye cevap verdi.

Yaka kartında 'Chris' yazan sağlık görevlisi, "Güzel," dedi. "Oradaki futbolcuları nereden tanıyorsun?"

"En iyi arkadaşlar," diye şişindim. "Vay canına, bunlar gerçekten berbat."

"Bunlar oldukça hızlı geliyor," diyen sağlık görevlisi biraz endişeli görünüyordu. "Hey, kardeşim. Işık ve sirenlerle gidebilirsin." Ambulans hızlandı ve ben endişeli gözlerle Banner'a baktım.

"Görünüşe göre bir bebeğimiz olacak." derken aynı endişeli gözlerle bana baktı. Öyle görünüyordu.

On dakika içinde hastaneye vardık ve iki dakikadan kısa bir süre içinde doğumhanede bir odaya yerleştirildik. "Baba, sana bir şey soracağız..." dedi ilk hemşire odaya girerken.

"Beni terk etmiyor," diye ağladım.

"Sadece bazı evrakları doldurmasını istiyorum. Senin yanından ayrılmasına gerek yok," diye yatıştırdı. "O burada olacak. Sadece bilgiye ihtiyacımız var."

Bir nefes üfledim.

Sonra midem bulandı ve çığlık atmaya başladım.

"Aman Tanrım. Yanıyor!"

Her ne söylediysem hemşireyi önemli bir şey konusunda uyarmış olmalıyım, çünkü pantolonumu çıkarmama yardım eden diğer hemşire o kadar hızlı çekip çıkardı ki yırtıldığını duydum.

Birkaç saniye sonra üç hemşire ve kocam bacaklarımın arasında bana

bakıyordu. Banner'ın "Siktir," dediğini duydum. "Bu iyi değil, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı diğer hemşire. "Önce ayaklar kesinlikle

kötüdür." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hemşirelerden biri duvardaki bir düğmeye bastı.

Bir diğeri etrafı itip kakıyordu.

Ve sonra kocam bacaklarımın arasında duruyordu, evrak işleri yatağın yanındaki sandalyede unutulmuştu. Uzandı ve...

Kendimi ıkınmaktan alıkoyamadığımda bebeğim ellerinde geldi.

Bana baktı. Sonra bebeğe. Sonra hemşireye. Sonra tekrar bana. Bebeğe bakmadan önce. Bebek ağlamaya başladı.

Ben de onunla birlikte ağlamaya başladım.

Banner yeni doğan bebeğimizi ellerinde tutarken "Umm," dedi. "Bu gerçekten iğrenç."

Eşyaları itip kakan hemşire yanıma gelip göğsüme bir battaniye sererken, "Bu normal," dedi. "Bebeği buraya koyun. Onu temizleyelim. Natalie, Doktor Rhodes'u çağır. Ve şu anda nöbetçi çocuk doktoru kimse ona haber ver."

Banner ağlayan bebeğimizi göğsüme koydu ve ben de birlikte yarattığımız mucizeye huşu içinde baktım.

Banner ellerine bakarken, "Lanet olsun," diye nefes aldı. "Onları yıkamadım bile. Sence sorun olur mu?"

Kendimi tutamadım.

Güldüm.

TRANCE & VIDDY

BÖLÜM 4

Adamım yabancılar için hayatını tehlikeye atıyor. Benim için neler yapabileceğini bir düşünsene.
-Viddy'den bir yabancıya

"Perry doğuruyor," dedi karım, kanepenin arkasından atlayıp bir fiçı taklası atarak kucağıma indi.

Onun coşkusuna güldüm ve kollarımı ona sıkıca sardım. "Nereden biliyorsun?" Telefonun çaldığını duymamıştım.

"Bana bir mesaj gönderdi," diye cevapladı. "Az önce hastaneye gitmek için ayrıldılar. Gitmek zorundayız. Hemen. Al bunu." Ağzıma sokulacak bir şey için hazırlanmaya fırsat bulamadan bir hapı yutmak üzereydim. Karımın parmağı boğazıma o kadar sokulmuştu ki yutmama ihtimalim yoktu.

O iğrenç hapın tadını ağzımdan çıkarmaya çalışırken yüzümü buruşturdum ve geri çekildim.

"Ama Viddy, bebeğim," diye sızlandım. "Neden gitmek zorundayım?"

"Baba," dedi Ford. "Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve arabaya bin."

Viddy'nin cebinden çıktığını görebildiğim Xanax şişemi elime aldım ve her ihtimale karşı bir tane daha patlattım.

Elbette şişede bir tane yazıyordu ama bu durumda doktorumun anlayış göstereceğini düşünüyorum.

"Peki," diye homurdandım. "Hadi gidelim." Yeni torunumu görme zamanı.

Lanet olsun, torunlarımı çok sevdim. Yoksa neden ölüm tuzağı bir uçağa bineyim ki?

- - -

"Burada ne halt ediyorsun?" Yanına gidip kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken sordum. "Torunlarımı ilk kucağına alan hep ben oluyorum."

Silas sırtarak ayağa kalktı, bebek torunum kocaman ellerinin arasındaydı.

"Buradaydım. Burada bir arkadaşla ihtiyaçları olduğunu duydum ve geldim." Bebeği bana uzattı ama sonra gözlerini kıstı. "Lanet olası ellerini yıkadın mı?"

Perry kanepede oturduğu yerden gülmeye başladı. Oğlum Banner, onu kollarının arasına alarak daha da yaklaştırdı. Onları mutlu ve bir bütün olarak gördüğümde kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim.

"Evet, lanet olası ellerimi yıkadım." Durakladım. "Bu benim sekizinci torunum. Ondan önce üç çocuğum olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım artık ellerimi yıkamam gerektiğini biliyorum."

Silas sırtarak bebeği bana verdi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bebeğinizin bebeğini kucağınıza almanın farklı bir yanı vardı.

Diğer torunlarımı ölümüne sevmediğimden değil ama Banner benim son çocuğumdu. Dünyaya son katkım.

Onda bir şey vardı.

Perry'nin ve Banner'ın yüz hatlarının mükemmel karışımına bakarak usulca, "Kahretsin, çok güzel," dedim.

Bebek Perry'nin ten rengine ve Asyalı göz şekline sahipti ama Banner'ın her şeyi aynıydı. İnatçı çenesi, sevimli küçük burnu, dudakları ve özellikle göz renkleri.

"Lanet olsun, çocuklar." Dizlerimin bağı çözülmüş bir halde ağır ağır oturdum. "Hepiniz iyi iş çıkardınız."

Banner'ın gürleyen kahkahasına Ford'un ki de eklenince omzumun üzerinden onlara baktım. "Ne?"

Ford, Banner'a doğru yürüyüp ona elini uzatırken, "Babam bebekler söz konusu olduğunda tam bir pısırik, dostum," dedi. Ancak Ford elini sıkmak yerine onu kanepeden çekip aldı.

Banner'ın gitmekten başka çaresi yoktu, yoksa Perry'yi de kendisiyle birlikte koltuktan sürükleyecekti.

Perry güldü ve yoldan çekildi, bunu yaparken yüzünde küçük bir acı ifadesi belirdi.

"Onun kızını incittin," diye Ford'un omzuna yumruk atan Ash, Banner'ın oturduğu yere doğru ilerledi. "Hey, iyi misin?"

Perry Ash'e doğru eğildi ve bir kolunu ona doladı. "Ben iyiyim. Sadece... dikişlerim var. Anlıyor musun?" diye sordu.

Ne yazık ki herkes biliyordu.

Viddy de o kötü çocuklardan payına düşeni almıştı.

"Bunu nasıl kaçırdık?" Viddy sızlandı. "Olay olduğunda burada olmak istedim. Bu yüzden onu uçurdum!"

Perry başını salladı. "Yüzde yüz dürüst olmak gerekirse mi? Hiçbir fikrim yok. Bir saniye önce o stadyumda durmuş onun tuhaf bir şekilde şarkı söylemesini izliyordum, sonra hastanedeydim ve bana tamamen genişlediğimi söylediler. İkinmama bile gerek yoktu. Bebek kendiliğinden geldi."

"Pekala." Viddy'm çocuklarına öpücükler dağıttıktan sonra yanıma gelip durduğunda iç çekti. "Sanırım ben alacağım. Oh, Tanrım. Çok güzel bir kız. Ve gözleri!"

Bebeğin benim ve Vid'inki gibi iki farklı renkte gözü vardı.

Biri mavi. Biri yeşil.

"Muhteşem."

Çok güzeldi. Gözlerimizden bir parçaya sahip olan tek torun oydu. Nefes kesiciydi.

"Demek Noel'de doğum günün var," diye iç geçirdi Viddy. "Hak ettiği hediyelerin yarısını almadığından emin olmamız gerekecek. Oh, adamım. Sabırsızlanıyorum!"

Banner ayağa kalktı ve çocuğuna bakarak diğer tarafıma geldi.

Kolumu boynuna doladım ve alını bana yaklaşana kadar onu aşağı çektim. "Gerçekten iyi iş çıkardın evlat," diye mırıldandım.

Tanrım, bu torunlar beni duygusal bir sürtük yaptı. Banner'ın gözleri benimkilerle buluştu. "En iyisinden öğrendim."

"Pekâlâ, pislikler," dedi kızım Oakley içeri girerken. "Hepiniz yeterince bebek zamanı geçirdiniz. Oakley Teyze'nin sırası!"

Damadım Pace de arkasından geldi. Gözleri neşeyle parlıyordu.

O zaman aşağı baktım ve bacağını gördüm.

"Bacanın şeker kamışı gibi süslenmiş," demekten kendimi alamadım.

Protez bacaklarından biri beyazdı ve etrafına kırmızı koli bandı sarılmıştı. Çok şirindi. Ve benim kızım.

"Kızın kafayı yemiş," diye homurdandı Pace. "Yemin ederim. Şükran Günü'nün ertesi günü uyandığımda Noel'i kustuğunu gördüm. Lanet olası bacaklarım bile kurtulamadı."

Herkes güldü.

Kollarımdaki küçük kız ağzını açtı ve esnedi. "Awww," dediğini duydum lanet olası herkes tarafından.

"Kahretsin." Kalbimin patlayacak kadar dolduğunu hissettim. "Hepiniz adına çok mutluyum. O kadar güzel ve mükemmel ki." "Teşekkürler baba." Banner iç çekti. "Ondan hoşlandık sayılır."

Baba. Bu Banner'ın bana ilk kez 'baba' demesi değildi. Ama yine de her seferinde ilkmiş gibi hissediyordum.

BÖLÜM 5

*Sevgili Noel Baba, lütfen Pinterest panolarıma bak.
-Viddy'den Trance'a Metin*

"Ne yapıyorsun lan sen?" Viddy fısıldadı.

"Kapılarını çalacağım," diye cevap verdim. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Görünüşe göre... Oh, merhaba çocuklar. Sizi tekrar görmek güzel."

Otel odalarının kapısını iri yarı iki adam açtı.

"Bazı tekerlekleri yağlamanıza ihtiyacımız var," dedim onlara önsöz olmadan. "Lisedeyken hepinizin kıcını nasıl beslediğimi hatırlıyor musunuz? İyiliğe karşılık verme zamanı. Süper güçlerinizi iyilik için kullanın. Bir oda bulamıyoruz. Ve bizimle gelen diğerleri sayesinde en az üç tanesine ihtiyacımız var."

Ya da yukarı.

Nasıl adlandırmak isterseniz.

Titus sırtıttı ve karıma dönmeden önce sırtımı sıvazlayarak bana sarıldı. Slone

da aynısını yaptı ve sonra bize içeri girmemizi işaret ettiler.

"Bilmenizi isterim ki çocuklar, bu benim fikrim değildi. Sadece gelip merhaba demek istedim." Ellerini Titus'un yüzünü ezmek için kaldırdı, sonra aynı şeyi Slone'a yaptı. Her iki adam da bunu iyi çocuklar gibi karşıladı.

Titus, Viddy'nin sözlerini duymazdan gelerek, "Bir şeyler bulabiliriz," dedi. "Sahibi çatı katındaki süitte. Muhtemelen onu dışarı çıkarabilirim. Ama bu pek eğlenceli olmaz."

Slone, "Ziyarete geldiğimizde almaktan bahsettiğimiz yanlarındaki yeri satın alabiliriz," diye öneride bulundu.

Şaşkınlıkla ikisine de baktım. "Ne?"

"Banner ve Perry'nin evinin hemen yanında bir yer var. Bir süredir orayı satın almaktan bahsediyorduk çünkü oğlumuza yakın olmak istiyoruz. Orayı satın alabiliriz," diye açıkladı Titus.

Bir şeyi parmak şıklatır gibi anında 'satın alabilmeleri' gerçeği beni şaşırtıyordu. Gençliğimden beri bir polis olarak, hiçbir zaman asgari ücretten fazlasını kazanmamıştım. Elbette, para biriktirmiş, ufak tefek işler yapmış ve nihayetinde emekli olmayı seçtiğimizde Viddy ve benim için büyük bir birikimim olmuştu. Yine de beni sömüren üç çocuğum ve şımartmayı çok sevdiğim torunlarım vardı. Bir de önümde Banner'la daha fazla zaman geçiren ve sonuçta benim paramı yiyen iki ahmak vardı ki onları da şımartmaktan keyif alıyordum. Benim için en az kendi kanımdan olanlar kadar önemli olan bonus torunlarımızdan bahsetmiyorum bile.

"Noel'deyiz," dedi Viddy, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Öyle olmadı. Ama yıllardır yaptığım gibi, ne demek istediğini sorunsuzca yorumladım.

"Demek istediği, paranız yetse de yetmese de, bugün Noel ve böyle şeyler bayramlarda olmaz." Slone, "Bu dünyada para konuşur anne," diye karşılık verince Titus, "Her neyse," dedi.

Gözlerimi devirdim.

Titus ve Slone lise yıllarından beri Viddy'ye 'Anne' diyorlardı. Süper ünlü süperstar statüleri bunu değiştirmemişti.

"Size geri ödeyeceğiz," dedi Viddy.

Yüzümü buruşturdum, çünkü hayır, olmayacağız. En azından, umarım olmazdık.

"Evet, hayır yapmayacaksın." Titus bizi otel odalarının ortasında bırakarak uzaklaştı. Çok dağınık otel odalarının.

"Bu sefer çocuklar ve eşler yok mu?"

Titus ve Slone'un ikisinin de kızları vardı. Genelde onlarla birlikte seyahat ederlerdi ama iki adamın aynı odayı paylaştıkları çok açıktı.

"Noel hediyelerini evde açabilmelerini istedik," diye yanıtladı Slone. "Ama şimdi Banner, Perry ve yeni üyeleri yüzünden özel bir uçakla buradalar.

Sırttım. "Bu çok iyi. Eğer onlar da yoldaysa... Bakalım ev için kimi aramamız gerekecek."

Meğer ev dokuz yüz dönümlük bir arazide lanet bir malikaneymiş.

İstesem bile geri ödemelerine yardım edemezdim. Durumum

iyiydi. Ama *o kadar* da değil.

Ama bir zamanlar bonus oğullarım dediğim çocuklar? Kesinlikle bunu karşılayabilirlerdi.

Ve ailenin Noel tatili boyunca takılabileceği anlayışıyla satın aldılar.

Orada yaşayan iki kişi - yetmişli yaşlarında yaşlı bir çift - yolun hemen aşağısında bulunan çocuklarının evleri için burayı boşaltmışlardı bile.

Onlardan bunu istediğimizden değil. Teklif ettiler, sonra da tekliflerini kabul etmemiz için bizi zorlamayı kendilerine görev edindiler.

Noel gecesi gelinim Ash, kızarmış bir hindiyi katlediyordu. Gerçi, hindiyi kızarttığınızda ve önce evde A: bir termometre ve B: kesmek için bir bıçak olup olmadığına bakmadığınızda başınıza gelen budur.

Bu yüzden şu anda elleri silikon tutacaklarla kaplı bir şekilde kızarmış hindiyi parçalara ayırırken, oğlum Ford kucağında iki yaşındaki çocuklarıyla ölü gibi uyuyarak onları izliyordu.

Görünüşe göre, daha önce malikanede yaşayan çift yavaş yavaş eşyalarını topluyor ve yıl sonunda evlerinden taşınmayı planlıyordu. Mutfakla ilgili her şey kutular içinde dışarıdaki bir konteynirdaydı.

Ellerimizle, kasabadaki tek açık Dollar Store'da satılan plastik kaplarla ve dualarla idare ediyorduk. Ford, "Pişip pişmediğini bilmeden bunu yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi.

Gülümsememi sakladım ama zar zor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın, Ford

Pisliği." Ash'in de üzgün olduğu

söylenebilirdi. Neden üzgündü?

Çünkü bir gece önce tekrar hamile olduğunu öğrenmişti. Ford'un istediği ve elde ettiği ama onun elde edemediği bir şeydi bu. Çocuğunu sevmediğinden ve buna da bayılmayacağından değil ama bebek sahibi olmaya biraz ara vermek istemişti. Görünüşe göre Ford onu hamile bırakırken bunu hesaba katmamıştı.

"Ben yerim." Ford yüzünü buruşturdu.

Ash sanki daha azını beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Oakley'nin kocası Pace, "Dış tarafı siyah," dedi. "Bittiğinden oldukça eminim."

Banner, küçük kızını kucağında tutarken, "Siyah çünkü hepiniz onu çok fazla creole baharatıyla boğdunuz," dedi. "O kadar fazlaydı ki şimdi burnum sürekli kaşınıyor.

Aynı fikirdeyim. Onu terbiye ettiklerinden beri hapşırmanın eşiğindeydim. "O

bebeği bana ne zaman vereceksin?" Oakley sordu.

"İstediğim zaman, bir saniye önce değil," diye karşı çıktı

Banner. Bu kez dudaklarımı büken gülümsemeyi

gizleyemedim.

Banner da tıpkı kardeşi gibiydi. Bir bebek domuz. Oakley,

"Sen her zaman en kötüsüydün," diye homurdandı.

Ford, "Bebeğini *kucağına* alabilirsin," dedi.

"Bebeğim patates püresine bulandı." Oakley bu fikirden iğrenmiş gibiydi. "Ve artık o tatlı bebek kokusuna sahip değil."

Haklıydı. Kızı dokuz aylıktı ve annesinden daha fazla yemek yiyor ve görünüşe göre giyiyordu. "Pekâlâ," dedi Ash ellerini çırparken. "Sanırım bununla işim bitti."

Ellerini Ford'a kaldırdı, o da tutacakları çıkarıp mutfak lavabosuna attı, bu arada oğullarını hiç itip kakmadı.

Dışarıdan bir fil sürüsü sesi geldi ve hepimiz başımızı kaldırıp Viddy ile onu takip eden çocuk sürüsünü gördük. Kırmızı yüzleri ve kulaklarıyla dışarıda kardan adam yapıyorlardı.

Louisiana'da kar yağmadı. En azından kıyametle birlikte gelmeyen türden. Aslında Ford ve Ash'in Teksas'ta yaşadıkları yerde de kar yoktu.

Banner ve Perry, herhangi bir türde düzenli miktarda karı olan tek kişilerdi. Ve bugün bile gerçekten iyi yağın ilk kar olmuştu.

Torunların ve hatta benim çocuklarımın beyaz bir Noel geçirmesi harikaydı. "Yemek hazır mı?" Titus sordu. "Açlıktan ölüyorum."

Slone, "Bir saat önce aklıktan ölüyordun ve Costco'dan aldığın balkabağı turtasının yarısını yedin," diye karşı çıktı. "Nasıl hâlâ aç olabiliyorsun?"

Titus karnını okşayarak, "Çünkü ben büyüyen bir çocuğum," diye karşı çıktı.

Titus'un kızı ve Slone'un kızı, ikisi de babalarının arkasından yaklaşp soğuk ellerini babalarının yanaklarına yapıştırdılar. Her iki adam da küçük kızlar gibi çığlık attı.

"Ahh!" diye bağırdı ikisi de.

"Sakin küfretmeye kalkma Titus King," diye uyardı

Viddy. Viddy'nin katı bir küfür etmeme politikası vardı.

Kimse buna uymuyordu ama herkes onda olduğunu biliyordu.

Aile toplantılarında işler kızıştığında başının Exorcist filmindeki gibi dönmeye başladığını görmek çok komikti.

"Şimdi kim yemek ister?" Oakley bir parça hindi alırken sordu. "Butlar nerede?" Viddy'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve bunun nedeni soğuktan yeni çıkmış olması değildi.

"Lanet hindileri butsuz ya da kanatsız sattıklarını nereden bilebilirdim ki?" Viddy şaşkınlık içinde kollarını havaya kaldırarak sordu.

Sırıttım.

Ford ve Banner, kızartmak için açılıp terbiye edildiklerinde bacaksız hindileri yüzünden ona çok kızmışlardı. "Eh," diye söylendi

Oakley, patates püresinden bir parça koparıp çocuğuna yedirirken. "Öyle oldu.

Paketin önünde 'sadece göğüs' yazıyor."

Viddy gözlerini devirdi. "Hani bir keresinde kamp sandalyesi alacağını sanmıştın ama oyuncak kamp sandalyesi olarak gelmişlerdi? Ertesi hafta kamp için ihtiyacınız olduğunda kimin sandalyelerini ödünç aldınız, ha?"

Pace gülmeye başladı, sabit durabilmek için tezgâha yaslandı.

Pace yeni protezler almıştı. Aslında o kadar yeniydi ki, hâlâ dengede durmayı öğrenmeye çalışıyordu. Yine de her şey düşünüldüğünde oldukça iyi gidiyordu.

Şahsıma ölümcül bir zarar gelme tehlikesi olmadan karda yürüyemiyordum bile. Bir de Pace vardı, bacakları yoktu, sanki karda olmak için doğmuş gibi karda ilerliyordu.

Gerçi bunun eve gitmek için iki metre kara basmayı umursamamasıyla da ilgisi olabilirdi, çünkü basarsa ayak parmakları ıslanmayacaktı.

"Yiyecek miyiz yoksa sadece bakacak mıyız?" Ash sordu.

Herkes aynı anda ayağa kalktı, ama tabağını ilk alan yeni anne oldu, ona kendisinin alacağını söyleyen kocasının üzüntüsüne rağmen.

"Bebek sende," diye karşı çıktı. "Ve sadece söylüyorum, ben yemek yerken onu başka birinin tutmasına izin vermeyi planlıyorum. Aklıktan ölüyorum." "Emzirmek insana bunu yaptırıyor," diye yanıtladı Oakley. "Hayatımda hiç emzirmeye başladığım zamanki kadar aç olmamıştım.

emzirmek."

"Ugh," Perry hâlâ orada duran karnını okşadı. "Bu kadar çok yersen fazla kilolarından nasıl kurtuluyorsun?"

Banner onu belinden yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldayarak yüzünün kızarmasına neden oldu.

Sırtarak tabağındaki yemeği aldım ve sessizce oturup ortamın tadını çıkardığı yere ustalıkla yerleştirdim. "Ailen gelmek üzere mi?" diye sordum.

"Yoldalar, evet," diye onayladı Perry. "Hediyeler ve annemin benim için yıkadığı bebek eşyaları için eve dönmek zorunda kaldılar."

"Burada seninle birlikte ne kadar kalacaklar?" Viddy onun yanındaki koltuğa otururken sordu.

"Annem ve babam kış için bir yer kiraladılar." Perry o zaman sırttı. "Ama babam buranın ne kadar soğuk olacağını pek düşünmemiş, o yüzden bir ay daha dayanırlarsa şaşıracağım."

"Bizim Teksaslı kanımız bunu kaldıramaz," diye kıs kıs güldü Ash.

"Hayır," diye onayladı Perry'nin babası, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kapıya doğru üflerken. "Ve kar zincirleriyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Açık. Kapalı. Açık. Kapalı. Kapalı. Bir kar motosikleti alıp Perry ve Banner's'a onunla gidebilirim."

"Bugün karın yağdığı ilk gün," diye kaşlarını çattı Viddy. "Ve burada o kadar çok kar yağmıyor bile. Neden onları bir takıp bir çıkarıyorsun?"

"Adam her 'kar yağabilir' uyarısı aldığı anda bunları giymesi gerektiğini düşünüyor," diye araya girdi Perry'nin annesi.

Elinde çamaşır sepeti. "Burası muhteşem bir yer." "Çünkü biz Teksaslıyız!

Orada kar yağdığında panikleriz, tamam mı?"

Slone, "Evinizdeki rezervasyonunuzu iptal etmekten memnuniyet duyarsınız," diye teklif etti. "O zaman biz yokken burada kalabilirsin. Hem yeni torununa da daha yakın olursun."

Noel yemeği sorunsuz geçti.

Hindinin siyah derisinin tadı bile muhteşemdi.

Mükemmel terbiye edilmişti ve salmonella kapsak bile buna değecekti. Çoğunlukla

birlikte yemek yediğimiz insanlar yüzünden.

Tüm çocuklarımın ve torunlarımın aynı odada olması bir süredir istediğim bir şeydi. Beni tamamladılar.

"Baba, pek bir şey yememişsin."

Yüzümü buruşturdum, Viddy ile hızlı bir göz teması kurdum ve amaçladığımdan daha fazla dikkat çektiğimi görünce hızla başka tarafa baktım.

Viddy başını hafifçe salladı ve sonra, "Heyecanlı," dedi.

"Ya da," dedi Ford gözlerini kısarak, "bize o bakışın neyle ilgili olduğunu ve az önce neden yalan söylediğini anlatabilirsin." "Yalan söylemedim," diye yalan söyledi Viddy.

Onunla tanışmamdan yıllar sonra, hâlâ ilk başladığımız zamanki kadar boktan bir yalancıydı. Banner,

"Yine yalan söyledin," diye işaret etti. "Anlattıklarımı biliyoruz anne."

Sadece onun anlattıklarını biliyorlardı çünkü onlarda da aynısı vardı.

"Biliyoruz," diye onayladı Oakley. "Şimdi bize neler olduğunu anlat. Bu yalan söylemek için aptalca bir şey." Öyleydi.

Bir çeşit.

Ama böylesine önemli bir günde bu konuyu açmak istemedim.

"Bırakın," diye emrettim, bir kez olsun talimatlarıma uyacaklarını umarak. "Sadece aç değilim." Tabii ki yapmadılar. Ne de olsa onlar benim çocuklarımdı.

"Aç değilsin." Perry'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Bu normal değil, Trance." Kahretsin.

Perry bile bana karşı birlik oluyordu.

"Değil," diye onayladı Ash, öne doğru eğilip beni sorgulayan bakışlarıyla hizalarken artık gerçekten zorluyordu. "Anlat bize." Gözlerimi kapattım ve çaresizliğin içimde yükseldiğini hissettim.

"Baban kanser," dedi Viddy usulca, elimi tutarak. "Onunla savaşıyoruz ve durumu gerçekten çok iyi görünüyor. Ama aldığı kemoterapi onu pek aç bırakmıyor."

ASH & FORD

BÖLÜM 6

*'İnsanlara kötü davranma ve onlara şerefsiz ve pislik deme' olayını deniyorum. Gerçekten berbat. Şu anki şirket hariç.
-Ash'tan Ford'a*

"Kanser." Başımı salladım. "Ne oluyor be? Neden bize söylemedi ki?"

"Büyük ihtimalle şu anda olduğu gibi endişelenmemizi istemediği için." Ford yatağa yığıldı, gözleri tavana dikilmişti.

Bizim kaldığımız oda 'sarı' temalı odaydı.

Duvarlar yumuşak soluk bir sarı, dolaplar ise daha koyu bir tondur. Sonra perdeler, yatak örtüsü ve yastık kılıfları vardı.

Odada sarı olmayan tek şey koridora açılan kapıydı.

"Burayı kiraya verdiklerini falan mı düşünüyorsunuz?" Ford konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

"Hayır," dedim. "Sekiz çocukları ve üç tane de ikizleri vardı. Muhtemelen her çocuğa bir numara ve renk vermişlerdir." Yatağa doğru ilerledim, sonra yüz yüze gelene kadar vücuduna süründüm. Oraya vardığımda üzerine çıktım, sonra yanaklarını avuçladım. "İyi misin?"

Tekrar hamile kaldığım için kızgın olmama rağmen -bebek sahibi olmak kötü bir şey değildi, ama lanet olsun, aradan bir yıldan fazla zaman geçmesini istiyordum, böylece tekrar biraz alkolün tadını çıkarabilirdim- kocam acı çekiyordu.

"Konuş benimle bebeğim," diye emrettim, dudakları bir balık gibi dışarı çıkana kadar yüzünü sıktım.

İçini çekti ve uzun bir süre gözlerini kapadıktan sonra tekrar açtı ve "Korkuyorum" dedi.

"Tabii ki öylesin," dedim. "Çünkü bu senin baban. Dünyadaki her yanlış şeyi düzelten adam. Yine de nasıl olduğu konusunda bize yalan söylemediler. Sorduk, kanserin yayılmadığını ve aslında yok olma yolunda ilerlediğini söyledi. Onu henüz gözden çıkarmayın."

Ford gözlerini kapattı ve ben de kalbimin yerinden fırladığını

hissettim. "Bebeğim," dedim usulca. "Bana bak."

Ford gözlerini açtı ve oradaki hüznün birkaç uzun saniye boyunca nefesimi kesti.

"O iyi olacak," diye söz verdim. "Trance büyük, güçlü ve sağlıklı. Ayrıca uğruna savaşması gereken çok şey var, değil mi?" Ford sertçe yutkundu, eli kalçamı avuçlamak için yukarı geldi.

Gözlerimi ona diktim. "Kıçımı bile mi ellemedin? Beni artık sevmiyor musun?"

Ford elini aşağı indirdi ve kıçımı avuçlamaktan fazlasını yaptı.

Gülerek onun güçlü ve sert göğsüne çöktüm ve "Bu bebeği doğurmak beni korkutuyor" dedim.

Ki olmamalı da. Ama cidden, zaten sahip olduğum çocuk gibi bir çocuğa daha sahip olmak... bu çok korkutucuydu. "Neden?" diye sordu, sesi şimdi de endişeli geliyordu.

"Çünkü zaten iş ve çocuğumuz yüzünden çok zor durumdayım. Karşıma bir başkasını nasıl ekleyeceğim?" diye sordum. Başımı okşadı ve diğer kolunu sırtıma dolayarak "Başaracağımızı biliyorum bebeğim" dedi.

Ben de öyle yapacağımızı biliyordum. Aslında endişelendiğim şey bu değildi.

"Ya onu Jelibon'umuzu sevdiğim gibi sevmezsem?" Çocuğumuza henüz karnımdayken verdiğimiz ilk ismi kullanarak sordum.

İşte o zaman Ford güldü.

Yuvarlandı ve beni yatağa sabitledi, yüzü mutluluk maskesi gibiydi, "Bir sonrakini Chevy'yi sevdiğin kadar sevmeyeceğini düşünüyorsan hayal görüyorsun. İnan bana, bir şeyi sevmemek için kendini zor tutuyorsun. Çöplükte bulduğun ve almamız için ısrar ettiğin kediye hatırlıyor musun? Daha kamyona varmadan ona aşık olmuştun."

"Evet, ama..."

Devam etmek için sözümü kesti. "Ve karakolun dışında bulduğun o aptal köpek. Onu sahibine geri vermek zorunda kaldığında bir bebek gibi ağlamıştın."

O köpek gelmiş geçmiş en iyi köpekti.

Ve gülünç derecede sevimli ama aynı zamanda gezegendeki en aptal hayvan.

"Tamam..." Başladım ama yine sözümü kesti.

"Peki ya Jack in the Box'ın arkasında çöp kutusundan yemek yerken buldukları o çok aç küçük kız?" Devam ettim. "Vaftiz babası bulunmadan önce onu üç gün boyunca evimizde tuttuk. Onu evlat edinmek istediniz ve yasal olarak ona bakmakla yükümlü olan adamla neredeyse bir tartışmaya giriyordunuz."

İçimi çektim. "Tamam, kolay seviyorum."

Sanki ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlamamışım gibi bana kuşkulu bir bakış attı.

"Bu çocuğu benden daha çok seveceksin," diye belirtti. "Ve Chevy'yi mutlu etmek için beni bir dolara satmayacakmışın gibi davranmayalım."

Haklıydı.

"Sen de aynısını yapardın," diye belirttim.

Saçımdan bir tutamı parmağımın etrafında döndürdü. "Bir gün babamın ölecek olması ve artık ona sahip olamayacak olmam beni korkutuyor."

Kötü haber veren kişi olmak istemezdim ama... bu olacaktı. Bu hayatın bir parçasıydı. Ama yakın zamanda olması gerekmiyordu.

"Bir gün olacak, sevgilim." İçimi çektim. "En azından gelecekte olmasını umuyorum. Artık senden zevk alamayacak kadar yaşlanana kadar beni terk etmeni istemiyorum."

Başparmağını gözlerimdeki torbaların altından geçirirken hınzırca sırtıyordu. Tam bir kez kaydırmışken telefonu bir mesajla aydınlandı.

"Kim o?" Ona sordum.

"Banner," diye mırıldandı. "Birazdan döneceğim."

Başımı salladığımda dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup gitti ve bana uyumaktan başka bir seçenek bırakmadı. Günün tüm haberlerine rağmen kolayca gelen bir uyku.

- - -

Banner'ı bıraktığım yerde, bebeği hâlâ kucağındayken mutfak masasında otururken buldum.

"Peki onu ne zaman kucağıma alabilirim?" diye sordum.

İçini çekti ve kızını bana uzattı. Onu aldım, yakınımaya çektim.

Banner kızını kucaklamamı izledi, minik başına bir öpücük kondurduğumda sırıttı.

"Çok hızlı büyüyorlar, kardeşim," dedim ona. "Bir gün onu böyle elinde tutuyorsun, ertesi gün çıplak bir şekilde karda onları kovalıyorsun."

Banner sırıttı, çünkü bugün çocuğumuza hayır, giyinene kadar karda dışarı çıkamazsın denildiğinde tam da böyle olmuştu.

Neyse ki babam Chevy'yi ayaklarının yere değmesine fırsat vermeden yakalamıştı. "Çok tatlı, değil mi?"

Banner kızına ilk kez yakından ve kişisel olarak bakarken sordu.

"Çok," diye itiraf ettim. "Gözlerin badem şeklinde," dedim. "Burnun. Bütün o uzun kıç parmakların. Onlar da senin. Hâlâ isim yok mu?"

"Hâlâ bir isim yok," diye doğruladı. "Bunu düşünecek zamanımız olmadı." "İsim vermeden hastaneden ayrılmanıza izin vermediklerini sanıyordum?" diye sordum.

"Genelde yapmazlar ama Titus hemşirelerden biriyle tatlı tatlı konuştu. Bunu ona ulaştırmak için yirmi dört saatimiz var yoksa kıçına tekme yer." Durakladı. "Crenshaw isminin çok mu tuhaf olduğunu düşünüyorsun?"

"Peki ya Shaw?" Ben sordum.

"Oh," gözlerini kıstı. "Shaw. Hoşuma gitti... Hemen döneceğim."

Banner sırtarak beni kızıyla bıraktı, tam o sırada babam odasından bir kot pantolon ve başka bir şey giymeden çıktı.

Gözleri bebeğe kaydı. "Onu bana ver."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Olmaz, ihtiyar. Onu daha yeni aldım."

"Yakında ölebilirim. Ben öldüğümde onu tutmak için bolca vaktin olacak," diye belirtti.

Gözlerimi kıstım. "Çok erken baba. Biz bu 'kanser' meselesini çözene kadar böyle hastalıklı şeylere müsamaha gösterilmeyecek."

Banner yüzünde şaşkın bir ifadeyle odaya geri döndü. Oakley de peşindeydi. Babamın yanına oturdu ve sandalyesinin izin verdiği kadar yaklaştı.

Babam kollarını ona doladı ve "Seni seviyorum bebeğim" dedi.

Gözlerimin dolduğunu hissettim, ama onları hızla geri kırtım.

"Jett için burada olsan iyi olur," diye homurdandı Banner. "Bu lanet çocuğu sensiz büyütmeyeceğim."

Trance sırıttı. "Jett mi?"

Banner içini çekti ve yanımdaki koltuğa çöktü, yaslandığım masayı devirdi ve çocuğunu sarstı.

"Evet," diye homurdandı Banner. "Crenshaw, kısaca Shaw ismini beğendiğimi söylemek için oraya gittim ve bana bebeğe çoktan Jett adını verdiğini söyledi."

Jett'i göğsüme çekip susturduğumda Trance güldü. Neredeyse hemen sakinleşti.

Banner bana bakarken, "Bana bunu öğretmek zorundasın," dedi.

"Ash'in hamilelik kitaplarından birini okuduğumu hatırlıyorum. Kulaklarının hemen yanındaki yüksek sesin onlara annelerinin kalp atışlarını hatırlattığını söylüyorlardı," diye açıkladım.

"Ahh," dedi Banner tam babama dönüp ciddi bir bakış fırlatırken. "Bize şu bizden saklamaya çalıştığın kanserden bahset."

Babam gözlerini devirdi ve Oakley'nin yüzünü görmek istediğinde hareket etmesine izin verdi.

Parmaklarını masanın üstündeki çan kulesine yerleştirdi ve "Geçen ayın başlarında testislerimde garip bir yumru buldum. Kontrol ettirmeye gittim ve sıfıncı evre olduğunu söylediler. Vücudumun diğer bölgelerine yayılmadı. Geçen ay boyunca

Onu izlediler ve testisini almanın en iyisi olacağına karar verdiler. Önümüzdeki hafta sonunda ameliyat olmam planlanıyor."

Ağzım açık kaldı. "Topu mu aldırıyorsun?"

"Evet," diye gözlerini devirdi. "İşin iyi yanı, artık ikisine de ihtiyacım yok. Sahip olmak istediğim tüm çocuklara zaten sahibim."

Parmaklarımı Jett'in saçlarına sürterek kafa derisine masaj yaptım ve "Boş keseni ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Onu bir implantla değiştiriyorlar," diye cevap verdi. "Kanserli testisin saklanması istedim, böylece annen onu bir kavanoza koyup çantasında taşıyabilecek. Zaten onları kontrol ettiği için."

Oakley öğürür gibi bir ses çıkardı. "İğrenç, baba."

"Evet, iğrenç, baba," diye onayladı Banner. "Bu konuda hiç endişeleniyorlar mı?" Babam başını salladı ve midemdeki birkaç düğümün gevşemesine izin verdi.

"Bugün günlerden ne?" Oakley sordu. "Orada olmak istiyoruz."

"Sen kesinlikle orada olmayacaksın," diye karşı çıktı babam. "Bu özel bir şey hayatım. Seni ne kadar sevsem de, o bölgeye sadece doktorum ve annen bakabilir."

Ben de dahil olmak üzere masadaki herkes güldü.

"Şimdi Jett'i alabilir miyim?" Babam sordu.

Onu isteksizce teslim ettim.

Babam onu ellerinin arasına aldı, tıpkı Banner'la hatırlayabildiğim ilk fotoğraftaki gibi.

Oakley düşüncelerimi okuyarak, "Biliyor musun, o fotoğrafı Banner'la birlikte yeniden yaratmalıyız," diye önerdi. "Hangisini?" Banner sordu.

Oakley telefonunu kurcalamaya başladı, sonra muzaffer bir edayla gülümseyerek Banner'a göstermek için telefonunu çevirdi. Bu tam da benim düşündüğüm şeydi.

Babam mutfak masasında kış üstü yatıyor, kolunu masanın üzerine uzatmış, Banner'ı kucağımdan alırken. O sırada Banner iki haftalıktan daha büyük olamazdı ve ben ona Dr. Pepper'ımı yedirmeye çalışıyordum.

Annem akşam yemeğimizi pişirdiği fırının başında kendini kaybediyor ve babama onu kırmadan önce beni yakalaması için bağıırıyordu.

Uzandı ve onu uzunlamasına kolunun arasına aldı.

"Babamın artık bunu başarabileceğini sanmıyorum," diye güldü Banner. "Artık biraz daha ağırım." "Aynen öylesin." Babam güldü. "Ama bununla hâlâ yapabilirim."

O da öyle yaptı ve Oakley fotoğraf çekmeye başlarken güldü. Babam ve

Oakley işlerini bitirdiğinde Banner da gülümsüyordu.

Babam bir süre Jett'e baktıktan sonra, "Sizin için gerçekten çok mutluyum çocuklar," dedi. "Hepinizin çok mutlu olmasını istiyorum. Hepinizin hayallerinin peşinden gitmesini istiyorum. Çocuklarınızın mutlu ve sağlıklı büyümesini istiyorum. Ve hepsinden önemlisi, bu yeni neslin sizin sahip olmadığınız şeylere sahip olmasını istiyorum. Bu yüzden onları mutlu etmek için elinizden geleni yapsanız iyi edersiniz."

"Yoksa ne olur?" Oakley alay etti.

"Yoksa damadıma seni nasıl idare edeceğini öğretirim." Vahşice gülümsedi.

BÖLÜM 7

*En sevdiğim heykeli biliyor musun? Bana bir saniye ver, onu dikmek üzereyim.
-Pace'den Oakley'e*

Çocuklarımız kreşteydi ve Oakley bütün sabah kanepedeki yerinden kalkmamıştı.

Telefonu şarjdaydı ve babasının ameliyatı hakkında annesinden haber bekliyordu ve ben onun çıldırdığını görmekten bıkmıştım. Yemek yememişti, iyi uyumamıştı ve çıldırmak üzereydi. Viddy'ye mesaj attım.

Ben: Nasıl gidiyor?

Viddy: Hala çıldırıyor, değil mi?

Belli ki. Burada Oakley'den bahsediyoruz. Viddy: Haber yok. Sadece on dakika oldu.

Bir saat kadar iş göremez. Ona yemek yedireceğim. Bana ya da ona ihtiyacın olursa, telefonumu ara.

Viddy: 10-4, iyi dostum.

Viddy'ye gülerek telefonumu Oakley'nin yanındaki kanepeye fırlattım. Beni evde görünce irkilerek başını kaldırıp bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "İşte olduğunu sanıyordum."

"Bütün sabah evdeydim bebeğim," diye belirttim. "Buradayım çünkü sorunların var. İhtiyacın olduğunda yanında olduğumdan emin olmak istiyorum."

"Benim sorunlarım yok." Gözlerini devirdi.

Kesinlikle sorunları vardı.

Tam önüne gelene kadar hareket ettim, eğildim ve onu yatak odamıza götürmeden önce kollarıma aldım. "Hey!" diye bağırdı.

"Telefonum. Ya..."

Onu yatağa attım ve iki kez zıplamasını memnuniyetle izledim. "Başka bir bebek istiyor musun?" diye sordum.

Gözleri panik içinde açıldı. "Ne?"

"Yap. Sen. İstiyor musun. Başka. Bebek mi?" Bu sefer daha yavaş söyledim.

İnkâr etmeye çalışırken gözlerini büyütmeye başlamıştı bile ama ben daha iyi biliyordum. Hamile olmayı seviyordu. Benim onu hamile olarak sevmemi daha da çok seviyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim pantolonunu yırtarcasına çıkarırken.

Ayağa kalkmak için dönmeye başladığında ciyakladı, ancak karnından daha uzağa gidmeden onu yakaladım ve vücudumla yatağa sabitledim.

"Hayır, Pace!" diye bağırdı. "Protezinle yine çarşafları yırtacaksın."

Bugün yaptığım gibi bıçağı taktığımda, çarşafı takıldığı ve onları yırttığı zamanlar oldu. Normalde çıkarırdım. Ama öyle yaparsam, üzerimden kalkmaya çalışacağını hissediyordum.

"Çarşafları sikeyim, bebeğim,"

dedim. Gerçekten de çarşafları

sikeyim.

Yirmi dakika sonra, bitkin bir halde yatakta uzanıyorduk.

"Bunu çarşaflarımıza yine yaptığına inanamıyorum," diye homurdandı.

Yüzü bana dönük olacak şekilde onu döndürdüm ve sonra elimi kışına dolayarak "Bu bir erkek olacak" dedim.

Göğsümü çimdikledi, tam bir yara izinin üzerine.

O bomba tarafından havaya uçurulduğumda, hayatın beni neyle karşı karşıya bırakacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. On yıl önce şansına inanamazdım.

Telefonum çaldı ve ayağa kalktım.

Çıplak bir şekilde oturma odasına geri döndüm ve tam Viddy'nin çağrısına cevap verdiğim sırada geri geldim.

"Her Şey yolunda mı?" Yatak odamıza doğru ilerlerken sordum.

"O iyi," dedi. "Yepyeni bir topu ve her Şeyi var." Bu yorum ve ardından telefonu kapatmasıyla güldüm.

Sonra bu haberi endişeli karıma ilettim.

Oakley, "Bir sonraki gelmeye karar verdiğinde burada olsa iyi olur," diye nefes aldı.

"Olacak, sevgilim. Olacak."

BÖLÜM 8

*Hayat mükemmel.
-Viddy'nin gizli düşünceleri*

"Üç farklı çocuktan üç bebek," dedi Trance şaşkınlıkla. "Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyesi." "Öyle, bebeğim. Öyle."

Kucağında üç yeni torunuyla kocama baktım ve yardım edemedim ama yukarıdaki adama bir teşekkür duası gönderdim.

Bunun benim hayatım olacağını

kim bilebilirdi? Şimdiye kadarki en

iyi doğum günü hediyesi,

gerçekten.

TITUS'UN NOEL DİLEĞİ

BÖLÜM 1

*Haziran'a kadar her şeyin normale döneceğini söylemiştin. Juleyed.
-Titus'tan Banner'a*

İyi yaşlanmıştı.

Onu son gördüğümünden bu yana on yıl geçmişti ve bu yılların hiçbirisi ona kötü davranmamıştı.

Mavi hâlâ lisedeki kadar kısaydı ama şimdi kalbimi eskisinden iki kat daha hızlı çarptıran bir cazibesi vardı.

On yıl.

Tanrım, nasıl bu kadar uzun süre geçebildi?

"Burada yine ne işimiz var?" Slone karanlık bir şekilde mırıldandı. "Bu insanlara on yıl önce katlanamıyordum. Şimdi de onlara gerçekten katlanamıyorum."

"Buradayız çünkü beni seviyorsun ve Mavi'nin karım olmasını istiyorsun," diye fısıldadım komplocu bir tavırla. Slone gözlerini devirdi.

Tam bunu söylediğim sırada arkamdan gelen Banner kıkırdamaya başladı.

"Lisedeyken onu elde edemiyordun, şimdi elde edebileceğini nereden çıkardın?" Banner merakla sordu. Etrafta bu kadar çok öğretmen olmasaydı taşaklarına yumruğu indirirdim.

Cidden, okuldan ayrılalı on yıl olmuştu ama yine de binada olmak, lisede olma fikrinin yarattığı o ezici kaygıyı geri getiriyordu.

Oldukça iyi bir lise deneyimim olmuştu... en azından, en iyi arkadaşınızın okul kaynak görevlisi tarafından neredeyse öldürülmesini saymazsanız.

Kilgore Lisesi'nin koridorlarından ayrıldığımdan beri çok büyümüşüm. Yine de değişmeyen bir şey vardı.

Blue Spurlock.

O benim genç dünyamın merkeziydi ve hala yetişkin dünyamın yıldızıydı. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

Aramızda çok zaman ve ayrılık olmasına rağmen, kızla -şimdi kadın- ne zaman temas kursam, tüm o duygular tekrar yüzeye çıkıyordu.

"Şuraya gidelim," diye önerdim.

Banner bara doğru yürürken, "Yapmayalım," dedi. "Önce bir içki alalım. Böylece birazdan sergilenecek gösteride alkol alabilirim."

Onu tersledim.

Banner sırtıttı.

Bu bir erkekler gecesi idi.

Slone'un karısı Ari ve Banner'ın karısı Perry burada değildi. Banner'ın kardeşinin evindeydiler. İkisi de yeni hamile olduğu için bu gece gelmek istemiyorlardı.

Yine de bununla bir sorunum yoktu. Bu, çocuklarımla, hatta kendi çocuklarımla bile vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Annabelle'i çok sevmiştim ama çocuk olmadan yetişkinlerle etkileşime girmenin bana yeniden nefes alabileceğimi hissettiren bir yanı vardı.

Annabelle hayatımın ışığıydı ama ele avuca sığmazdı.

Onun dahi IQ'su ve benim olmayan IQ'mla, ona ayak uydurmak için benim tarafımdan çok fazla beyin gücü gerekiyordu. Ve altı yaşında benden daha zeki bir çocuk yetiştirmenin getirdiği neredeyse hiç bitmeyen bir yetersizlik hissi vardı.

Bara vardığımızda Banner, "Üç Karartılmış VooDoos," diye sipariş verdi.

Barmen işe koyuldu, ben de bir saniye durup Blue'nun içkisinin iyi olup olmadığına baktım. Neredeyse boşalmıştı.

Barmen bize biralarımızı uzattığında, sıradaki kişiye geçmeden önce parmağımı kaldırdım. "Bir de çilekli limonata istiyorum," diye sipariş verdim.

Barmen kaşlarını çatı. "Alkolsüz mü?"

Başımı salladım. "Bakire, lütfen."

Barmen işe koyuldu ve Banner ile Slone bana sinir bozucu biriyimşim gibi baktılar. "Ne?"

diye sordum. diye sordum.

"Ne zaman böyle küçük bir kaltağa dönüştün?" Slone sordu.

Ona açıkça 'siktir git' anlamına gelen bir bakış attıktan sonra, "Tekrar hatırlatsana. Artık bir sirkte çalışmıyor musun?"

Banner gülmeye başladı. "Ari'nin geçen hafta gönderdiği video en iyisiydi. O yılanı üzerine koyduklarında bir kız gibi çığlık attı."

O 'yılan' aslında 20 metrelik bir boa yılanıydı. Bu yüzden neden biraz korktuğunu anlayabiliyordum. Hayvanlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve hayatı boyunca amfibik ya da sürüngen hiçbir şeyle arası iyi olmamıştı. Kurbağalar. Kaplumbağalar. Yılanlarla. Hepsine karşı temkinliydi.

"Ben sirkte değilim, moron," diye homurdandı Slone. "Sezon dışı. Sadece yeni karımla vakit geçiriyorum. Dava et beni." "O iki yıl önce senin yeni karındı," diye belirttim. "Şimdi sadece taşaklarından yönlendiriliyorsun."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Döndüğümde eski lise arkadaşlarımızdan Rebel'in elinde boş martini bardağıyla arkamızda durduğunu gördüm.

"Hayır," diye cevap verdim ve ona doğru uzandım.

Lisedeki aynı kıkırdamasıyla kollarıma geldi. "Nasılsınız?" diye sordu.

"Harikaydık Reb." Banner kendi sarılmak için uzandı. "Peki ya sen?"

"Gezgin anesteziist hayatı yaşıyorum ve boş zamanlarımda bir bar işletiyorum." Slone'a dönüp ona sarılmadan önce gülümsedi. "Yaptığım son akşamda annenle birlikte çalıştım. Bunu sana o mu söyledi?"

Başını salladı. "Bana senin nasıl para içinde yüzdüğünü anlattı. Ailen eve gelmeni istiyor ama sen hiç gelmiyorsun."

Güldü. "Her zaman eve geliyorum. Yemin ederim. Ailem herkese etmediğimi söylemeyi seviyor."

Tabiri caizse küresten uçtuğumda, annem ve babam evlerini satmış ve seyahat hayatına başlamışlardı. Yıllardır Kilgore'da bir otelden başka bir yere gelmemiştim.

Ash ve Ford'un karavanında tüm çocuklarımızla birlikte kalmamız bu gece ilginç olacaktı. Banner ve Perry onların misafir odasında kalıyor olsalar da, Ford'un dört kişilik seyahat karavanında Ari, Slone, Briley-Slone'un kızı-ben ve Annabelle kalıyorduk.

Gerçi futbol için birlikte seyahat ettiğimiz yıllar boyunca Slone ve ben her türlü zamanı birlikte geçirmeye fazlasıyla alışmıştık - çocuklarımız da öyle.

Barmen bana limonatayı uzattı ve Rebel kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Gördüğüm

kadarıyla hâlâ ona takıntılısın," diye düşündü.

Omuz silktilim. "O kadar kolay kurtulabileceğiniz bir şey değil." "Beni

takip edin çocuklar" derken Rebel'in gözleri muzipti.

Kendileri için iyi şeyler yapmış sınıf arkadaşlarımızın arasından dolanarak yolumuza devam ettik. Bazıları da başaramamıştı. "Bir sandalye kap," diye ısrar etti Rebel.

Dört tane fazladan olan bir masadan aldık.

Sandalyeler elimizde, hepimiz masadaki kadınların arkasından

yürüdük. Blue, Tempy ve şimdi de Rebel.

"Hayatın boyunca önünden geçtiğin kaç evin bodrumunda kilitli insanlar olduğunu hiç merak ettin mi?" Blue'nun sorduğunu duydum.

"Artık biliyorum" dediğimde boğazımdan bir kıkırdama yükseldi.

Mavi döndü ve Tanrım, nefesim kesildi.

Lise mezuniyetimizden bu yana geçen on yıl ona iyi gelmişti. Ona gerçekten iyi gelmişti.

Odanın diğer ucundan nefes kesici görünüyordu. Ondan birkaç santim uzaktan mı? Düpedüz ruh çalıyordu. "Merhaba Mavi," dedim sessizce.

Her zamanki gibi yüzü alev alevdi ve ağzını birkaç kez açıp kapadıktan sonra "Titus?" diye ciyaktı. Sırıttım.

"Kanlı canlı."

Onunla ilgili kesinlikle farklı olan bir şey de giyim tarzıydı.

Lisedeyken eşofman altı ve bol tişörtlerin kraliçesiydi. Şimdi ise siyah, sırtını açıkta bırakan bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Güzel saçları aşağıdaydı ve birkaç sarı bukle, ağır nefes alırken yüzüne doğru sallanıp uzaklaşıyordu. Ben daha iyi düşünmeden kendini bana doğru fırlattı.

Ellerimdeki içkileri düşürmesini önlemek için iki elimi de havaya kaldırmak zorunda kaldım.

Sonra, birkaç uzun saniye boyunca afalladım çünkü Mavi hayatımda hiç benden hoşlanıyormuş gibi davranmamıştı. Beynim tekrar düzgün çalışmaya başladığında, kollarımı ona sımsıkı sarmıştım, içkiler ve her şey.

Burnumu saçlarına gömdüm, tatlı kokusunu içime çektim ve bunu ne kadar çok istediğimi düşündüm. Onunla ilk tanıştığım andan beri bunu ne kadar çok istediğimi.

Boğazını temizledi ve ardından Banner, "Bu harika bir şey değil ama bizim de ona sarılmamıza izin verir misin?" dedi. Onu serbest bıraktığımda gülen Blue, daha sonra kollarını Banner'a doladığında sevinçle ciyakladı.

Ona en iyi 'umarım ölürsün' bakışımı attım ve sırtımasına neden oldum. "İlk çeyrekte elini gösterme kardeşim," diye gürledi Slone yanımda. Ben de ona ters ters baktım.

Ellerini havaya kaldırarak, "Sadece söylüyorum, ama bunu ustalıkla yapmalısın. Muhtemelen sana sarılacak kadar cesaretli hissetmesinin bir nedeni vardır. Gençken bunu ne zaman yaptı? Yaşlanabilirsiniz ama genellikle kişiliğinizden bir şey kaybetmezsiniz."

Böyle söylediğinde haklıydı.

"Sana bir içki getirdim" demeden önce en iyi arkadaşlarımla kucaklaşmasının bitmesini bekledim.

Yüzünü kaplayan bolca kızarıklıkla bunu kabul etti ve bana daha önce kendini bana doğru attığında belki de içgüdüsel olarak hareket ettiğini gösterdi. Bunu gerçekten yapmak istediği için değil.

"Bizimle oturacak mısınız?" dediğinde hafifçe söndüm.

Bu yüzden sandalyeler...

Banner da Rebel ile aynı anda, "Evet," dedi.

Hepimiz yer değiştirdik ve kendimi masada Banner, Tempy ve Rebel'in karşısında ve Slone ile Blue'nun arasında otururken buldum.

"Perry nerede?" Blue benden başka bir yere bakmaya çalışarak sordu. Banner açıklamasını yaptı ve tüm kadınlar dudak büktü.

"Yeni karın nerede Slone?" Tempy sordu.

Slone ve Tempy bir zamanlar birbirlerine karşı bir şeyler hissetmişlerdi.

İkisi de liseden sonra kendi yollarına gittiklerinde bu şey sönmüş ve ölmüştü. Yine de, ilk başladıklarında -Slone ve Ari- Tempy konusu, Tempy onu görünce heyecanlanıp Blue, Tempy, Perry ve Rebel'in katıldığı bir maçta kendini ona attığında aralarında küçük bir çatlağa neden olmuştu.

Slone nerede olduğunu ve neden orada olmadığını açıklayarak Banner'ın hikâyesine neredeyse ayna tuttu ve beni görmezden gelmeye çalışmaya devam ederken gözlerini Blue'dan ayırmadım.

"Duyduğuma göre hepiniz Super Bowl'a katılabilmişsiniz," diye düşündü Rebel.

"Harika görünüyor," diye itiraf etti Slone mahcup bir şekilde. "Eğer bu sezon Titus olmasaydı, her şey farklı bir hikaye olabilirdi. Sekiz maçımız kaldı ama bu yıl sağlam bir takımımız var ve Titus da alev almış gibi görünüyor."

Mavi başını kaldırdı ve bakışları hemen yana kayınca biramdan bir yudum aldım. Yani hâlâ kaçınma numarası yapıyordu.

Not edildi.

Onu sinirlendirdiğim için miydi? Benimle bir şey yapmak istemediği için miydi? Onu rahatsız ettiğim için mi?

"Titus King!" Seslenildiğini duydum.

Omzumun üzerinden baktığımda liseden başka bir kız gördüm.

Hepimizin çivilediği.

Ancak lisede biraz meraklı olmasına rağmen, neşeli kişiliği nedeniyle tüm erkekler ve kadınlar onu sevdi.

Bir OnlyFans kurduğunu ve iç çamaşırlarını tanesi 50 bin dolardan satmaya başladığını öğrendiğimde hiç şaşırmadım. "Selam Jumper!" Ellerini omuzlarıma atıp bana sıkıca sarılması için tam zamanında sandalyemi çevirirken seslendim. Son duyduğumda evliydi ve çocukları vardı, ben de kocasını aradım. Ama bunu yaparken masaya ve göz temasından kaçınan kadına sırtımı döndüm. Bu da Blue'nun tepkisini kaçırdığım anlamına geliyordu.

BÖLÜM 2

*Kendinize inanırsanız dünün eyeliner'ı bugünün dumanlı gözü olabilir.
-Blue'dan Rebel'e*

"Sence onu görebilecek miyim?"

"Elbette, sanırım onu göreceksiniz." Rebel gözlerini devirdi.

İki yıl önce Rebel ve ben Kilgore'daki bir bara birlikte girmiştik. Kadınlara hitap ediyordu ve hızla büyüyordu.

Kadınların bira içmek için gidebilecekleri kendilerine ait bir 'mekanları' yoktu, bu nedenle biz de tüm sahneyi kadınlara yönelik her şeye açık hale getirmeye odaklandık.

Hatta, kadınların çocuklarına profesyoneller bakarken kokteyl saatinin tadını çıkarabilmeleri için arka tarafta bir kreş bile çalıştırdık.

Yine de, bunun gerçekleşmesi için, araba koltukları olan bir araç paylaşımı hizmetine sahip olduğumuzdan emin olduk. Çocuklar kreşe giderse, araç paylaşım hizmetini kullanmak ya da alınmak zorunda kalıyorlardı ve bu sıkı bir şekilde izleniyordu.

Ayrıca fedailerimiz ve göze batmayan yardımcılarımız da vardı.

Şimdi, Rebel benim en yakın arkadaşımdı, ancak bu yeri Perry ile paylaşıyordu.

Perry ülkenin öbür ucunda olabilir ama hâlâ günlük hayatımın içindeydi. Kısa mesajlar aracılığıyla olsa bile.

"Gerginim," diye mırıldandım sessizce. "Ne giymeliyim?"

Rebel giymem gerektiğini düşündüğü şeylerin listesini sıraladı ve ben hiçbirine uymadım, o sabah okula giderken giydiğim kalem etek ve düğmeli gömleğimle kalmayı tercih ettim.

Okulda falan değildim. Aslında bir süredir dışarıdaydım.

Ancak, yerel lisede işletme eğitimi için yepyeni bir öğretmenlik pozisyonum vardı. Eski müdürümüz, lise eğitimlerinin son yılında genç öğrencilere rehberlik etmemi istemişti.

Kabul ettim ve şimdi orada her gün bir saat boyunca tek bir ders

veriyorum. Ve iki kez çamaşır yıkamaktan nefret ettiğim için, kıyafetlerimi çıkarmadım.

"Onu giymeyeceksin," diye başını salladı Rebel. "Bu çok sıkıcı."

"İşe yaramak zorunda, çünkü önerdiğin kıyafetleri giydikten sonra kuru temizlemeye gitme isteğim yok," diye açıkladım.

Gözlerini devirdi. "Ben bırakırım."

"Sen de onu al ve anlaşılm," diye mırıldandım.

"Peki," diye gözlerini devirdi. "Çamaşırhaneyle sorununun ne olduğunu anlamıyorum."

Kilgore, Teksas büyüktü ama aynı zamanda küçüktü de. Büyümesine rağmen hâlâ sadece bir bakkalımız, bir bankamız ve bir çamaşırhanemiz vardı. Oysa şimdi on sekiz kafemiz, çok sayıda kilisemiz ve adını bile sayamayacağım kadar çok bankamız vardı.

Bölgedeki tek çamaşırhaneyi de lisede çıktığım ama artık tahammül edemediğim bir çocuk işletiyordu. Onda beni gerçekten iğrendiren bir şey vardı ve nedenini tam olarak kestiremiyordum.

Beni rahatsız edecek ya da ürkütecek hiçbir şey yapmamıştı, sadece kişiliğinde bir şeyler vardı. Söylemeye gerek yok, oraya gitmekten hoşlanmıyordum ve Rebel de bunu biliyordu.

"Hadi, ben seçerim, çünkü onu içeri alan ben olacağım." Asi gülümsedi.

İçimi çektim ama itaatkâr bir şekilde takip ettim ve sonunda sadece iki kez giydiğim ipeksi siyah bir elbise giydim. Bir kez mağazada denemek için, bir kez de satın aldığımda Rebel'e göstermek için.

Her zaman giydiğimden biraz daha 'dışa dönük' bir kıyafetti ve dürüst olmak gerekirse bu gece için almıştım. Neden bu gece için aldım?

Tek kelime. Titus.

Orada olacağını biliyordum. Davetiye göndermişti ve bu güzel partinin planlanmasından Rebel ve ben sorumluyduk. Gerçi Rebel'in yaptığı ayak işi yerine ben daha çok telefon etmişim.

Ortaklığımız genellikle bu şekilde yürürdü.

O insanlarla ilgileniyordu, ben de beni insanlardan uzak tutan bilgisayar işlerini yapıyordum.

Konu sosyalleşmeye geldiğinde dünyadaki en iyi insan değildim, bu yüzden bu gece oyun öncesi bir

bir bardak şeri ve bir kurabiye.

Bu kurabiye, kasabada yüzünüz büyüklüğünde kurabiyeler konusunda uzmanlaşmış bir fırından geliyordu. Artık karamel, çikolata ve unla doluydum.

Ayrıca delicesine doymuştum çünkü hepsini yemiştım.

Elbisenin vücuduma ne yapacağından da pek emin değildim.

Küçük değildim ama büyük de değildim. Mutlulukla ikisinin arasındaydım ve bununla iyiydim. İstedığımı yiyebiliyordum ve çok ağırlaşmıyordum. İstersem spor yapabiliyordum ve tamamen formdan düşüp ölmüyordum. Ve genel olarak, olduğum kişiden memnundum.

Ama Titus olur muydu? Sonuçta o profesyonel bir futbol oyuncusuydu. Uzun boyluydu, muhteşemdi, tüm ligdeki NFL oyuncularında en formda olanıydı -karın kasları aşkına, Batman!- ve ben sadece... bendim.

Liseden beri voleybol oynamamıştım. Kendimi en çekici hissettiğim zamanlardı.

Dürüst olmak gerekirse, keşke orta yaşlı vasat ben değil de lisedeki ben 'şişman' olsaydım.

"Oh, harika görünüyorsun." Rebel iki elini çenesinin altına yerleştirdi ve gözlerini sevgiyle bana dikti.

Homurdandım ve anahtarlarımı aldım. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

İç çekti. "Sanırım."

Rebel, benim tatlı sevgilisiz arkadaşım, bu midilli gösterisine benim yüzümden kaydolmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, lisedeki hallerimizle herhangi bir şey yapmak için hiçbir isteği yoktu. Görünüşe göre liseden nefret etmiş.

Kim bilebilirdi ki?

Her neyse, sonunda hep istediğim şeyi elde etmek için bana bu 'iyiliği' yapıyordu.

Titus.

Ve ona izin vermeyi kabul ettim çünkü sonunda çenemi kapama zamanım gelmişti.

Bu gece ya Titus King'in kolunda eve dönecektim ya da ona kafayı takmayı bırakıp beni mutlu edecek başka bir adam bulacaktım.

Dürüst olmak gerekirse, ikincisinin değil de birincisinin olmasını umuyordum. Sadece Titus'un da benimle aynı fikirde olduğunu ummak zorundaydım.

Yıllar boyunca onu kolunda rastgele birkaç kadınla görmüştüm ama hiçbiri uzun süre kalmamıştı. Hiçbiri uzun süre gözüne çarpmadı.

Ve şimdi Titus King'in dikkatini çeken ve onu elinde tutan kişi olmayı umuyordum. Sonsuza dek. "Hadi," diye ısrar ettim. "Bir Uber'e binelim."

Gerçi Kilgore'un gerçekten bir Uber'i yoktu.

Bizim bir Chuck'ımız vardı.

Ama kasabanın tek taksi şoförü Chuck aradığımızda her zaman cevap verirdi, çünkü ona bir ton iş getirmiştik.

"Sevgilim," diye cevap verdi Chuck hemen. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Benim evimden al," dedim. "Ve dönüş yok."

Chuck yirmi dakika içinde oradaydı ve ikimiz on üç dakika sonra lisenin etkinlik merkezinin otoparkına girdiğimizde sınıf arkadaşlarımız kapı önünde içeri girmek için sıra bekliyordu.

Partiyi başlatmak için orada olmaları söylenen ön taraftaki insanlara küfrederek birkaç kişiyi geçtim ve doğrudan içeri girdim ve personelin bir şey hakkında gülüp işaret ederek etrafta dolaştığını gördüm.

"Hey!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsunuz?"

Bardan burada olmalarını söylediğim personelin hepsi suçlulukla bana baktı.

Her zamanki barmenlerimizden biri olan Tiff, "Futbolcuları kontrol ediyoruz," diye itiraf etti.

Gözlerimi ona diktim. "Hepsini kapıdan içeri sokmaya başladıktan sonra bunu yapabilirsin. Yap şunu. Şimdi."

Tiff ve diğerleri herkesi içeri sokmak için işe koyuldular ve neyse ki sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri çalışanlarımı kontrol edemememe çok kızmadı.

Işıkların açılması, zımba makinelerinin çalışmaya başlaması ve alkolün başlaması on dakikadan az sürdü

akıyor.

Personelimiz, her ne kadar yavaş hareket etse de, başlamak için fazla zaman harcamadı.

Otuz dakika içinde herkes hız eksikliğini tamamen unutmuştu.

"Şimdi bakma," dedi Tempy usulca, tepemizde patlayan yüksek sesli müzikten zar zor duyulabiliyordu. "Ama o burada."

Kalbim çarpmaya başladı.

İlk otuz dakikadan sonra gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ama bilmeliydim.

Titus orada olacağını söylediğinde her zaman gelirdi.

Yıllar önce, yanında hakkında hiçbir şey bilmediği yepyeni bir çocukla, kasabanın en büyük bağış toplama etkinliğine geleceğini söylediği için gelmişti.

Gelişine uzaktan tanıklık etmişim - yani yolun karşısından çünkü hayatımın aşkının bir çocuğu olduğunu öğrendikten sonra ona yaklaşmamın imkanı yoktu - ve geldiği için onunla gurur duymuştum. Elbette üzül müştüm de -çünkü cidden, antrenman sütyenleri giymeye başladığımdan beri onun için yanıp tutuşuyordum- ama onu mutlu ve başarılı görmek sevdiğim adam için isteyebileceğim tek şeydi.

Son birkaç yıldır onun bir futbolcu, baba ve tamamen harika bir adam olarak büyümesini izlemiştim. Ve artık kalbim o kadar da kırık olmadığına ve adama olan sonsuz sevgimi ifade etmek için birçok fırsatım olduğunu kendime itiraf ettiğime göre, ona benim için doğru kişi olduğunu itiraf etmenin zamanının geldiğine karar vermiştim.

Ya şimdi ya da asla.

Geldiğinde verdiğim tepkinin nedeni onun gelmesini bekliyor olmam olmalıydı. Bir an sandalyemde oturmuş onu bekliyordum.

Bir sonraki sefer, 'hey, Blue' diyordu ve ben kendimi adama doğru fırlatıyordum. Beni iki içki de yumruklarının arasındayken yakalamıştı.

"Hey," diye nefes aldım.

Beni bir kenara bıraktı ve yüzünde kocaman bir sırıtişla bana baktı.

Kahretsin, Titus'un her zaman harika bir gülümsemesi vardı.

Daha zayıf yüzü ve ciddi gözleriyle şimdi daha da iyiydi. Sadece bana odaklanmış gözleri. Onun orada olma, benimle vakit geçirme olasılığı midemi bulandırırken, "Bizimle oturacak mısınız?" diye sordum. İşte o zaman sürükleyerek getirdiği sandalyeleri gördüm ve yüzümün alev aldığını hissettim.

Aptallığımı örtbas etmek için "Perry nerede?" diye sordum.

Bir şeyi kaçırmış olmalıyım, çünkü herkes yerine otururken Slone, Titus'la usulca konuştu.

Yanımda oturan adama o kadar odaklanmıştım ki, Tanrım, en sevdiğim içkiyi bile hatırlamıştı, "Titus King!" diye seslenildiğini duyana kadar 'Jumper'ın masamıza geldiğini fark etmemiştim.

Jumper'ın kendini Titus'a doğru fırlattığını ve Titus'un "Jumper!" dediğini görmek için tam zamanında baktım.

Kıçı bana çarptığında sandalyemden kaydım ve neredeyse dolu olan limonata bardağını kucağıma düşürdüm.

Küfrettim ve hızlı hareket ettim, tepkim 'barmen' moduna doğru eğildi.

Aceleyle uzaklaşırken gördüğüm ilk çalışanı buldum ve boşalan sandalyemi işaret ettim. "Şurayı temizleyebilir misin? Ben tuvalete gideceğim ve bunu temizleyebilir miyim diye bakacağım."

Kız, Judy, başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Sonra da Titus'un sürekli önüne atılan kadınlar varken benim o kadar da özel olmadığımı düşünmüş olabileceğini düşünerek oradan ayrıldım.

Belki de kadınlara sarılmak normal bir şeydi.

Kendime ve o adam tarafından söylenen ve yapılan her şeyi ikinci kez tahmin etmeyi bırakamadığıma lanet ederek, aceleyle ilk girdiğim tuvalete girdim ve el kurutma makinesine yöneldim.

Aptal şans.

Aptalca

umutlar.

Aptalca

hayaller.

Tanrım, bazen istediğini elde edememek berbat bir şey.

BÖLÜM 3

*Beynim çalışmıyor. Bugün aptalım.
-Titus'tan Slone'a metin*

"Nasılsınız?" Dostça ama çok da dostça olmayan bir şekilde umutla gülümseyerek sordum.

"Harikayım," diye gülümsedi Jumper. "Burada olduğunuzu gördüm ve gelip bir merhaba demek ve hayır kurumuma yaptığınız bağış için teşekkür etmek istedim."

Birkaç ay önce, kendisi için çok önemli olan bir hayır kurumunu paylaşmıştı. Harcayacak param olduğunu görünce büyük miktarda bağışta bulundum ve vergi indirimi aldım.

Ama şu anda bana gülümseme şekline bakılırsa, bunu olması gerekenden daha fazla anlamış olabilir.

Geri çekildi ve bana bakarken bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü.

İşte o zaman 'personel' polosu giyen paspaslı sarışın hatunun dökülen bir şeyi temizlediğini fark ettim.

"Vay canına, ne oldu?" Blue'nun gittiğini ve masadaki herkesin, hatta Banner ve Slone'un bile bana dik dik baktığını fark ederek sordum.

Tempy, "Jumper, Blue'ya aldığın içkiyi kucağına düşürdü ve o da gitti," dedi. Neredeyse inleyecektim.

"Kahretsin," dedim. "Nereye gitti?"

Zaten etrafta onu arıyordum.

Banner içkisinden bir yudum almadan hemen önce, "Muhtemelen evde,"

diye mırıldandı. Midemin sıkıştığını hissettim.

Tanrım, umarım öyle değildir.

Şimdiden kaçmasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissederek, "Sonra görüşürüz, Jumper. Gidip Mavi'yi bulmalıyım." Ben gözden kaybolurken Jumper şok olmuş görünüyordu.

Tempy ve Rebel'in bana nasıl baktıklarını da kaçırmadım.

Kendi kendime inleyerek ilk bulduğum banyoya doğru ilerledim, sonra duvara yaslanıp beklemeye başladım.

Dışarı çıkması on dakika sürdü ve yüzündeki kederli ifade kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Elbiseyi elinden geldiğince vücudundan uzak tutarken "Ne şans ama!" diye homurdanıyordu. Kabul etmek gerekir ki bu çok da fazla değildi.

Yeterince yaklaştığı anda ona "Özür dilerim," dedim.

Başını kaldırdı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Ne? Neden?" Bana kızmamış olması kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "Bu benim hatamdı" derken elbisesini işaret ettim.

"Bu senin hatan değil, Jumper içkiye kıcıyla vurdu," diye homurdandı, yüzü kapandı, okunmaz hale geldi. "Ne yazık ki eve gidip bunu değiştirmem gerekiyor. Şu anda donuyorum ve banyodaki üfleiyici sadece soğuk hava üflüyor."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Henüz gidemezsin!"

"Geri geleceğim" dediğinde, ağzımdan kaçırduğım cevap gözlerini kocaman açmıştı. Kendimi kontrol edemedim, "Ben de seninle geleceğim" dedim.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, neredeyse ne söyleyeceğinden emin değildi, bu da beni sırtıtmaya itti. "Kendi aracımı getirdim. Rebel'in senin taksiye bindiğinden bahsettiğini duydum."

İnkâr etmek için ağzını açtı, sonra omuz silkti. "Eve bırakılacağımı sanıyordum."

Seni eve bırakmak istiyorum.

"Tempy ile mi?" Başımı içeri girdiğim arka kapıya doğru sallayarak sordum. Dudağını ısırarak benimle yürüdü, sanki söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Um, hayır." Omuz silkti. "Hangisi senin?"

Kapıyı ittim ve "Bu" diyerek bisikletimin yanına geldim.

Ağzı şirin bir "O" ile açıldı ve sonra "Hımm... Amcalarım ve babam dışında hiç kimseyle bisiklete binmedim" dedi.

Bunun üzerine yüzümde beliren sırıtma komikti. "Hadi ama Mavi. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Gözlerini kısarak, "Bando salonundan oditoryuma beş saniye kadar sürdü! Sayılmadı."

Kesinlikle sayılır.

Bugün bile ayda en az bir kez bunu düşünüyorum.

"Elbette öyle," dedim. "Bindiğin ilk aile üyesi olmayan kişi bendim." Çoktan

başını sallamaya başlamıştı. "Kastettiğim bu değildi!"

Biliyordum.

Ama onu öfkeli görmek hoşuma

gidiyordu. Kanıma

dokunuyordu.

Tüm dikkatini bana odakladığında kendimi binlerce erkekle dövüşebilecekmişim gibi

hissediyordum. "Hadi ama," dedim. "O kadar da kötü olmayacak."

"Elbisem" demeden önce birkaç saniye elbiseye bakıp iç geçirdi.

"Elbisen hayatı önem taşıyan her şeyi örtecek," dedim. "Ve örtülmeyen her şey vücudum tarafından engellenecek."

Dudağını ısırdı, ben de bisiklete binmeyi ve onu teşvik etmek için elimi uzatmayı tercih ettim.

Elimi tuttu ve kalbim dakikada bir milyon mil hızla çarpmaya başladı.

En iyi arkadaşımın profesyonel olarak top oynayacağını öğrendiğimde bile bu kadar heyecanlanmamıştım.

Arkama yerleşti ve bacağını arkamdaki bisikletin üzerinden atarken pembe dantellerin parıltısını kaçırmadım. "Nereye, güzel Mavi?" Sözlerimle onu çok fazla korkutmayacağımı umarak sordum.

Bana evinin yolunu elinden geldiğince iyi tarif etti ve yolda yönleri karıştırdığımda omzuma dokunup gitmem gereken yolları gösterdi.

Evine vardığımızda bizi bir barın önünde park etmiş halde bulunca biraz şaşırdım.

Motoru kapattıktan sonra, barın dışını incelerken motorun tik-taklarını dinledim. "Blue Rebel?"

Barın adını okuduğumda sordum.

"Rebel ve benim ortak sahibi olduğumuz bar," dedi bacağını sallarken.

İleriye bakıyor olsaydım, kalçalarının arasındaki parlak pembeyi kaçırabilirdim.

Blue'nun yakınına geldiğimden beri yarıya inmiş olan sikim tamamen kalktı. "Bar mı?" Mırıldandım.

"Kendi mi?"

"Evet," diye sıırttı Mavi. "Benim."

Söz konusu bara sahip olduğu düşüncesiyle paniğe benzer bir şey hissederek bacağını salladım ve "Oldukça kız gibi" dedim. Elimin tuttu ve beni bir ara sokağa doğru çekmeye başladı.

Midemin bulandığını hissettim. "Bunu her gece mi yapıyorsun?"

"Genelde bunu ben kullanırım. Ama tamamen izleniyor ve..." ışıklar sokağı aydınlatarak her santimetrekaresini ortaya çıkardı.

"Tüm ışıklara son verecek ışıklar. Babam bunu gördü."

Babası eski bir asker olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Vay canına," dedim binanın yan tarafına bakarken. "Bu harika."

"Bunu kardeşim yaptı," dedi yanımda duran duvar resmini incelerken. Son derece vatansever ve Amerikan ordusuna adanmış bir eserd. "Muhteşem, değil mi?"

Kardeşinin müthiş bir yeteneği vardı. "Evet," diye kabul ettim.

İleri doğru yürüdü ve binanın yan tarafındaki bir kodu tuşladı, duvar resmiyle çok iyi uyum sağladığını gördüğüm için şimdiye kadar gözden kaçırdığım bir garaj kapısını ortaya çıkardı.

İçeri girdik ve hemen kapıyı kapatmaya başladı.

"Bu harika bir şey" demeden önce vızıltısı kesilene kadar bekledim.

"Rebel ve ben bu bölümü iki birime dönüştürdük. Sol yarısı onun," diyerek sol kapıyı işaret etti. "Sağ taraf benim."

Bir kod yazdı ve beni kutsal odasına götürdüğünde ne yaptığını anladım. Bana ne verdiğini.

Onun güveni.

"Çok güzel bir evin var Mavi," dedim eklektik yaşam alanını incelerken. Büyük bir odaydı.

Sol tarafta mutfak ve çamaşır odası vardı. Sağ tarafta ise yatak odası, duş ve banyo yer alıyordu.

Tüm mekanda tek bir duvar bile yoktu, bu da onun burada benimle birlikte değişip değişmeyeceğini merak etmeme neden oldu.

"Burası evim." Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı.

Etrafıma uzun uzun bakındım, gözlerim her bir santimetrekareyi tararken Blue'nun hayatına gizlice göz atmaya çalıştım. Bakılacak her şeye bakarken duvardaki resimler dikkatimi çekti.

Onlara doğru yürüdüm ve daha uzun, daha derinlemesine bir bakış attım.

Fotoğraflardan biri onun, ailesinin ve kardeşlerinin üniversite mezuniyetiydi. Sırf onu sahnede yürürken görmek için gizlice gittiğim bir fotoğraf.

Bir diğeri ise Rebel ile birlikte Blue Rebel'in kurdele kesme töreninde çekilmişti.

Diğer fotoğraflar rastgeleydi. Biri arabasının, diğeri ailesinin evinin.

Bir de sonuncusu vardı.

Duvardaki en büyük üçüncü fotoğraftı. Lisedeki ekibimizdi.

Slone, Perry, Banner, Blue, Tempy ve ben.

Hepimiz mezuniyet cübbelerimizi giymiştik, ellerimizi havaya kaldırmıştık, keplerimiz etrafımızdan aşağıya iniyordu. O gün hem heyecanlı hem de korkutucuydu.

Hayatın beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama aynı anda hem heyecanlanmış hem de korkmuştum.

"Bu resim," dedim. "Benim de en sevdiklerimden biri. Ofisimde bir tuvalin üzerinde asılı duruyor."

Yanıma geldi ve "O zamanlar senden çok ama çok hoşlanıyordum" diyerek beni şaşırttı.

Gözlerimi dikip ona baktım ve "Hâlâ öyle misin?" diye sordum.

Ağzını açtı ve yüzündeki ifadeden hayır demek üzere olduğunu anladım.

Ve kendimi durduramadan onu kollarımın arasına aldım, ıslak elbisesi ve her şeyiyle ve onu kutsal cehennemden öpüyordum. Ağzı bir solukta açıldı ve ben de bundan yararlanarak dilimi içeri soktum ve Mavi'nin ilk tadını aldım.

Size bir şey söyleyeyim, beklediğimden daha fazlası olmasa da her şeydi. Dilimin

birkaç kısa hareketiyle kaybolmuştum.

Çok geçmeden öpüşmemiz PG-13'ten X'e döndü.

Bir saniye önce sadece ağzını yudumluyor, tadına bakıyor ve keşfediyordum ve bir saniye sonra düpedüz cinselliğe dönüşüyordu. Elleri her yerde hareket ediyordu, açıkça erotik bir şeye dokunması gerekmiyordu, ama sadece utangaç bir şekilde dokunuyordu. Ona duyduğum ihtiyaç beni çılgına çeviriyordu.

Nefeslerimizi paylaşıyor, coşkumuzla birbirimizin ağzını adeta parçalıyorduk ve çok geçmeden duvardan yararlanmaya başladım. Vücudum onu yerinde tutarken onu duvara doğru bastırdım, bir uyluğumu bacaklarının arasına bastırdım ve onları birbirinden ayırdım ve o da gıcırdatmaya başladı.

Daha önce hiç bu kadar dar pantolon giymekten bu kadar mutlu olmamıştım.

Onun sıcaklığını dar kot pantolonumdan hissedebiliyordum -bu yola çıkmadan önce kıcımlı içine sıkıştırdığımda lanetlediğim kot pantolonum- ve neredeyse yıldızları görüyordum.

"Siktir, Titus. Siktir," diye nefes aldı Blue, gözleri artık kapalıydı ve başı duvara yaslanmıştı.

Duruş şekli narin boğazını ortaya çıkarıyordu ve kalçasında duran elimi kaldırıp parmaklarımı uzun sütunun etrafına dolamaktan kendimi alıkoyamadım.

Gözleri parlayarak açıldı ve başladığımızdan beri ilk kez gözlerimiz buluştu.

"Bunu istiyor musun Mavi?" Emin olmak için ona sordum.

Eğer daha sonra pişman olursa, yıkılırım. Tamamen ve tamamen kırılmış.

"Bu duygunun ne anlama geldiğini bilecek yaşa geldiğimden beri bunu istiyordum," diye nefes aldı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Hızlı bir hareketle onu kollarıma aldım ve odanın karşısındaki yatağa taşıdım. Dizlerim çerçevenin sağlam kütlesiyle buluştuğunda, eğildim ve kollarımdan kaymasına izin verdim.

Vücudu zıpladı ve ardından elbisesini yukarı kaldırarak parlak pembe iç çamaşırını ortaya çıkardı.

bronzlaşmış, tonlanmış teni.

Parmaklarını iç çamaşırına sokup aşağı çekerken gözleri ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. Blue'nun amına ilk kez güzelce bakmak beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye yetti.

"Artık soyunabilir misin?" derken bana hayal kırıklığı dolu bir bakış attı.

Sesindeki hiddete sırtarak öne doğru eğildim ve gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarırken omuzlarımı kamburlaştırdım.

Neyse ki, kıyafetlerin içinde klostrofobim olduğu için, düğmelerimin üst üç düğmesini çoktan atmış ve bileklerimi serbest bırakmıştım.

Gömlek çıktı ve hemen yere düştü.

"Biliyor musun," dedi beni izlerken, gözleri açıkta kalan göğsümün her bir santimetresinde geziniyordu. "Bence bu çok seksiydi."

"Ne?" Ben sordum. "Gömleğimi mi çıkarıyorsun?"

"Evet," diye onayladı. "Senin için çok zahmetsizdi ama bu arada tüm kasların dalgalandı ve büküldü. Ve karın kasların tam orada, belirgin ve dokunulmak için yalvarıyor."

Başparmaklarımı kotuma soktum, ellerimi ters yöne çevirerek düğmeyi açmaya çalıştım. Gözleri göğsümden kasık kemiğimdeki açıkta kalan deri parçasına kaydı.

Dudaklarını yalayış şekli, sikimle ağzına ulaşana kadar dizlerimi vücudunun her iki yanına koyarak yatakta sürünme isteği uyandırdı.

"Bana bir şey yapmak istiyormuş gibi bakıyorsun," dedi.

"Az önce aklımdan geçenlere hazır değilsin" derken bu kez gülümsemem vahşiden başka bir şey değildi. Belki de hiç hazır olmayacaktı.

"Buna benim karar vermeme ne dersin?" diye önerdi.

Avucumu şişmiş sikimin üzerinde gezdirirken yüzünü inceledim.

Söyleyeceklerimi beklerken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Mavi'yi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, özellikle de onunla ne yapmak istediğimi dinlemeye istekli olan bir Mavi'yi, konuşmaya başladım.

"Ağzını sikmenin ne kadar güzel olacağını düşünüyordum," diye gürledim sessizce. "Ayrıca sikimi boğazına kadar sokmayı düşünüyordum, öyle ki boşaldığımda tadını bile alamayacaktın."

Gözlerinin kararması bende harekete geçme isteği uyandırdı.

BÖLÜM 4

MAVİ

"Burada yasak bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim önümde duran seks-tanrısına.

Titus her zaman harika görünüyordu. Formda olmadığı tek bir an bile olmamıştı. Lisedeyken bile muhteşemdi.

Gerçi o muhteşem genç şimdi muhteşem, yetişkin bir erkeğe dönüşmüştü. Bütün gece ağzımın suyunu akıttığım bir erkeğe.

Ve şimdi, işte oradaydı, aleti açıkta ama pantolonundan çıkmamıştı, her zaman hayal ettiğim her şeyi yapmak ister gibi önümde duruyordu.

Bu gece benim için nasıl bu kadar mükemmel geçmişti? "Titus?" Nefes nefese sordum.

Göğüslerime ve bir meme ucunun serbest kaldığı yere inen gözleri tekrar yüzüme geldi. "Öyle mi?" Öne doğru oturdum ve gevşemiş kotuna uzandım.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı, elimi sikinin etrafına kapattım ve kot pantolonundan kurtardım.

Şimdi, hayatımda iyi cinsel deneyimlerim olduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olurdu.

Yaşadığım her cinsel ilişkiyi Titus'un nasıl olacağını düşündüğümle karşılaştırdım.

Ama şimdi gördüm ki, onun ne olacağını düşündüğümle gerçekte ne olduğunu karşılaştırmak, portakalla elmayı karşılaştırmak gibi bir şeymiş.

Adam asıldı.

Yani, lanet olsun, sabah acıyacak, asılı kalacak.

İlk başta beceriksizce sikini pompalarken gözümde bir alaycılıkla izledim çünkü kabul edelim, bu kadar büyük şeyleri idare etmekte pek iyi değildim.

Kahretsin, bazen televizyon kumandasını zar zor tutabiliyordum ve o şey onun yanında küçücük kalıyordu.

"Bebeğim," dedi sessizce, çaresiz bir sesle. "Ya bir şey yapmanı ya da beni yiyip bitirmek ister gibi bakmayı kesmeni istiyorum."

Ama onu yiyip bitirmek istedim.

Ona kafasındaki o zihinsel resmi vermek ve bunu asla unutamayacağı bir anıya dönüştürmek istiyordum.

Dudaklarımı yaladım, tükürüğümle kapladım ve "Boğazımdan aşağı boşalmanı istiyorum" dedim.

Gözleri parladı ve kalçaları sarsıldı.

Aletini sıktım ve çıkardığı inilti çaresizlikten başka bir şey değildi. "Bebeğim, bana böyle şeyler söyleme," diye yalvardı.

Parmaklarımın uçlarını sikinin uzunluğuna doğru sürükledim, sertliği kaplayan tüm yumuşaklığı sevdim. Sikindeki damarların zonklamasını. Şişkin uzunluğunun elimin altında nabız gibi atması.

"Lisedeyken," diye nefes aldım. "Seni istediğimi ilk fark ettiğimde on birinci sınıftaydık." "Aynı, bebeğim." derken neredeyse inliyordu. Aynı."

"Ve sen de bu eşofmanları giyyordun," diye açıkladım.

Başını arkaya eğdi ve kıkırdadı, gerçi bu bile gergin bir ses çıkardı. "Seni onların içinde gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandım.

Sonra öne doğru eğildim ve dudaklarımı ona doladım.

Hemen sikinin ucu sızmaya başladı, dudaklarım ve dilimle onu işlerken ön sperm dilimi kapladı.

Tam kıvranırken ve umutsuzca hareket ederken, sikini boğazıma sokmamaya çalışırken ama kendini sabit tutamazken, emdim. Ağzımın sikini emdiğini hissedince çıkardığı tıslama, çılgık atmasına yetti. "Siktir!" diye uludu.

Onu böyle bağırtaabildiğim için mutluydum, ağzımla ona çalıştım, vasatın altında bir iş yaptığımı biliyordum ve umuyordum ki

umurunda değildi.

Belki de bir ağız bir ağızdı?

Belki de bunu sıfır kez yaptığımı fark etmezdi.

Belki de deneyimsiz olduğumu ve onu çoğu kızın yapabildiği kadar ağızıma ve boğazıma alamadığımı anlayamayacak kadar ileri gitmiştir.

Belki de...

Elini başıma doladı ve beni sıkıca kendine çekti.

Diğer eliyle saçlarımı yüzümden çekerek gözlerimin içine bakmasını sağladı ve kontrolü tamamen ele geçirdi.

İçinde derinlerde yatan sorumluluk alma özelliğini memnuniyetle karşıladım.

Bana yol göstermesi için her şeyi yaptım, çünkü onu ağızımın içine onun istediği gibi almak istiyordum. Bunu iyi yapmak istiyordum. Boğazımdan aşağı boşalmasını istiyordum. Bunun şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olduğunu düşünmesini istiyordum.

Kendime o kadar derinden ihtiyaç duymasını istiyordum ki beni asla bırakmasın. "Kahretsin bebeğim," dedi, eli saçlarımdaydı ve başımı geriye doğru çekiyordu.

Ona izin verdim, o daha derine indikçe gözlerim yaşardı. "Boğazını gevşet," dedi. "Beni dışarıda tutmaya çalışma."

Ben denerdim.

Boğazımı gevşettiğimde inledi ve daha derine kaydı. "Yüce Tanrım," diye homurdandı.

Elimi öne doğru kaydurdım ve taşaklarını avuçladım ve hepsi bu kadar sürdü. Kontrolünü kaybetti.

Daha önce bana kaldırabileceğimden fazlasını vermemek için çok dikkatli davranmıştı. Şimdi, boğazımı bir porno yıldızı gibi sikiyordu.

Milyon yıl geçse de derin boğazın bu kadar iyi olabileceğini düşünmemiştim. Yani, bundan hiçbir şey elde edemememin beni orgazmın eşiğine getirme olasılığı neydi?

Tanrım, şimdiye kadar yaşadığım en iyi şeydi ve sadece oral kısmına gelmiştik.

"Mavi," diye inledi, eli şimdi boğazımdaydı. "Eğer durmazsan, doğruca boğazından aşağı boşalacağım." Bunu yapma fikri vücudumda küçük şok dalgaları yaratmaya yetmişti.

Onu teşvik ederek inledim.

Gözleri sıkıca kapandı ve boğazımı sikerken kararlılıkla baktı. Nefes alamıyordum.

Ağlıyordum. Boğazım çok doluydu.

Ve hiç umurumda değildi.

Boğuldum.

Ve hepsi bu kadardı.

Benim ölmek üzere olmam bile onu çıldırtmaya yetti. Geldi.

Ve haklıydı.

Dilimde tek bir damla bile tat yoktu. Bu da gerçekten garip bir histi.

Boğazıma dolduğunu hissediyordum ama bedenim ne yapacağını biliyordu, sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi otomatik olarak onun salgısını yutuyordu. Gözlerimin yaşı nihayet dindiğinde ve bakışlarına ilk kez iyice bakabildiğimde, başımın belada olduğunu biliyordum.

Çünkü onun gözlerindeki şehvet

değildi. Daha güçlü bir şeydi. Daha

derin. Yoğun ve uzun süreli.

Ömür boyu sürecek bir şey.

Aletini boğazımdan çekti, sonra tekrar yatağa uzandım ve o da kalçalarımın arasındaydı.

Omuzları bacaklarımın arasına sıkışmıştı ve o kadar geniş açılmışım ki vajinamla ilgili hayal gücüne bırakılmış tek bir şey bile yoktu.

Her şeyi görebiliyordu.

Ve sonra daldı.

İlk yalamasında ikimizin de gözleri kapanmıştı.

Ben çünkü dilinin tek bir hareketi bile kaybolduğumu anlamam için yeterliydi. Peki ya o? Önümüzdeki beş dakika boyunca beni canlı canlı yerken hissettiği her şeyi bana anlattı. "Siktir, Blue. Şu haline bak," diye nefes aldı öne doğru eğilip amımı ikinci kez yalarken.

Parmakları girişime bastırdı, sonra dilinin ucuyla klitorisimin etrafında dönerken beni tamamen dolduruyordu. "Tatlı bebek İsa," diye haykırdım, amım onun istilacı parmaklarının etrafında spazm geçiriyordu.

Kolları bacaklarıma dolandı, parmakları beni ziyafeti için ayırmak üzere seksimin dudaklarına geldi.

Ve sonra aklımı başımdan alıyordu, beni defalarca orgazmın eşiğine getiriyordu, sadece son saniyede geri çekiliyordu.

Vücudumu lanet bir kitap gibi okuyor, beni kendi kişisel oyun alanı gibi çalıştırıyordu.

Ve ben onu öldürmeye hazır olduğumda, ancak o zaman dizlerinin üzerine kalktı ve prezervatifi boyuna yuvarladı.

İri başını girişime dayadı, sonra içeri doğru itti, kalçalarını hızlıca iterek içimi doldurdu. O kadar sert ve o kadar kalındı ki içimde tek bir milimetre bile fazladan boşluk kalmamıştı.

Sonra kalçalarını hareket ettirmeye başladı, o kadar mükemmel bir şekilde salladı ve itti ki, uyarılmadan orgazmın nasıl bir his olduğunu deneyimlemek üzere olduğumdan oldukça emindim.

Ne kadar yakın olduğuma odaklanmaktan kendimi alamayarak inledim.

"Siktir, bebeğim. Siktir," diye hırladı. "Umarım yakınsındır, çünkü bu utanç verici derecede hızlı olacak."

Ona yakın olduğumu söylemeye zahmet etmedim.

Onun yerine, ona gösterdim.

Sonraki birkaç hamlede boşalıyordum, tırnaklarım kulaklarımin yanındaki pazularına o kadar sert batıyordu ki kan çektiğimi çok iyi biliyordum.

Durmadı.

Aslında, orgazmım boyunca bana bindi ve beni kenardan takip etmek için altında gevşeyene kadar bekledi.

Dakikalar sürdü ama bir ömür gibi hissettirdi.

Ve sonunda ikimiz de hayatımızın yolculuğundan indiğimizde, bir şey çok belirgin hale geldi. Ben ıslanmıştım.

İçimde sadece benim orgazmım olamayacak kadar ıslaktı.

Yer değiştirip çekildi ve yarı sertleşmiş sikinden sarkan kırık prezervatifi görünce irkildim. "Prezervatif kırıldı," dedi, gözleri yoğun ve okunaksızdı.

On dakika içinde çıldırdım.

Ama şu anda, bir sonraki nefesimi almaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar uyuşuktum. Cevap vermeyince, "İyi misin Mavi?" dedi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

İyi değildim.

İyi olmaktan çok uzak, komikti.

Gözlerim onunkilere kilitlendi ve "Her şey başladığında ne kadar iyiysen o kadar iyiyim" dedim.

BÖLÜM 5

*Görüşler orgazm gibidir. Benimki önemli. Senin olup olmaması umurumda değil.
-Blue'dan Titus'a*

Ağzımdan çıktıkları anda sözlerimden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. "Bu

da ne demek oluyor?" diye sordu, sesi incinmiş gibiydi.

Bana hissettirdiklerinden, sesindeki incinmişlikten

hoşlanmamıştım. Ben de açıklamaya başladım.

"Mezun olduğumuzdan beri seni düşünmediğim bir gün bile olmadı," dedim ona, kalbim boğazımda. "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladım.

"Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye sordu. Bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, benim istediğim anlama gelmesini istedim, onun düşündüğü anlama gelmesini değil. Tabii ikimiz de aynı fikirde değilsen.

Yüzümdeki ifadeden gerçeği anlamış olmalı ki bir saniye sonra açıkladı. "Bununla savaşmayı bitirdik mi, Blue?" Titus tenime karşı törpülendi.

Bir daha ne zaman bu kadar yaklaştı?

Homurdandım. "Daha başlamadan önce bununla savaşmayı bırakmıştım."

"Benimle evleniyor musun?" dediğinde gülümsemesini tenimde hissedebiliyordum.

Dudaklarımı yaladım, aniden gerildim. Bu konuşma kesinlikle daha iyi bir hal almıştı. Rüya mı görüyordum? "Nerede ve ne zaman?"

"Ne zaman? Miller'ın beni öldürmemesi için babana sorduktan sonra." Hınzırca sırıttı. "Nerede? Nereyi istersen. Büyük ya da küçük. Vegas, mahkeme salonu ya da büyük bir mekan. Ben oradayım. Sen planla, ben ödeyeceğim. Sonra da sonsuza dek mutlu yaşarız.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

İki ay içinde evlendik.

Birlikte yaşıyorduk ve bundan üç ay sonra tamamen farklı bir eyalete taşındık.

Takas edildiği Pittsburgh'a taşındıktan sonraki iki hafta içinde bir ev satın alıyorduk ve gelecekteki bebeğimizin odasını dekore ediyordum.

Sonunda kaçınılmaz olanla savaşmayı bıraktığımda hayat güzeldi. Oh, ve boğayı boynuzlarından tutmaya karar verdim.

Ya da Titus'un kalbinden.

EPILOG

*Eğlenceli gerçek: Umurumda değil.
-Blue'nun gizli düşünceleri*

"Havaalanına giderken yüzümdeki gülümsemeyi görmeliydin," dedi Titus koltuğa uzanıp kollarını bana sıkıca sararken.

Bebeğimiz onun yan tarafını tekmeledi ve o da elini büyüyen karnımın üzerine daha rahat koyabilmek için hareket etti. "İkiniz de böyle davranmayı bırakır mısınız?" diye homurdandı babam karşıımızdaki koltuğa otururken.

Güldüm. "Tabii, baba."

Sehpanın karşısında benimle göz teması kurarken, "Bunun gerçekten küçümseyici olduğunu hissediyorum," dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O prezervatif kazası küçük, mutlu bir mucizeye dönüşmüştü.

Mucizelerden bahsetmişken, uyuduğunu sandığım Annabelle odaya daldı ve kendini oturma odasına fırlattı.

Titus son dört gündür yoktu ve yaklaşık dört ay önce deplasman maçlarına giderken Annabelle'i benimle evde bırakmaya başlamıştı.

Annabelle de ben de bayıldık.

Titus, o kadar değil.

"Foster!" Annabelle koltukları kaplayan insan kalabalığının arasından hızla geçerken bağırdı. "Bakın ne buldum!" Amcamın gözleri hemen benden ayrılıp bizim kıza odaklandı.

Bugün, dünyaya getirmek üzere olduğumuz hayatı kutladığımız gündü.

Bebek partim sorunsuz geçmişti ve şimdi tek yapmam gereken hediyeleri toplayıp eve gitmekti. Ancak, şu anda ayrılamayacak kadar yorgundum.

"Annabelle, göster bana!" Hediyelerin arabaya yerleştirilmesine yardım etmek için kalan Foster Amcam, ellerini Annabelle'e doğru uzatırken emretti.

Annabelle sırttı ve onunla ilk ziyaretimizin aksine protezini umursamadan kucağına tırmandı.

Tanıştıklarında Annabelle Foster'ın bacağındaki protezden pek emin değildi ama onu fazlasıyla merak ediyordu. Gecenin sonunda Foster onun küçük parmağına dolanmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

"Bebeğimi bana ver, dangalak!" Babam odaya girerken bağırdı.

Gülümsememi gizlemek için başımı eğdim.

Titus ve benim aramda işler yolunda gitmeseydi bile, babam ve Annabelle'le sonsuza dek birlikte olacaklarını biliyordum. Birbirlerini gördükleri anda aşık olmuşlardı ve o zamandan beri de aralarından su sızmiyordu.

Diğer amcalarımı sevmesine rağmen, onlar onun 'Babası' değildi. Ona her şeyi verebilecek olan 'Babası'. "Kelepçeler!" diye bağırdı ve Foster'ın kucağından fırlayarak onu babam için terk etti. "Ve pembe bir cop!"

Annem sırtarak mutfaktan çıkarken elinde o kadar çok ıvır zıvırla dolu torbalar vardı ki, günlerce onlardan küçük parçalar toplayacağımızı biliyordum.

"Dayanamadım," dedi bir çocuğun polis kemerinin geri kalanını uzatırken. "O kadar çok sevdi ki. O tatlı sese hayır diyemedim. Ve yeni bebek kardeşin bugün tüm eğlenceli şeyleri almasını istemedim. Bu yüzden ona küçük bir şey almak zorundaydık."

Söz konusu küçük kız içimde bir tür ters takla falan atmış olmalı, çünkü tüm karnım dalgalandı ve buruştu.

Titus bunu hissedince "Vay canına," diye güldü.

"Yemin ederim," dedim ve onu göğüs kafesimden çıkarmak için aşağı doğru ittim. "Annemin sesini duyduğunda bunu hep yapıyor. Sanki en sevdiği kişiymiş gibi."

Aslında bütün hafta bunu yapmıştı. Haftanın büyük bir bölümünü Annabelle ve annemle birlikte bebek için yatak odasını boyayarak geçirdim.

Ben boyamıyordum. İşçiler boyuyordu.

Orada öylece oturup güzel görünüyordum.

"Demek Super Bowl, ha?" Annem Titus'a sordu.

Titus çoktan başını sallamaya başlamıştı, yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. "Umarım bebek dışarı çıkmak için ben oynamayı bitirene kadar bekler." Meşhur son sözler.

Bir ay altı gün sonra, babasının Super Bowl'u kazandığı gün, Margot Raeann King, babasının sahadan ayrılmasından bir saatten kısa bir süre sonra doğdu.

BİR NOEL KAZASI

BÖLÜM 1

*Anneme, beni gelecek yıla tokatlama teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını soracağım.
-Marlow'un gizli düşünceleri*

"Hadi, Marlow. Bu sadece biraz eğlence."

En iyi arkadaşıma baktım ve ona imzam olan 'benimle dalga geçiyorsun, değil mi' bakışımı attım. Saklamaya çalıştı ama ben onu eğlendirdim.

"Lütfen," diye tekrarladı.

"Bizler yetişkin insanlarız, Ellenie," diye belirttim. "Ve sen çocukları sevmiyorsun bile." O da sevmiyordu.

Aslında bu dünyada nefret ettiği bir şey varsa o da çocuklardı. Gürültülerinden hoşlanmıyordu, dağınıklıklarına dayanamıyordu ve gerçekten de ne kadar paraya mal olduklarından hoşlanmıyordu.

Söylemeye gerek yok, onu hiç çocuk sahibi olarak görmedim. En azından isteyerek.

"Biliyorum ama Noel'deyiz ve kardeşimin çocukları şehirde. Bu gece onlara bakma görevi bana verildi ve onları evime getirip tüm eşyalarımı mahvetmelerine izin vermeyecek bir şeyler yapmam gerekiyor."

Göz kapağımın seğirdiğini hissettim.

"Ellenie..." Duraksadım, bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair uygun bir neden bulmaya çalıştım. Yani, ideal olarak, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordu. Bu yüzden beni davet etmişti -sorumlu olanı. Ama... bunu ona söylemek ile onun gerçekten anlayıp önemsemesi birbirinden çok farklı şeylerdi. "Bu senin yapacağın bir şey olmayacak..."

Ellenie bana el salladı. "Ailemin görmesinin tek yolu bu."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ailesinin ödediği parayla çok ilgisi olduğunu hissediyordum.

Onunla tanıştığımda 'şımarık' kelimesinin ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Sonra tanıştık ve ayrıcalığın ne olduğunu ve *ayrıcalıklı* olanın ne olduğunu anladım.

Google'da 'kim ağzında gümüş kaşıkla doğmuş' diye aratırsanız, Ellenie Emara Espinoza ilk arama sayfasında yer alır.

Ellenie tanıdığım en tatlı insan olmasına rağmen, mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Maaşını almadan önceki son üç gün yemek yiyip yiyemeyeceğini merak etmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Elektrik faturasını ödeyip ödemeyeceğini ya da arabasına benzin koyup koymayacağını sorgulamanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecekti.

Kendisinin ya da ailesinin zengin olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Bir gün Ellenie "yeni bir çift ayakkabı almalıyım" diye düşündü ve en iyi fiyata alışveriş yapmak yerine stilistine mesaj atıp ne istediğini söyledi ve kadın en yeni ve en iyi çifti aradı, buldu, satın aldı ya da gerekirse takas etti ve bir saat içinde Ellenie'ye getirdi.

Bu ayakkabıları aldığı anda, normal bir insanın araba taksitinden daha fazla olan eski ayakkabılarını atar ve sekiz ila on iki yüz doların bir insanı üç ay boyunca besleyebileceği ve ona bakabileceği gerçeğini bir kez bile düşünmezdi.

En azından üç ay uzatabilirim. Yani, ben zaten yaptım.

Ellenie'nin dairesinde bedava kalmama izin vermesi, hiç evde olmaması ve geçici ofisimi oturma odasının ortasına kurmamı umursamaması benim için tek kurtarıcı oldu.

"Yılın bu zamanında bir sirkin açık olduğunu nereden çıkardın?" diye sordum. Bana kafam iyiymiş gibi baktı ve "TikTok, duh!" dedi.

Bu kız ve onun TikTok'u.

Bazen bu konuda aşırı takıntılı olduğunu ve hayatta sosyal medyadan başka şeyler de olduğunu anlamasına yardımcı olması için bir psikiyatriste ihtiyacı olduğunu hissettim.

"Bu sirk nerede?" Ben sordum.

Arabada on dakika dayanabilirim. Muhtemelen otuz da yapabiliirdim. Yapamadığım şey bundan fazlasıydı.

Çocukları sevmediğimden değil. Seviyordum. Ama hazırlıklı olmadan yüksek sesle başa çıkamazdım.

Nedenini bilmiyordum.

Öğrenmek de umurumda değildi.

Kendimi buna hazırladım ve tetikleyeceğini bildiğim durumları atlatmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.

Ben.

Ve bir sirkin beni tetikleyeceği kesindi...

Tetiklendiğimde ne oldu?

Kaçtım.

Bir saniye önce oradaydım ve bir saniye sonra Kansas'ta bir tarlanın ortasında lanet olası bir ahırın altında saklanıyordum. Ve evet, bunu daha önce de yapmıştım.

Ben ve sürprizler mi? İyi bir şey değil.

Ellenie bunun çocukluğumdan gelen bir travma tepkisi olduğunu söyledi.

Bilmiyordum ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için hayatımın o bölümünü asla araştırmayacaktım. Ama her neyse, şaşırmamak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gitseydim, gürültü önleyici kulaklıklarımı da götürmek zorunda kalırdım.

Kahretsin dostum.

Tam bir ezik gibi görünecektim.

Ama Ellenie alt dudağını bana doğru uzattığında, kendimi evet demekten alıkoyamadım.

Böylece kendimi altı yaşından küçük üçüzlerle birlikte bir arabanın içinde buldum.

Hepsi çok usluysa ama yine de rastgele çılgınlıklar atıyorlardı.

Arabayla sirke gidişimizin beş dakikası içinde kalp atışlarımı hızlandıran ve kulaklıklarımı takmama neden olan rastgele ağlamalar.

Neyse ki sirk sadece yirmi dakika uzaklıktaydı.

Arabadan inip Singh Sirki'ne vardığımızda - Ellenie'nin hakkını vermek lazım, onları götürmek için en iyi sirki seçmişti ve şansına şehir içindeydi - kulaklıklarımı çıkardım ve kolay erişebilmek için boynuma astım.

"Telefonunda ne yapıyorsun?" Ellenie sordu.

Ona gösterdim ve gözlerini devirdi. "Ben göremiyorum. Üzerinde ne yaptığını gizleyen koruyucu bir ekran var, hatırladın mı?"

Doğru söyledin.

İnsanlar işimle ilgili sorular sormaya başladığında bunu oraya koyardım.

Yirmi bir yaşındayken, üniversitede bir tiyatro dersi almıştım ve tam da mükemmel zamanda mükemmel bir insan vardı. Altı ay sonra kendimi bir prodüksiyon şirketinde seks sahneleri için insanları ve dekorları yerleştirmeye yardımcı olan bir uzaktan çalışan olarak buldum.

"Eee? Bana ne yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu çantasından para çıkarırken. Birlikler ve onluklar yerine bir tomar yüz dolarlık banknot çıkardı.

Çoğu insanın cüzdanının dibinde bozuk para gibi bozuk paralar vardı. O Benjamin Franklin'leri paketlemişti.

Gördün mü? Zengin kaltak.

Ellenie'ye telefonumu salladım. "Yok bir şey. Sadece Bay Tinder'a mesaj atıyorum." Bunun üzerine Ellenie kıs kıs gülmeye başladı.

Bay Tinder aslında 'tanıdığım' biri değildi. Onu tanıdığımı sanıyordum.

İşin garibi, 'Bay Tinder' ile bir yıl kadar önce seyahat etmeyi seven kişilere yönelik bir arkadaşlık sitesinde tanışmıştım. Sitenin adı 'Benimle Gez' idi.

Aslında uğruna dairemden vazgeçtiğim kişi oydu.

Çok iyi anlaştığımızı ve çok daha fazla bir şeye dönüşeceğimizi düşünmüştüm.

Ama sonra... şey, sonra beni hayalete çevirdi. Beni her gün, günde birkaç kez arar ve mesaj atarken mutlak bir sessizliğe büründü.

Onunla buluşmamdan sadece haftalar sonra 'bir şeyler olduğunu' ve 'artık yapamayacağını' söyledi.

Ama bu ilk randevumuzda beni ektikten sonraydı. Ayrıca onunla buluşmak için altı saat araba kullandıktan sonra. Söylemeye gerek yok, ondan pek memnun değildim.

Ama yine de arada bir ona ulaşıp, vakti olduğunda hala 'buluşup buluşmayacağımızı' sormak hoşuma gidiyordu.

Çoğu zaman beni görmezden geldi.

Bazen bana orta parmak emoji'si gönderirdi.

Tek bildiğim, eğer onu bir daha görürsem, aklımı başımdan alacağıydı. "Önce nereye çocuklar?" Ellenie sordu.

İkisi onun elini tuttu ve çekmeye başladı.

Üçüncüsü benimkini yakaladı ve "Kendi kulaklığımı getirmeliydim" dedi.

Kulaklıklardan bahsetmişken, eğer takip etmeye başlayacaksam, devam etmeleri gerekiyordu. Ama önce.

"Dinle, Buddy," dedim çocuğa. "Bana ihtiyacın olursa elimi çek. Aksi takdirde seni duyamam, tamam mı?" Önceden konuşulmuştu ve Ellenie bana üçünden en kolay olanını verdi. Buddy.

Buddy bana çok benziyordu. Ucube falan değildi ama büyük kalabalıklardan, kendisine çok yakın insanlardan ya da sosyal etkileşimden hoşlanmayan küçük bir insandı.

İlk tanışmamızdan itibaren çok iyi anlaştık.

Bir kez başını salladı ve ben de kulaklıklarımı takıp yürümeye başladım.

Telefonum gelen bir mesajla çınlarken Buddy elini benimkinin içinde tutuyordu. Saatimi kontrol ettim ve dudaklarımın seğirdiğini hissettim.

Bugün, Kristoff'tan bir orta parmak değildi.

Bugün, dar gözlü bir emoji ve 'sen fazlasın' diyen bir gif vardı. Belki de öyleydin.

Ama adam beni altı saat yolculuk yapmak zorunda kaldığım bir randevu için ekti. Ne bekliyordu ki?

Dürüst olmak gerekirse, kolay kurtulduğunu hissettim.

Gerçi bu noktada beni neden engellemediğini bilmiyordum.

Buddy elimi çekti ve aşağı baktığımda işaret etti. Kardeşleri ve Ellenie bir çadıra girmişlerdi.

Mesajı aldıktan sonra tamamen kaçırmıştım, bu yüzden Buddy ile birkaç saniye arkalarından içeri girdiğimde onları hiç göremedim.

Ellenie'nin öngörüsüzlüğüne iç geçirerek -biz onlarla birlikte olmamız gerekirken bize ayak uydurmak gibi- etrafa bakmaya başladım.

Arkadaşımın platin sarısı saçlarını ararken bakışlarım önce sahnedeki adamın üzerinde gezindi. Ama sonra, sanki evren sahneye bakmamı istiyormuş gibi, baktım.

Ve gördüğüm şey beni olduğum yerde dondurdu.

Sahnede elinde telefonu, yüzünde gülümsemesi ve yanındaki başka birinin - mükemmel göğüslere sahip güzel bir kızıl saçlı - söylediklerini dinleyen adam anında dikkatimi çekti ve ilgimi çekti.

Uzun boyluydu, 1.90 boyunda. İri elleri, siyaha yakın koyu renk saçları vardı ve görünürde tek bir dövmesi bile yoktu.

Kaslıydı ve kıyafetlerini iyi dolduruyordu. Emekliye ayrılmanın eşiğinde gibi görünen solmuş mavi bir kot pantolon giyiyordu. Siyah bir gömlek omuzlarına o kadar iyi oturmuştu ki neredeyse dikişleri patlayacakmış gibi görünüyordu. Bir de botları vardı.

Özel bir şey değillerdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunları muhtemelen çoğu spor malzemeleri mağazasında bulabilirsiniz. Ama onun mükemmel 'taşralı çocuk' görünümünü tamamlıyorlardı.

Ve o sakal.

Sakalları kırmızıydı ve terbiye edilemeyeceğini anlamamı sağlayan bir asilik vardı. Onunki gibi kesilmiş olsa bile. Koyu renk küt kesilmiş saçları da aynı şekilde asiydi. Her yöne doğru uzanıyordu ve kafasında düz duran tek bir tel bile yoktu.

Ben saçlarını incelerken bana döndü ve mavi gözleri benimkilere takıldı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve şok beni iliklerime kadar sardı.

Neden?

Çünkü o Bay Tinder'ın ta kendisiydi.

Bay Tinder kesinlikle bir itfaiyeci ya da sağlık görevlisi değildi.

Hayır, o kesinlikle Singh Sirki'nde bir yan gösteriydi.

Ve bana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Dı  lerimi sıkarak Buddy'yi Ellenie'nin kaybolduğunu gördüğüm noktaya doğru ittim. Onu sahnenin solunda, neredeyse  nde, iki yanında iki çocukla birlikte buldum.

Oturduğumda ba ını kaldırdı ve gözleri çoktan açılmıştı ve ben söylememe gerek kalmadan bildiğini bana sözsüz olarak anlatıyordu.

Evet, her zaman en iyi arkada ıma bulu up seks yapabileceğim erkekleri onaylatırdım.

Ayrıca, ona seyahat programımı, tahmini varış zamanımı ve muhtemelen nerede kalacağımı da vermiştim. Ben ayrıldıktan sonra özel dedektif gibi davranıp onu daha fazla araştırmayı kendine görev edinmi ti.

Geri döndüğümde bana onun hakkında bir şey bilmek isteyip istemediğimi sordu ve ben de şiddetle reddettim.

Gözlerimi kısarak en yakın arkada ıma döndüm ve onu duyabilmek için kulaklığımı yavaşça çıkardım. "Biliyordun, değil mi?" Dudaklarını endişeyle yaladı, sonra da 'yalan söylediğini' belli etmemeye çalışırken yapmayı sevdiği o göz seğirmesi hareketini yaptı. "Ellenie," diye homurdandım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Teknik olarak burada olabileceğini d   nm   t m. Ama bu 'sana tuzak kuralım' türünden bir şey değildi. Bu genellikle 'çocukları buraya getirelim ve ne kadar güzel olduğunu yüzüne vuralım' türünden bir şeydi."

  imi çektim ve  n tarafa dönerek kulaklığımı tekrar yerine taktım.

Uzun siyah saçlı ve fevkalade bronz tenli bir kadın omuzlarında kocaman sarı bir yılanla dışarı çıktığında Buddy koltuğunda zıpladı.

Kal alarını sallayarak ve egzotik bir şekilde dans ederek  ovunu yapmaya başladı.

Bu arada, gözlerim  u anda beni kısık gözlerle izleyen seksi adama doğru kaymaya devam ediyordu. Ba ımı öne doğru eğdim ve bu kadar uzaktan ona baktığımı anlamamasını umdum.

Ama sonra ağzı seğirdi ve her zaman çok  p lebilir olduğunu düşündüğüm o aptal üst dudağı k  eden yukarı doğru kalktı.

Yan yan bakmayı ımın kesinlikle onun gözünden kaçmadığını bilmemi sağladı.

Lanet olsun.

Gözlerimi tamamen kaçırdım ve bir kez daha yılanlı kadına doğru baktım.

Ona o kadar odaklanmı tım ki, yanımdaki çocuğun bir şey için elini kaldırmak üzere sandalyesinde neredeyse ayağa kalktığını fark etmemi tim.

Ona doğru baktım, sonra tekrar yılanlı kadına döndüm ve ne olacağını anladım.

Elini aşağı çekmeye çalıştım, kalbim mantıksız bir şekilde hızlı atıyordu ama altı ya ında bir  ocuk için son derece g  l y d . "O şeyi buraya getirmeden önce dur," diye tısladım ona.

Sonra oradaydı, yılanın yüzü benimkine oldukça yakındı.

Dudaklarımı yaladım ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Neredeyse paniğe kapıldığımı hissedenden Ellenie ayağa kalktı ve yılanla arama girerek kalp atı  hızımın nihayet daha kontrol edilebilir seviyelere inmesini sağladı.

Omzuma dokunan bir el beni irkiltti ve kusmama saniyeler kalmıştı ki -   nk  irkilmekten gerçekten ho lanmadığımı söylemiş miydim?

Yukarı baktığımda Bay Tinder'ı gördüm.

Ellenie'ye bir şeyler söyledi ve ben ona bebek bakıcılığı yaptığımı söylemeye fırsat bulamadan beni sandalyemden çekip  adının arkasına doğru götürdü.

Dışarı çıktığımızda uzanıp kulaklığımı çıkardı ve beni etraftaki sirkin gürültüsüne maruz bıraktı.

Bi

Z. "Hayır!" dediğimde hemen paniklemeye ba ladım.

Ka larını çatarak onları geri taktı.

"Sessizliğe ihtiya ım var," dedim ona. "Bu yüzden kulaklık taktım." Ba ını sallamadan önce birkaç uzun saniye beni inceledi.

Elimi tuttu ve beni gezdirmeye başladı, ona yetişmek için neredeyse ko mam gerekiyordu.

Gittikçe daha uzağa gittik ve bir noktada kalabalık azalmaya başladı, etrafta Singh Sirki Çalışanları olduğunu gösteren siyah polo giymiş bir ya da iki başıboş işçi dışında kimse kalmadı.

Ancak bir tür yiyecek kamyonunun yanına geldiğimizde kulaklığımı tekrar çıkardı ve bana baktı.

"Hey," dedim. "Sonunda seni görmek hoş bir şey değil ama geri dönmem gerekiyor. Ellenie'nin üç çocukla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Gözleri kısıldı.

"Çocukları sevmediğini söylemiştin." Bana suçlayıcı gözlerle baktı. Önce Buddy'yi bıraktığım çadıra, sonra da Bay Tinder'a baktım.

"En iyi arkadaşımın çocukları sevmediğini ve bazen onu suçlamadığımı söyledim," diye düzelttim. Ağzı bir karış açık kaldı. "Ne dedin sen?"

"Ben ne, ne?" diye sordum.

"Çocukları sever misin?" dedi, sesi birkaç saniye öncesine göre daha yüksekti.

Omuz silktim. "Yani, sanırım eğer iyilerse, onları severim. Eminim benim olsalardı, onları gerçekten severdim. Beni dinledikleri sürece tabii. Ve beni korkutmadıkları sürece. Çünkü bu benim için büyük bir hayır-hayır. Ama çoğunlukla çocukları severim."

Bu biraz karmaşık ve anlaşılması imkânsızdı ama adam beni telaşlandırdı. O yüzden beni dava et.

Cevap veremeden omzumun üzerinden bir şeye baktı. Döndüm ve küçük bir kızla yürüyen bir kadın gördüm.

En fazla on sekiz ila yirmi dört aylık olmalıydı. Ve çok tatlıydı.

Parlak mavi gözleri, ağarmış sarı saçları ve gördüğüm en şirin Gerber bebek yüzü vardı. Ve arkamdaki kişiye 'baba' diyordu.

Tahta gibi bir sesle döndüm ve kadının kucığındaki bebeğe uzanan adama baktım. "Teşekkür ederim Amber."

BÖLÜM 2

*Sanırım debriyajım gitti. Kıçımı vitesse takamıyorum.
-Kristoff'tan Marlow'a*

Onu tüm sirk boyunca gördüm.

Aslında onu gözden kaçırmak zordu. Neon giyiyordu.

Parlak yeşil kısa şortu, hafif bronz tenine karşı acayip lezzetli görünüyordu. Ama beni şaşırtan eliydi.

Etrafında olmaktan keyif aldığı belli olan küçük bir çocuğa sarılmıştı eli. O anda her şey değişmişti.

"Teşekkür ederim Amber," dedim sessizce. "Umarım harika bir Noel geçirirsin."

Sirkin çocuk bakıcısı Amber el salladı ve tatlı bir "Sen de Kristoff. Seni seviyorum!" Amber çok tatlı bir kızdı.

Ama o tam olarak buydu. Bir kızdı.

Ulitza elini boğazıma bastırdı ve "Kurabiye!" dedi.

Kalçasını okşadım ve onu kollarımın arasına aldım.

Bugün hava soğuktu ve hava durumu spikeri kar yağmasının an meselesi olduğunu söylüyordu. "Senin bir bebeğin var," dedi dili tutulmuş gibi.

Kızıma baktım, sonra tekrar ona. Ulitza da Marlow'a baktı.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Seni ektiğim gün, bir çocuğum olduğunu öğrendiğim gündü," dedim usulca. "Seni karşılamak için havaalanına gittim ve onun yerine onu almaya gitmek için müsait olan ilk uçakla uçtum. Annesi onu üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir notla hastaneye bırakmıştı."

Ağzı açık kaldı.

"Bunu bana söyleyebilirdin," diye işaret etti.

Yüzümü buruşturdum. "Çocuk istemediğini söylemiştin."

"Ne istediğini duydun," diye düzeltti beni. Ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Olabilirdi," diye itiraf ettim. "Ama bu o zamanlar kontrol edebileceğim bir şey değildi. Sonunda her şeyi kontrol altına aldığımnda... diyelim ki, daha ilk kez karşılaştığımızda kimsenin bununla uğraşmak isteyeceğini düşünmedim."

Dişlerini birbirine vurarak çenesindeki azı dişlerinin çalışmasını sağladı.

"Sana kendi sorunlarım olduğunu söylemiştim," dedi. "Onları birlikte halledebileceğimizi söylemiştin. Neden bana da aynı nezaketi göstermiyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu ona söylediğim bir şeydi.

Ve o bu şekilde söylediğinde, kulağa kötü geliyordu. "I..."

Telefonu bir mesajla çaldığında içini çekti.

Bana son bir kez özlemle baktıktan sonra kulaklığını kulağına taktı ve arkasını dönerek tek kelime etmeden beni başından savdı.

Gidişini izledim ve içimde, eğer şimdi onu takip etmezsem, bir daha asla aynı şansa sahip olamayacağıma dair ani ve korkunç bir his vardı.

Kendimi durduramayarak hareket etmeye başladım ve onu sirk boyunca takip ettim.

Ortaya yakın bir noktaya geldiğinde, daha önce önüne çıkan arkadaşıyla karşılaştı, belli ki bir çıldırmayı gerçekleştirmeden önce durdurmuştu.

Bana sorunlarından bahsettiğini hatırladım.

Bana bir şans verirse, ona elimden gelen her şekilde yardım etmeye hazır olduğumu söylemiştim.

Ve konuşmamızdan bu yana geçen bir yıl beş ay içinde hiç ilerleme kaydetmemiş olması kalbimi biraz kırdı.

Sanki kehribarın içinde donmuş gibiydi, vardı ama yaşamıyordu. Onu yaşatmak istedim.

"Dada," dedi Ulitza.

Kızıma baktım ve nereyi işaret ettiğini gördüm.

Balonlar Marlow'un durduğu yerin hemen yanındaydı.

Kırmızı ve yeşil renkteydiler ve içleri parıltılar ve ışıklarla doluydu, bu da onları balon formunda büyük bir kar küresi gibi gösteriyordu.

Yanına gittim ve bu gece balonları tutan Jettison'a başımı salladım. "Altı tane almamın sakıncası var mı?"

Onları minnetle teslim etti ve "Bunlar geceki sonuncularımdı. Gelecek yıl görüşürüz." El salladı.

Üç çocuk ve iki yetişkinden oluşan küçük gruba doğru yürüdüm, Ulitza'ya bir balon uzattım ve "Bunları çocuklara versem olur mu?" dedim.

Varlığımdan haberdar olan Ellenie içini çekti. "Onu bir daha incitme dostum. Onu buraya getirmek için çok uğraştık."

Sonra açgözlülükle balon alan çocukları işaret etti.

"Teşekkürler!" dedi üçü de neşeyle.

Her bayana birer tane uzattım ve birinin gülümsemesine, diğerinin de kaşlarını çatmasına neden oldum. Hangisinin hangisi olduğunu tahmin etmenize izin vereceğim.

Onu aldığı anda hırladığını duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra Ellenie, bir Tanrı olduğunu kanıtlamak için ikimizin arasına baktı ve "Çocuklar sirkte çok yoruldu" dedi.

"En fazla bir saattir buradayız ve bunun büyük kısmı bilet ve bileklik almak için sırada beklemekle geçti," diye düzeltti Marlow onu.

Beynini patlatmakla tehdit eden dudak seğirmesini saklamak zorunda kaldım.

"Biliyorum ama bu ebeveynlik işi çok yorucu. Ben gidiyorum," diye devam etti Ellenie. Ulitza elini boğazıma bastırdı, parmakları sakallarımın arasından yukarı doğru süzüldü.

Eğilip ona bir öpücük verdim ve Marlow'un bakışlarında bir şeyler değişti. Isındı.

"Çocuklarla birlikte ailemin evinde kalıyorum." Bana baktı. "Evde takılmaktan çekinme." Marlow'a doğru baktım, sonra kaşlarımı kaldırarak ona soru sordum.

"Senin için sorun olur mu?" Ben sordum. "Yani konuşabilir miyiz?"

Onu evime davet ederdim ama... pek bir şey yoktu.

Bir yatak, Ulitza'nın uyuduğu ve başka pek bir şeyin olmadığı küçük bir oturma alanı ve küçükten de küçük bir banyo.

Marlow'a yer yok, yine de geceyi benimle geçirmeye evet derse üniversiteyi deneyebilirim.

Tereddüt etti ama yüz ifademdeki bir şey görmesi gereken tek şey olmalıydı çünkü omuzları çöktü ve başını salladı.

"Evet, benim için sorun değil," diye yumuşak bir sesle itiraf etti.

BÖLÜM 3

*Sanki ailemden hiç kimse onlar için bütün gece düşünüp durmamı takdir etmiyor.
-Marlow'un gizli düşünceleri*

Karavan kasalı dev kamyonun lüks apartmanın otoparkına yanaştığını gördüğümde sinir krizi geçirdim.

Almasını istediğim noktanın yanında bekledim ve o devasa şeyi oraya yerleştirmesinin bir yolu olup olmadığını merak ettim ama saniyeler içinde endişelenmemem gerektiğini anladım.

Kristoff bana her zaman çok becerikli biri gibi gelmiştir.

Küçük bir ev büyüklüğündeki kamyonu Prius için yapılmış küçük bir park yerine sokmanın kendisi için hiç de zor olmadığını kanıtladı. Araçtan indiğinde hemen kapıyı kapattı ve yolcu tarafındaki kapıya giderek uyuyan kızını dışarı çıkardı.

Kalbim çarpmaya başladı. Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Çocuğu olan bir adamla ilişkiye girebilir miydim? Beni bir yıl boyunca eken bir adamla? Çünkü onun gözlerinde bunun nereye gittiğini gördüm.

Elbette, harika bir mazereti vardı. Yani, Tanrı aşkına bir çocuğu vardı. Onu bana tercih ettiği için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Doğru, suçlayamazdım.

Şimdi kararlılıkla omurgamı çelikleştirerek durduğu yere doğru yürüdüm ve "Beni takip et" dedim.

Geldi, çok yakın değildi ama düşündüğüm gibi kapıyı suratına çarpmamı gerektirecek kadar da uzakta değildi. Kapı ardına kadar açıldı ve beni içeriye kadar takip etti, her şeyi bir hamlede içine aldı.

Bir keresinde bana itfaiyeci olduğunu söylemişti.

Şu anda çok itfaiyeci gibi görünüyordu.

Her çıkışı not ediyor, tavana asılmış duman dedektörleri gibi en küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu.

Kolumu uzattım ve "İçeri kadar gel ki kapıyı kapatabileyim" dedim.

Ona çarpmadan kapıyı kapatabileceğim kadar içeri adım attı. Zar zor.

Yanından geçip oturma odasına doğru yürürken gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Onu Ellenie'nin odasına yatırmak ister misin?" diye sordum. "Büyük boy bir yatağı var." Bir kez başını salladı, sonra tek kelime etmeden arkamdan Ellenie'nin odasına gitti.

Noel ağacının önünden geçtik ve en sevdiğim süslerden birini inceleyecek kadar uzun süre durakladı - ikimizle birlikte her şey mahvolmadan hemen önce bana gönderdiği bir süs.

Bana postayla göndermişti.

Her şey olmadan önce konuştuğumuz son şeylerden biriydi. Bir arıydı.

Ama muhteşem bir şekilde ışıltılı görünen mücevherli bir arıydı.

Onu çok sevmişim ve aramız bozulsa da o arıyı ağacıma asmıştım. Sonra Noel ağacını tekrar asma zamanı gelene kadar yatak odamın penceresine astım, sonra tekrar ağaca koydum.

Ellenie'nin odasının kapısını açtığımda, odayı tertemiz bulduğumda hiç şaşırmadım. Kaotik en iyi arkadaşım hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa, o da dağınıklıktan nefret ettiğiydi.

Yorganı yatağın altına kadar çekerek, küçük kızın yataktan yuvarlanmaması için yanlara yastıklar yığmaya başladım - ki çok vardı.

İşim bittiğinde geri çekildim ve onu yatağa yatırdı.

"Burada uzun süre kalmayacak. Bir öğün daha yemeğe ve gece için üstünü değiştirmeye ihtiyacı olacak ama bu bize kalmamı isteyip istemediğine karar vermemiz için yeterli zamanı verecek," diye gürlledi.

Odadan uzaklaştım ve işini yapmasına izin verdim ama bu, bebeğine tatlı bir şekilde davranması karşısında kalbimin sıkışmadığını hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Kızacağımı düşündüğü için benim yerime onu seçtiği bir bebek. Onu suçlayabileceğimden değil.

Her ebeveynin böyle olmasını dilerdim.

Benimki kesinlikle öyle değildi.

Noel'e birkaç gün kalmıştı ve ben onlarla yaklaşan tatiller hakkında konuşmamıştım bile. Elbette, muhtemelen arife günü bana ulaşacaklardı ama bu, günlerimi onların etrafında planladığım anlamına gelmiyordu. Aslında, kendi hayatımı planlamaktan çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydim ve eğer onları araya sıkıştırabilirsem, bunu yapardım.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, arkamdan yaklaştığını ve tam oraya gelene kadar büyük, güçlü eliyle kalçama dokunduğunu hissetmedim.

"Hey," dedi usulca. "İyi misin?"

Yutkundum, sonra gözlerimi odakladım ve sanki bana bir şekilde zarar vermiş gibi mutfağa baktığımı fark ettim.

"Sadece ailemi düşünüyordum," dedim usulca. "Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun."

Sanki sözlerime inanmamış gibi alaycı bir şekilde güldü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Prens ama ben burada hayatta kalmaya çalışıyorum."

Döndüm ve onunla neredeyse burun buruna geldim.

Bir adım geri atacakken kalçamdan yakaladı ve beni kendine çekti. Sonra o kocaman kollarını etrafıma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim," diye gürledi. "Çok özür dilerim."

Beni bu kadar küçük hissettirebilmesinin tadını çıkararak kucağına gömüldüm.

Boyum 1.90'dı ama küçük bir kız değildim. Kıvrımlı ve geniştim ve diyelim ki çıktığım diğer tüm erkeklerin yanında kendimi büyük hissediyordum. Ama Kristoff... O büyük ve mükemmeldi.

Ve bana sıkıca tutunup asla bırakmama isteği verdi.

Bir süre öyle kaldık. En az on dakika.

Ve ancak boynumu o açıyla tuttuğum için acı hissettiğimde geri çektim. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

Başını salladı, sonra benimle mutfağa doğru yürüdü.

O otururken ben buzdolabına doğru yürüdüm ve iki şişe Heineken çıkardım. Birini ona uzattım, karşısına oturdum ve beklemeye başladım.

Üstünü kapattı ve benimkini alıp aynısını yapmadan önce kendininkini bana uzattı. Uzun bir yudum aldım, karnımda sinirler uçuşuyordu.

"Ben bir aptalım," dedi. "Söyleyebileceğim tek şey... Kendimi biraz kaybetmişim. Bir şeyler yapıyordum, gerçek zamanlı tepki veriyordum ve yeterince üzgün olduğumu söyleyemem. Sormam gerekirdi. Bu konuyu sana açmalıydım. Ama daha başlamamıştık ve o kadar çok duygu vardı ki... Ben.... bunlarla başa çıkmadığımı fark etmedim. Bunun bir cümle gibi gelebileceğini biliyorum ama... Mesaj atmayı ve aramayı bıraktığımdan beri seni düşünmekten başka bir şey yapmadım."

Bir replik gibi geldi.

Ama samimi olduğunu kabul ettiğim bir cümleydi. Kristoff

bana hiç yalan söylememişti.

Ayrıca beni terk edene kadar her konuda bana karşı çok açık ve dürüst davranmıştı. Elbette, beni hayalet gibi terk etmişti ama bunun için iyi bir mazereti olan biri varsa, o da oydu.

Yani, baba olduğunu her gün öğrenmiyorsun.

Dudaklarımı yaladım, sonra uzun süre ona baktım ve "Şimdi ne olacak?" dedim. "Bana hayatından bahset," diye önerdi. "Hâlâ şu yerleştirme işini yapıyor musun?"

Kıs kıs güldüm. "Eğer yerleştirmeden kastınız bir seks sahnesini en iyi şekilde sahnelemenin yolunu bulmak için hâlâ oyuncularla çalışıyor olmamsa... evet."

Gözleri parladı.

"Bu herhangi bir yerden yapılabilir mi?" diye

sordu. Bunu uzun bir süre düşündüm.

Oturma odasına baktım ve rastgele yerleştirilmiş tüm mobilyalara göz gezdirdim. Sonra Kristoff'a baktım.

"Bana düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?" diye sordum.

"Eğer benimle bir sirk turuna gelmeni istediğimi düşünüyorsan, evet." derken hınzırca sırıtıyordu.

Karnımda kelebekler patladı. "Ne zamandan beri bir sirkle çalışıyorsun?"

Birasından bir yudum aldı ve sonra şöyle dedi: "Her zamandan beri. Bu yüzden son saniyeye kadar seninle nerede buluşacağımı söyleyemedim. Yaklaşık on yıl önce Mooresville, Alabama'da itfaiyeci olarak çalışmayı bıraktım çünkü çok sayıda çocuğun öldüğü büyük bir yangın çıkmıştı. Bu beni mahvetti ve farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Kalbimi incitmeyecek bir şeye."

Omuzlarım yumuşadı. "Bu

korkunç," dedim.

"Bu benim üzücü hikayem." Omuz silkti. "Sirk olayı bir hevesle ortaya çıktı. Beni evde tutan hiçbir bağ yoktu. Artık ailem yoktu.

Kız arkadaşım-Ulitz'a'nın annesi-ve ben ayrıldık. Kendi evim yoktu. Mükemmeldi... ve üç katı maaş." "Üç kat maaş almamın nedeni seks sahnesi sahneliyor olmam," diye belirttim.

Garip bir işti... ama benim için çok iyi oldu.

Hayal gücümü kullandım ve bunu yaparken de iyi para kazandım. Oh, ve işe gitmek zorunda kalmadım. Tam bir kazan-kazan durumuydu.

Yine de itiraf etmeliyim ki, bir porno şirketi için çalışmak potansiyel erkek arkadaşlara biraz tuhaf görünüyordu. Yine de Kristoff'a kim için çalıştığımı ve ne iş yaptığımı söylediğimde oldukça iyi karşılamıştı.

"Biliyorum." İç çekti. "Bir karavan

alacağım." Gözlerini kırpıttı. "Şimdi

nerede yaşıyorsun?"

"Kamyonumun karavanında yaşıyorum," dedim. "Yemek römorkunu ben çekiyorum ama kendi römorkumu alırsam anlayışla karşılarlar. Başka biri çekebilir."

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Bunu gerçekten düşünecek miydim?

"Ben hiçbir zaman bir karavana ihtiyacım olduğunu söylemedim," diye belirttim.

Dudakları köşelerden yukarı kıvrıldı. "Bir şeye ihtiyacımız olacak, çünkü zaten yürümeye başlayan çocuğumla paylaştığım bir kraliçe yatağım var."

Sertçe yutkundum. "Her şeyi çözene kadar yapabileceğimiz bir şey mi bu?" Başını

sallayarak onaylamaya başlamıştı bile. "Elbette yapabiliriz."

"Bu kadar ağırdan almaya gerek yok mu? Ulitz'a için mi?" diye sordum. "Bu ani değişimi nasıl karşılayacak?"

"Zorluklarla başa çıkacaktır," diye belirtti. "Hayat sürekli değişiyor. Ya uyum sağlarız ya da mutsuz oluruz ve yine de uyum sağlarız. Ayrıca... seni düşünmeden edemememin bir nedeni var. Bu gece seni kanlı canlı görmek... daha önce kabul etmeme izin vermediğim gerçeği pekiştirdi. Sen benim için osun ve bunu görmezden gelmem duygularımı yok etmeyecek."

"Peki senin duyguların ne?" Kalbim çarparak sordum.

"Aşk," diye yanıtladı. "Seni bir süredir seviyordum... ve şimdi nihayet bunu birbirimize itiraf edeceğiz."

Kalbim kabardı. "Burada olmanı dilediğim her an sana mesaj attım."

Dudakları kıpırdadı. "Sana mesaj attım çünkü bağırarak için bile olsa benimle konuşmaya devam etmen için her şeyi yaparım." İkimiz de aynı anda adanın etrafında döndük.

Ve bir sonraki nefeste öpüşüyorduk.

Ulitz'a onu çağırmaya başladığında kıcımlı tezgâha dayamış, elini saçlarının arasına koymuştu.

Alnını benimkine dayayarak iç çekti. "Lanet olsun."

Kıkırdayarak onu ittim. "Git getir onu." O da

öyle yaptı.

Ve kızını tanıdım.

Hepimiz aynı odada uyuduk ve ertesi sabah her ikisinin yanında uyandığımda bunun işe yarayacağını biliyordum. Bu işi başaracaktım, çünkü bu hayatımda yaşadığım en mutlu andı.

BÖLÜM 4

Tabii ki organ bağışçısıyım. Kim bundan bir parça istemez ki?
-Marlow'un gizli düşünceleri

Bir karavanda seks sahnesi canlandırmak görüldüğünden daha zordu.

Size ait olmayan bir karavanda seks sahnesi canlandırmak daha da zordu.

Coffey bana bakarken, "Bu işe yaramayacak," dedi.

Coffey Simi'ye aitti.

Simi, sirkın sahibi olan Singh kardeşlerden biriydi. Altı kız ve bir erkek kardeş vardı.

Simi, Tony (Caristonia olarak da bilinir), Hades, Zip, Val, Crimson ve Keene. En çok Simi ve Coffey'e yakındım.

Sirkin aşçısıydı. "Bu iş iyiye gidiyor," dedi Simi.

Kristoff, Coffey'nin yiyecek karavanını çekti ve zaman zaman Coffey ve Simi, gerektiğinde bir sorunu çözmek için oturma odalarını kullanmama izin veriyorlardı.

Bugün de o günlerden biriydi. Hamile olan Simi, yattığı yerden bana bakıyor ve ne yaptığımı izliyordu.

"Neden çalışmıyor?" diye sordum.

Karavanın payına düşenden fazlasını kaplayan Noel ağacını itip geçti ve sol bacağıma işaret etti. "Eğer bacağın orada olsaydı, penetrasyon gerçekleşmezdi."

Aşağı baktım ve kesinlikle haklıydı. Açık imkansız olacaktı.

"Göster bana," diye emrettim.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı ama ben ayağa kalktım ve Simi'ye yerime geçmesini emrettim. "Göster bana." Öyle yaptı, Simi'ye kadın kahramanımı yerleştirmek istediğim yere gitmesini emretti, sonra kahramanın yerini aldı. Ve haklıydı da.

O açıda penetrasyon gerçekleşmez. "Peki ya bacağını kaldırırsan?" Kristoff merakla sordu.

Baktığımda onu bir elinde Noel çelengi, diğer elinde bir kase patlamış mısırla buldum. "İşte," diye başını salladı Simi. "Bu işe yarar."

"Nereden biliyorsun?" Merak ettim.

"Çünkü onun aletini üzerinde hissedebiliyorum..." Simi başladı ama Coffey eliyle Simi'nin ağzını kapattı.

"Yapma." Kıs kıs gülererek geri çekildim ve "Dur da kalçaların ve sandalyenin fotoğrafını çekeyim" dedim.

Hareketsiz kaldılar ve ben de yapımcıya gönderdim.

Ekranımı kapattıktan sonra telefonumu cebime koydum ve kocama döndüm. Kocama.

Vay canına, bunu söylemek hâlâ çok garip.

Geçen ay Reno'da mola vermiş ve ıssız bir yerde yol kenarında evlenmiştik. Düğüne katılan tek kişi

Ulitza'ydı, o da başından beri uyuyordu.

Tüm bu gezici sirk olayı harikaydı.

Kabin üstü bir karavanda uyumak ideal miydi? Hayır. Ama bunu başardık ve her saniyesini sevdim. Sonunda, artık işe yaramayacaktı. Ama o zamana kadar... yaşıyıp gidiyorduk.

Ve ben rüyayı yaşıyordum.

"Süslemeye hazır mısın?" diye sordu.

Süsleyecek bir ağacımız yoktu ama önümüzdeki birkaç gün boyunca kamyonun önüne koymayı planladığımız çelengi süslüyorduk.

Ve nasıl d a y a n a c a ğ ı n d a n emin olmadığımız için, çevre için biyolojik olarak parçalanabilen malzemelerle dekorasyon yapıyorduk.

"Öyleyim," dedim. "Ulitza nerede?"

Kamyonu işaret etti. "Onu kaputun üzerinde bıraktım."

Gülerek Coffey ve Simi'ye veda ettim, sonra da gidip çelengi süsledik.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Ulitza sırtıma sarılmış halde onun kollarında yatarken, "İyi ki şansımı denemişim," dedim.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve "Ben de memnun oldum. Mutlu Noeller, bebeğim."

Kalbimin kabardığını hissettim. "Sana da mutlu Noeller. İyi geceler. Seni seviyorum."

Beni daha da sıkı sıktı. Ve

uyuduk.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadık.

COVID ŞORT

Yazarın Notu:

Bir zamanlar, pandemi sırasında, her gün küçük bir parça yazmaya başladım. Bunlar, en zor zamanlarımızdan bazılarında karakterlerinizin hayatlarına küçük bakışlar. Bir zamanlar, pandeminin sadece 'eğriyi düzleştirme' kısmında yazacaktım. Ama sonunda, sadece 14 gün olmayacağı çok açık olduğu için bir zaman seçmek ve gerçekten durmak zorunda kaldım. İşte o küçük küçük parçalar. Unutmayın, bunlar tamamen birbirini tamamlayan parçalar ve eğer o kitabı daha önce okumadıysanız spoiler olabilir.

PROLOGUE

*Seni parmaklayan eli ısırma. Ya da bu söz her neyse.
-Cheyenne'den Ember'a*

Sam odanın öbür ucundan, "Bütün bunların en iyi yanı seninle daha fazla zaman geçirecek olmam," diye gürledi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle başımı kaldırıp doğrudan ona baktım ama onun bana değil yeni aldığımız yavru köpeğe baktığını fark ettim.

Kulaklarını okşuyordu, kocaman gülümsüyordu ve sadece iki hafta önce hayvan barınağından aldığımız çikolata labradoru hedef almıştı.

Bir hafta önce sosyal izolasyona zorlanmıştık. Gözlerimi erkeğime diktim.

"Peki ya ben?" Tatlı tatlı sordum.

Kafasını kaldırdı ve omuz silkti.

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diye itiraf etti. "Ama pek fazla burada değilsin. Ol' Derringer ve ben birlikte biraz kaliteli zaman geçiriyoruz. Bugün ona bana nasıl bira getireceğini öğrettim."

Bu doğrudu.

Bir acil servis müdürü olarak yıllardır 'ön saflarda' yer almamıştım. Ofis toplantılarında, yönetim kurulu toplantılarında ve ofisimde bütçe kesintileriyle ve bir sonraki işe alacağım kişiyle mücadele ediyordum.

Rona'nın Amerika'ya geldiği son iki hafta hariç, hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yeteneklerimin tozunu almam gerekti ve sanki hiç uzak kalmamışım gibi hemen geri döndüm.

En kötüsü de torunlarımı görememektir. Çok kötüydü.

Ama onlar için her şeyi yapardım, hatta her gün kalbimi biraz daha kırsa bile uzak dururdum.

Sam havayı koklayarak, "Sanırım ekmek pişmiş," dedi.

Kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Elbette, zamanlayıcının on beş saniyesi kalmıştı. Güzel.

Şu anda bir dilim muzlu ekmek gerçekten işime yarayabilirdi. Yorgundum. Huysuzdum. Ve açtım.

Üç çok kötü kombinasyon.

Ancak tepsiyi fırından çıkarana kadar elimi rafta yaktım, somun tepsisini fırının kapağına düşürdüm ve neredeyse tamamen yere düşürüyordum ve ardından bir kavanozu tezgahın köşesine çarparak çıplak ayaklarımın üzerinde parçalanmasına neden oldum.

"Orospu çocuğu!" Hırladım.

Peki tüm bunlar olurken kocam beni kontrol etmeye geldi mi?

Tabii ki hayır.

Olduğu yerde kaldı, yerde, köpeğini okşuyordu. Kıkıfafa.

Fırını kapatmayı, camı temizlemeyi ve ellerimi tekrar yıkamayı bitirdiğimde, kocam hala yerden ve köpeğinden ayrılmamıştı.

Dışlerimi sıktım ve bir şişe bira çıkardım, kapağını kapattım ve Sam'in son biralarından biri olduğunu bile bile yarısını içtim.

Daha fazlasını istiyorsa yarın markete acil bir yolculuk yapması gerekecekti.

Tanrı'ya şükür ki içki dükkânları vazgeçilmezdi. Yaşadığım günlerden sonra, bir gün daha hayatta kalabilmek için liköre ihtiyacım vardı.

Şişeyi tezgâha bırakıp oturma odasına girdim ve Sam'in beni fark etmesini bekledim. Fark etmedi.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Kafasını kaldırıp bakmasını umarak sordum.

"Seçenekler neler?" diye sordu yüzünü Derringer'ın boynuna gömerek.

Gözlerimi kısmıştım. "Evet ya da hayır."

Sonra başını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

Onu tersledim ve mutfağa geri döndüm.

Onu bir sonraki görüşümde, ikimize de salata için ızgara tavuk pişirmenin yarısındaydım.

Mutfağa gömleksiz geldi, ağzım sulandı.

Bunca zaman sonra bile Sam bunu benim için yaptı.

Dudaklarımı yaladım, ama sonra o lanet Derringer ona doğru yürüdü ve bir kez daha dikkatini çekerek eline sokuldu.

Elindeki bira şişesini fırlattıktan sonra uzaklaştı ve ben de karşısında çıplak durduğumu fark edip etmeyeceğini merak ettim.

Bu da beni düşündürdü.

Tavuğumu bitirdikten sonra soğuması için bir tabağa koydum ve duştan sonra giydiğim kıyafetleri çıkarmaya başladım.

Çırılçıplak kaldığımda odaya girdim ve onu kanepede, köpeği ayaklarının dibinde, gece haberlerini izlerken buldum.

Haberleri izlemekten nefret ederdim. Çok iç karartıcıydı.

Yaklaştım, kafasını kaldırdığında neredeyse koltuğuna oturmak üzereydim.

Beni çıplak gördüğünde gözleri her zamanki gibi buğulandı ve bir de baktım ki kucağındayım, kolları bana sarılmış ve beni öpüyor.

Nefes nefese, kendimi geri çektim ve ona sııttım. "Hâlâ hayatta olduğumu bilip bilmediğini merak ediyordum." Gözleri hesapçı bir ifadeye büründü.

"Öyle olmasaydın bilirdim," dedi ve avucumu kalbine bastırdı. "Seni tam burada hissediyorum. Her zaman." Bir çarpma sesi duydum ve sonra küfrettim.

Sam'in kucağından kalkıp mutfağa koştuğumda tavuğumuzun yenmiş olduğunu ve soğuması için ekmek koyduğum tabağın yerde yalanıp temizlendiğini gördüm.

Köpek çok suçlu görünüyordu ve bana bakmıyordu. "Köpek

akşam yemeğimizi yedi." Gözlerimi kısmıştım.

Sam'in elleri kalçalarımın dolandı ve beni tekrar kendine çekti. "Sorun değil. Akşam yemeği için seni alacağım."

Kitap: [Boomtown](#)

BÖLÜM 1

*Üzgünüm, yapamam. Kayınvalidemin çocuğunu büyütmekle meşgulüm.
-Blaine'den Cheyenne'e*

"Bak," diye fısıldadı Blaine.

Gözlerimi daha da sıkı kapattım. "Hayır. Lanet olsun hayır. Hayır, hayır, hayır.

Reddediyorum." "Elliott," diye fısıldadı. "Gel hadi."

"Bu çok kötü bir fikirdi," diye devam ettim. "Senden uzak durmam gerektiğini biliyordum."

Telefonum çaldı ve duymazdan geldim.

"Justin arıyor," diye fısıldadı Blaine, sanki sesini alçaltırsa içinde yükselen paniği bastırmaya yardımcı olacakmış gibi.

"Cevap ver," diye önerdim.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacak ve ne olduğunu bilmek isteyecektir."

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. "İki ay önce yaşadığımız bebek yapma havası sırasında babasının yanlışlıkla annesini hamile bıraktığını ve yeni oğlunun iki yaşında amca olacağını söylemeye ne dersin?"

Blaine'in nefesi kesildi. "Baktın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Öyle olduğunu anlamak için olumlu bir işaret görmeme gerek yok. Elli yaşında da Justin doğduğunda olduğu gibi huysuz davranıyorsun."

"Peki ya ben Tawny'ye hamileyken?" diye sordu.

"Tawny ile çok kötüydün ve ben hayatımın o dokuz ayını görmezden gelmeye çalışıyorum," diye

şaka yaptım. Omzuma bir yumruk attı, aslında bakmadığı için meme ucumu sıyırdı. İkimiz de

şüphelerimizi doğrulamak istemedik.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda Justin'in karısı Cecily'nin endişeyle bize baktığını gördüm.

"Düştünüz ve ayağa kalkamıyor musunuz?"

Ebeveyn süitimizin banyosunda yerde yatıyorduk ve gebelik testi tuvaletin arkasında, bizden yaklaşık iki metre uzaktaydı.

Blaine, "Tuvaletin arkasındakine bak ve bana ne yazdığını söyle," diye yalvardı. Cecily

bedenlerimizin üzerinden geçerken torunumuz Craig odaya daldı. Bunun gerçekten

eğlenceli bir oyun olduğunu düşünerek atladı ve bir gümbürtüyle göğsüme indi.

Yere yuvarlanmadan önce onu yakaladım.

"Geçen seferki gibi siz sevişirken tekrar eve girmek istemediğim için aradım ama cevap vermediniz." Durakladı, cevap vermemizi bekledi.

İkimiz de bir şey söylemedik.

Bahsettiği zaman, iki ay önce karımı hamile bıraktığım ve Justin ile Cecily'nin evleri inşa edilirken yaşadıkları küçük karavanın uçup gitmesinden korktukları için bana geldikleri zamandı.

Bizi oturma odamızda yerde sevişirken bastılar ve muhtemelen hepsini ömür boyu korkuttular.

Kahretsin, bunun beni de en azından önümüzdeki on sekiz yıl boyunca iz bırakacağını biliyordum.

"Vay anasını. Bu Tawny mi?" Testi eline aldı ve ben de gözlerimi kırıştıtarak açtım.

Yaşlı gözlerim bile büyük, şişman artı işaretini kaçıramazdı.

"Orospu çocuğu," diye inledim.

"Tawny değil." Blaine ayağa kalktı ve Tawny iri gözlerle teste bakarken testi aldı. "Ben."

Justin son kısmı duymak için içeri girdiğinde "Oh, kahretsin," dedi.

Evet.

Yirmi sekiz yaşında bir çocuğum vardı ve yeni doğmak üzereydi. Müthişti.

Bu karantinayla ilgili her şeyin canı cehenneme.

"Karantinada bir bebeğiniz olacak!" Cecily ağladı. "Adını Corona koyabilirsiniz! Bu arada iç çamaşırın güzelmiş. Çok uygun."

Dollar Store'dan şaka olsun diye aldığım Corona bira boxer'ıma baktım ve yüzümü buruşturdum.

Gerçekten çok uygun.

İki ay önce bu karmaşa başladığında giydiklerimin aynısıydı. Mükemmel.

Kitap: [Ben Dans Etmem](#)

BÖLÜM 2

Yaşlı olduğumu söylemiyorum, sadece akşam yemeği saatimle yatma saatimin tehlikeli bir şekilde birbirine yakın olduğunu söylüyorum.

-Hancock'a giden yol

"Hayır!" Nefes nefese kaldım.

"Ne?" Hancock sordu, on beş aylık oğlumuz kollarında uyuyordu.

"Maratonumu iptal ettiler!" Mızımızlandım.

O aptal şey için aylardır antrenman yapıyordum! Tam olarak beş kez!

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Umarım bu sadece bir ya da iki ay içindir. Tüm sıkı çalışman boşa gitmez."

Hancock'un sezonunu zaten süresiz olarak ertelemişlerdi.

Bu gidişle Haziran'a kadar başlayabileceklerinden şüpheliydim. O zaman bile.

Çevrimiçi Facebook gruplarımdaki tüm koşuların iptal edildiğine dair yorumlara baktığımda, bir veya iki ay boyunca yeniden planlamayacaklarını biliyordum. Daha çok beş ay gibi.

Erkeğime bakarken usulca "Belki," dedim. "Açılış gününü kaçırdığın için üzgün müsün?" İri eliyle oğlumuzun ayağını kavradı ve başını iki yana salladı.

"İlk başta gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Bu benim son sezonlarımdan biriydi ve gerçekten de böyle başlayacağımı düşünmemiştim. İnsanların bana bakacağını, beni yakından izleyeceğini ve yaptığım her şeyi didik didik edeceğini düşünüyordum. Ya şimdi? Neredeyse spikerlerin beni parçalamasını dileyecektim. En azından bu oynadığım anlamına gelirdi." Bana baktı. "Ama bu zamanı seninle ve çocuklarla geçirmek? Bu hayat değiştiren bir şey. Bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağım. Uyuduklarında burada oturup onları kucağıma alabilmenin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Bu doğruydı.

Çocuklarımızın hepsi bu gece Hancock'ta uyuyakalmıştı. Neredeyse hiç yapamadıkları bir şey.

Diğer ikisini yatağa götürmüştüm. En küçüğümüzü bıraktım çünkü Hancock son bir haftadır onu kucağıma alabilmek için can atıyor gibiydi.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, açılış gününü kaçırdığım için üzgünüm. Ama onun yerine çok daha iyi bir şey koyacağım," diye cevap verdi, gözleri samimiydi. "Bunun için çok çalıştığımı biliyorum bebeğim, ama tekrar şansın olacak."

Ben yapardım.

Ama yine de aynı değildi.

"Ve asla bilemezsiniz, belki de düşündüğünüzden daha erken bir tarihe alırlar.

Ancak bir buçuk hafta sonra, sadece ertelemekle kalmayıp altı ay sonraya ertelediklerini öğrendim.

Bu da bir kez daha yaz mevsiminin köpek günlerinde maraton için antrenman yapacağım anlamına geliyordu.

Ki bu gerçekten berbattı.

Bunu öğrendiğim gün adamıma baktım ve dedim ki, "Bu hafta sonu çalıştırıyorum. Cehennem de olsa, yüksek su da olsa, bunu yapacağım."

O sabah saat altıda evden gizlice çıktım.

Hava hâlâ zifiri karanlıktı ve neredeyse geri dönüp içeri girecektim, bugün bunu yapmak konusunda tereddütlerim vardı. Hazır değildim. Azaltmamıştım. O hafta çok çalışmıştım. Ve bahaneler üretiyordum.

Bunun yerine, bilinmeyene karşı duyduğum korkuyu bir kenara ittim -yirmi altı nokta iki mil koşmanın ilk kez nasıl bir his olduğunu kim bilebilirdi ki- ve kamyonetime doğru yürüdüm.

Kulaklığımı, reflektörlü yeleğimi ve su kemerimi yanıma aldığımı emin olduktan sonra yola koyuldum. Neredeyse terk edilmiş patıkaya vardığımda üzüntüyle etrafıma bakındım.

Normal bir günde, Covid-19 öncesi, burası çoktan dolup taşardı. Şimdi ise yolda yürüteçini iten yalnız bir yaşlı adam vardı.

Yanından geçerken ona el salladım ve gülümsedim, bir metre uzakta durmaya dikkat ettim ve koşmaya başladım.

İlk sekiz mil harika geçti. Her şey yolunda gidiyordu, dizlerim ağrıyordu ve nefesim düzenliydi. Dokuzuncu milde her şey cehenneme dönmeye başladı.

Sesli kitap uygulamam hata vermeye başladı ve müziğe geçmek zorunda kaldım, bu da dinlediğim şarkıların temposuyla hızlanıp yavaşlamama neden oldu.

Aptal şarkı seçimimden dolayı o kadar sinirliydim ki, ilk başta neredeyse durduğu yerin önüne gelene kadar onu görmedim. İşte o zaman neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Çünkü adamım oradaydı.

Hancock elinde bir tabelayla kaldırımda duruyordu: "On altı mil daha var. Bu iş sende."

On birinci kilometrede onu tekrar gördüm, bu sefer kamyonetinin içindeydi, çocuklarımızdan biri camdan sarkmış bana bir şişe su getiriyordu. Suyu aldım, içtim ve sonra çöpü ona geri attım.

Yakaladı, ne de olsa babasının çocuğuydu ve el salladı. Ben de el salladım.

On dördüncü kilometreye kadar onu bir daha görmedim.

Orada bana bir şişe su ve bir muz daha verdi ve seksi bir şekilde göz kırptı. On beşinci kilometrede kardeşi Hannibal ortaya çıktı.

Benim adamım gibi gülümsemiyordu ama benimle gurur duyduğunu belli eden kendine has bir tarzı vardı. Yumruk tokuşturarak ve 'devam et' diye bağırarak kocaman gülümsedim ve yoluma devam ettim.

Sonraki 8 mil boyunca bu şekilde devam etti.

Her şey gerçekten ters gitmeye başladığında yirmi üçüncü kilometredeydi.

Sağ Airpod'um öldü, bacaklarım jöle gibiydi ve her iki ayağımın altında su topladığından oldukça emindim.

Ama adamımı bir kez daha gördüğümde dayanmaya çalıştım.

Ama bu sefer yolun kenarında değildi.

Yanıma koştu, kıcımlı tokatladı ve yürümeye devam etmemi söyledi.

Onun için yaptım.

Ve Hancock, saatim 26.2'yi gösterene kadar neredeyse tüm yol boyunca beni itti.

Sonunda Hannibal ve tüm bebeklerimle karşılaştım.

Her biri terli benliğime bir öpücük kondurdu.

Ancak pastanın üzerindeki krema, çocuklarımin bana verdiği tutkal, inşaat kağıdı, zımba ve fermuarlardan oluşan kağıt madalyaydı.

Onlar dışında bana verilen en iyi şeydi. Tam o sırada ağlamaya başladım.

Kitap: [Pitch, Lütfen](#)

BÖLÜM 3

Hapishanede kaka yapmak için oturursanız, bir ayağınızı pantolonunuzdan çıkarın, böylece saldırıya uğrarsanız hala savaşabilirsiniz.

-Conleigh'in hayat dersleri

"Lincoln James," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından. "Eğer hemen şimdi kıcını kaldırıp bu çocuğa matematik ödevini öğretmeme yardım etmezsen, bu harita rengini kıcına öyle bir sokarım ki..."

Linc kollarını bana doladı, kendini arkama bastırdı ve ağzını boğazıma dayadı. "Kulağa sapıkça geliyor," diye alay etti.

Arkamı döndüm ve onu en sevdiğim yerlerinden yakaladım.

"Beni hemen bırakmazsan bunları üzüm gibi sıkarım," diye tehdit ettim. Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi Linc'ti.

Yorgundum, huysuzdum, üst üste on dördüncü gün yemek pişirmenin ortasıdaydım ve sinirliydim. Oh, ve hamileydim.

Tekrar.

Aslında, patlamama iki saniye kalmıştı ve şimdi Corona virüsü, hastanede sadece Linc'in benimle olması tehdidi ve annemle üvey babamın orada olmamasıyla uğraşmak zorundaydım. Linc'in ailesi de orada olmayacaktı.

Söylemeye gerek yok, iyi bir yerde değildim.

"Evet, hanımefendi." Linc yanağıma bir öpücük kondurdu. "Neyimiz var, canavar?"

- - -

Sasha, en büyüğüm, şimdi ikinci sınıfa gidiyordu.

Çıkarma işlemi üzerinde çalışıyordu.

"Çıkarmak için toplamam gerektiğini söylüyor," diye homurdandı Conleigh nefesinin altından. "Bu da ne demek oluyor? Çift haneli sayıları eski yöntemle çıkarmanın nesi kötü? Demek istediğim, nasıl borç alınacağını biliyor."

Ne demek istediğini biliyordum ve 'toplamadan çıkarmayı' çözdüğümde ben de Conleigh kadar sinirlenmiştim. "Bu sana yardımcı oldu mu bebeğim?" Sasha'ya sordum.

Mila, görmezden gelinemeyecek bir şekilde, elleri şortuma gitti ve kollarıma girme coşkusuyla neredeyse tamamen aşağı çekiyordu.

Eğildim ve onu kaldırdım, kolayca kalçama yasladım ve Sasha'nın bana cevap vermesini bekledim. Bana boş boş baktığında, "Bir sonrakini sen yap," diye önerdim.

"Benim yöntemimle yapabilir miyim?" diye sordu, umutlu bir ses tonuyla. Gözlerimi devirmek için kendimi zor tuttum.

"Eğer bu noktada doğru cevabı bulursan, tatlım, nasıl yaptığın umurumda değil," dedim.

İşte o zaman çıkarma işlemi eski usulle yaptı.

Conleigh'e, "Görünüşe göre senin çocuk o ortak çekirdek saçmalığını kullanmadan okula geri dönecek," dedim.

Conleigh yeşil yeşil baktı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok." Karımın ne zaman yalan söylediğini bilirdim.

Ama nedense onu bu konuda aramadım.

Çok uzun bir gün geçirmişti ve bu duruma kızdığı ya da sinirlendiği için onu suçlayamazdım.

Pandemi nedeniyle hala tam zamanlı çalışmak zorundaydı - evde olmasına ve hastane için çağrılara cevap vermesine rağmen, virüs ve bir kişinin acile gelmesi gerekip gerekmediği konusunda Teladoc tipi bir hizmet veriyordu - ve aklını kaçırmak üzereydi.

Ona yardım edeceğimi düşünerek kızların yemeklerini hazırladım. Karınlarını doyurdum. Banyolarını yaptırdım. Çamaşır yıkadım ve ardından mutfağı temizledim.

Conleigh'nin neden bana yardım etmediğini ya da yardım teklifinde bulunmadığını ancak bir saat sonra öğrenebildim. Çünkü üçüncü çocuğumuzu banyo küvetinde doğurmakla meşguldü.

Banyoya girdiğimde küvetin üzerine eğilmiş inlediğini görünce ona bakakaldım. "Doğum sancısı mı çekiyorsun?" Öfkeyle nefes nefese kaldım.

"Evet," diye nefes aldı. "Bir süredir öyleydim." "Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Neredeyse kükreyecektim.

"Evet," diye durakladı. "Bu bebeği evde doğuracağım, Linc James." Ona dehşet içinde baktım.

"Ev mi? Bin dokuz yüzlerde değiliz Conleigh! Burası 2020! Hastaneye gitmeliyiz," diye emrettim. Çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Aileni ve benimkileri çağırdım. Yoldalar. Onlara burada ihtiyacım var. Bunu sadece seninle yapamam," diye sızlandı.

"Bebeğim," diyerek onu zihinsel olarak olması gereken yere yönlendirmeye çalıştım. Umarım bu da onu fiziksel olarak olması gereken yere, lanet olası hastaneye götürecekti.

"Hayır," dedi. "Bebeklerimizi orada istiyorum. Annemi ve anneni orada istiyorum. Seni orada istiyorum. Hastaneye gidersek bunların hiçbirine sahip olamam. Doğum odasına sadece bir kişinin girmesine izin veriyorlar. Bunu yapamam. Bebeği burada doğuracağız."

Ve Tanrı'ya şükür, yaptı.

BÖLÜM 4

*İnan bana, erkeğini istemiyorum. Erkeğini neden istediğinden bile emin değilim.
-Downy bir şüphelinin karısına*

"Atcchhoooo!" Hapşırdım, herkesten uzaklaşıp dirseğimle üstünü örttüğümden emin oldum. Yine de insanlar bana bir ihanet eylemi gerçekleştirmişim gibi bakıyordu. Gözlerim kavun alışverişi yapan yaşlı bir kadınla buluştuğunda, her iki elinde de ikişer tane vardı ve göğüs hizasında bana bakıyordu, ellerimi havaya kaldırdım. "Burası lanet olası Teksas, kadın! Alerji mevsiminin tam ortasındayız! Yemin ederim, aldığım teşekkür..."

Telefonda konuşan karım Memphis içini çekti. "Bu sabah sana söylediğim gibi Claritin'ini aldın mı?" Hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duran hapı düşündüm ve yüzümü buruşturdum.

"Ummm, belki?" Beni yakalayacağını bildiğimden sesimi yükselttim.

Bariz aptallığımı görmezden geldi ve daha önemli şeylere geçti. "Bunu herkesin içinde yapamazsın, Downy. Yeri gelmişken, neden herkesin içindesin?" diye sordu.

"Çalışıyorum" demeden önce uzun ve anlamlı bir duraklama oldu.

"Markette mi çalışıyorsun?" diye sordu. "Bugün ofiste masa başı işi yapacağını sanıyordum. En azından bana öyle söylemiştin." Bunu

söylemiştim. Ben

de ciddiye dim.

Suçlu zevkim bitene kadar.

Target'ın ön tarafındaki vitrine doğru yürürken, "Mağazadan bazı temel ihtiyaçlarımı almam gerekiyordu," dedim. "Sadece buradan bir şey ve marketten de bir şey alacağım."

Dilini gıdıklamaya başlamıştı bile.

"Hayır," dedi. "Oraya gitmişken bir bebek arabası da al. Sana söylediğim gibi iyice temizlediğinden emin ol. Sonra mağazanın arkasına doğru yürüyeceksin ve bana ihtiyacım olan şeyi getireceksin, böylece yarın kasabaya gitmek zorunda kalmayacağım. Herkesten en az bir metre uzakta durduğundan emin ol."

İhtiyacım olan tek şeyin üzerinde durduğu vitrine özlemle baktım. "Tamam," diye homurdandım.

Ama on iki kutu Little Debbie's almayı ihmal etmedim. Zaten bir araba almak zorunda kalacaksam.

On dakika ilerlediğimde arabam tuvalet kağıdı, maya, un, şeker ve kağıt havlu ile doluydu. Her birinden birer tane, görünüşe göre, bunun sınıırıydı.

Kasaya gittiğimde gözlerini kıstı. "Temel ürünlerde kişi başı iki ürün sınırı var." Kaşlarını çatıttım. "Sadece bir paket tuvalet kâğıdım var."

Little Debbie'lere baktı. "Ama sende bunlardan on kutu var gibi görünüyor." "Onlar temel ürünler değil," diye yalan söyledim. "Onlar atıştırmalık kekler."

Kaşlarını çattı. "Müdürümü aramam gerekecek."

- - -

MEMPHIS

Downy'ye baktım, arabasını bizim arabanın arkasına park etmişti, garaj kapısına olabildiğince yaklaşıyordu, böylece yiyecekleri içeri almak için çok fazla yürümek zorunda kalmayacaktık.

İşi bittiğinde arabayı park etti ve indi.

Bana tek kelime etmeden garaja girdi ve iç çamaşırlarına kadar soyundu. Giydiği her şeyi büyük bir yığın halinde yere bıraktı.

Bir kutu Lysol aldı ve "Vur bana!" dedi.

Onu görmezden gelip arabanın arka kapağını açtım ve onlarca kutu atıştırmalık kek ayaklarımın dibine düştü.

"Downy, bu da ne böyle?"

Başımı kaldırdım ve hâlâ güneş kremiymiş gibi kendine Lysol sıktığı yere baktım.

"İndirimdeydiler."

Çok büyük bir yalancıydı.

Kitap: [Bang Switch](#)

BÖLÜM 5

Yaz neden bu kadar yapışkan? Dostum, bitti. Sonbahar ve benim yapacak işlerim var. Ürkütücü mevsim geldi.
-Elliott'tan Sam'e metin

Justin kucağındaki minik bebeğe bakarken, "Yemin ederim," diye homurdandı. "Neden gidip bir kız daha doğurmak zorundaydın ki? Bu tam bir saçmalık."

Bunu söylerken Justin'in yüzü yumuşacıktı. Kollarındaki küçük kıza gülümsüyordu.

"Fazla seçeneğim yoktu Justin," diye söylendim ve kalkıp kucağında torunumuz Rorie ile mutfak masasında oturan karımın yanına gittim.

Noel kurabiyesinin kremasını parmağıyla yediriyordu.

"Anne," dedi Tawny. "İnsan kendi başına nasıl tur-duck-en yapar?"

"Blaine kurabiye yapmaktan başını kaldırıp ortanca kızımıza bakarken, "Sanırım hepsini birbirinin içine dolduracaksın," dedi.

Tawny tiksintiyle dudaklarını yuvarladı. "Yemin ederim, Joaquin'e bir tane yapacağımı söylediğime inanamıyorum. Sadece fiyat etiketini gördüm ve neredeyse altıma sıçıyordum."

Blaine kıs kıs güldü. "Bunu istememeliydi. Senin kıt kanaat geçinen bir üniversite öğrencisi olduğunu biliyor." "Sanırım parayı babamdan isteyeceğimi düşündü." Tawny gözlerini devirdi.

"Neden hâlâ onunla birliktesin?" diye hem Justin hem de ben aynı anda sorduk.

Tawny gözlerini devirdi. "Çünkü..."

"Çünkü..." Israr ettim.

"Çünkü yalnız kalmak istemiyorum." Omuz silkti. "Garip olduğunu biliyorum. Ama tatillerde yalnız kalmak istemiyorum. Bütün bu saçmalıklar bittikten sonra

bitireceğim." Tüm bu saçmalıklar tatillerde oluyor.

Gözlerimi devirip yeni kızıma doğru yürümeye başlamıştım ki kapı ziline çaldığını duydum. Yolumu değiştirdim ve doğruca kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda, kapının eşiğinde duran adamı görmek sürpriz olmadı. "Paige, Justin," diye seslendim yüzümde bir gülümsemeyle. "Peri vaftiz baban geldi!"

Gabe beni tersledi ve yanımdan geçip doğruca hayata gelmesinde parmağı olan iki kişiye yöneldi. Justin'e doğru yürüdü ve en yeni kızımı kollarından çekti.

"Seni bana teslim ettirdiğine inanamıyorum," diyerek onu yüzüne doğru kaldırdı ve ona baktı.

Tam on sekiz saatlikti ama hayatımıza o kadar mükemmel uyum sağladı ki sanki hep oradaymış gibi hissettirdi.

Önümüzdeki birkaç yılın bizim için kolay geçeceğini söyleyemezdim ama güzel geçeceğini biliyordum. "Yine de o yüz," diye fısıldadı Blaine yanımdan.

Bebeği tutan en iyi arkadaşlarımdan birinden torunumuzu tutan eşime doğru baktım. Torunum hemen kendini bana attı.

Onu kucağıma aldım ve krema ve her şeyiyle kollarımın arasına aldım. "Hayatımı çok seviyorum," dedim Blaine'e.

Yüzünü omzuma gömdü. "Ben de hayatımı seviyorum."

Kitap: [Ben Dans Etmem](#)

BÖLÜM 6

Ağzım bu tartışmayı iki farklı şekilde bitirebilir. Hangisi olduğuna sen karar ver.
-Lenore'dan Griffin'e

Evimin ön kapısından içeri girdim, zaten geç kaldığım için küfrediyordum ve lanet olası beylik tabancamı unutmuştum. Tanrı aşkına, kim Teksas Ranger'ıyken böyle bir şey yapar ki?

Ben, o kişi.

Çocukların okuldan dönmesi ve günlük rutinimin değişmesi nedeniyle bugün evden çıkmak için o kadar telaşlıydım ki düşünmedim bile. Sadece kalktım, giyindim ve çıktım. Ancak, silahımı geride bıraktığımı fark ettiğimde istasyona giden yolu yarılamıştım.

Mimi, benim küçük mini-me'im, geldiğimi gördü ve gözleri komik bir şekilde açıldı.

"Baba!" diye bağırdı.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden bana kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi bakıyorsun?" Yürüyüşüm yavaşladı ve onu incelemek için başımı eğdim.

Normalde benim soğukkanlı, sakın ve akıllı başında çocuğumdu. Yalan söyleyen ya da bir şeyleri saklamaya çalışan biri değildi. En azından annesi söz konusu olmadıkça.

"Ummmmm," arka kapıya doğru baktı. "Ben yapmadım. Sen neden bahsediyorsun?"

Yanından geçip arka bahçeye bakmak için mutfığa girdiğimde barakamın kapısının ardına kadar açık olduğunu gördüm.

"Kulübede kim var?" diye sordum.

"Umm," dedi Mimi. "Hiç kimse mi?"

Gözlerimi devirdim ve sonra "Lenore!" diye bağırdım.

Cevap gelmeyince Mimi'ye döndüm ama onun dışarıda rezervasyon yaptığını gördüm. "İptal!

İptal!" diye bağırdı kulübeye doğru koşarken.

Hemen arkasından onu takip ettim.

Kulübenin kapısına geldiğimde ani bir şokla durdum. "Olamaz," dedi

Mimi. "Yakalandın anne!"

Birkaç yavru tavuğu yüzüne doğru tutmakla meşgul olan Lenore, onu suçüstü yakalamışım gibi bana baktı. "Daha fazla tavuk almadın," dedim ona, büyük at yalağındaki tavuklara ve sonra tekrar ona bakarak. Sertçe yutkundum.

"Yapmadım mı?" dudağını dişlerinin arasında emdi.

"Lenore," diye burnumun kenarını sıktım. "Bu da ne böyle? Senin zaten elli tane falan var!" Bana suratını astı.

"Ama baba," dedi Mimi bir tanesini eline aldı. "Bak ne kadar şirinler! Kıvrıkcıklar! Şu çılgın tüylere bak! İçeri değil dışarı dönüyorlar!"

Hiç eğlenmedim.

O şeyin sevimli olduğunu da düşünmedim. Aslında oldukça çirkindi.

Ona baktım ve gözlerimi kısıtım. "Bu iş daha bitmedi."

Karım gülme cüretini gösterdi.

"Evet, tatlım."

Yapabileceği daha kötü şeyler olabileceğini ancak o gece eve döndüğümde anladım.

Kulübemde tavukları gizlice saklamak aslında o kadar da kötü bir şey değildi.

Beni kapıda endişeli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Bana hala kızgın mısın?" diye sordu.

Onu kabaca kollarıma çektim. "Başın çok büyük belada." Gözlerini kırıştırdı. "Söz mü?"

Kıçına bir şaplak attım ve eve girip kapıları arkamdan kapatıp kilitledim. "Neden daha fazlasına ihtiyacın var?" diye sordum.

Evimizin ötesindeki dünyayı işaret etti. "Dışarıda tam bir anarşi var. Kendi tavuklarımız olmasaydı, her sabah yumurtalarınızı nasıl alırdınız?"

Buna verecek bir cevabım yoktu, çünkü haklıydı.

"Açıkçası ben de et kuşu almayı düşündüm ama onları kesmeye dayanabileceğimi sanmıyordum," diye itiraf etti.

Gözlerim seğirdi. "Bana söz ver, sütünün bitmesini istemediğin için keçi ya da inekle falan gelmeyeceksin."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı. "Şehir sınırları içinde böyle bir şey yapabileceğimizi bilmiyordum!" Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Yapamayız."

Ama bir fikrin tohumunu ektiğimi görebiliyordum ve bu sefer o lanet şeyi ahırımızda saklamak zorunda kalsa bile neler başarabileceğini görecekti.

"Yapma," diye uyardım.

Bana masum bir gülümseme verdi. "Asla yapmam."

Kitap: [Whiskey Neat](#)

BÖLÜM 7

*Ya arkadaşına benim bir resmimi gösterirsen ve o da 'sen mutlu olduğun sürece kardeşim' derse?
-Sawyer'dan Silas'a metin*

"Gitmiyorsun!" Sawyer ılık attı.

Gözlerimi kısmıştım.

"Sawyer," diye burnumun kenarını sıktım. "Biram bitti. Bira almazsam öleceğim." Sawyer da bana gözlerini kısarak karşılık verdi.

"Bu saçmalıkları internetten de sipariş edebilirsin,

Silas," diye karşı çıktı. Haklıydı da.

Yapabilirim.

Louisiana da Teksas gibi alkol dağıtmaya başlamıştı. Tek sorun, çıldırmak üzereydim.

Akıl sağlığım için evden çıkmam gerekiyordu.

"Benimle gelebilirsin," diye önerdim.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Seninle gelemem."

"Neden gelemezsin?" diye sordum.

"Silas," dedi. "Kızın altı aylık hamile. Evden çıkıp bu virüse maruz kalmayı ve yarın onu görmeye gittiğinde virüsü ona geri götürmeyi gerçekten istiyor musun?"

O böyle söyleyince... "Siktir,"

diye homurdandım.

"Peki ya büyük torunların?" diye zorladı. "O biraya o kadar da ihtiyacın yok. Sipariş et. Yarın gelir.

O gelene kadar kulüp binasındaki ucuz birayı iç." Bunun üzerine

burnumu kırıştırdım.

"İşin en kötü yanı da biraz cips ve queso yiyebilirdim," diye homurdandım. "Ve biraz da bira. Bu berbat bir şey." "Sipariş verebiliriz," diye önerdi.

Bu da saçmalık gibi geldi.

"Peki cipsim bittiğinde ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunda ne yapacaklar? Her on beş dakikada bir daha fazla sıcak cips ve tortilla ile mi uğrayacaklar?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Hani karın kaslarını kaybettiğin için diyet yapıyordun?" diye sordu. Karnımı okşadım.

Son zamanlarda tek yaptığım yemek yemek gibi görünüyordu. Sıkıldım, yedim.

Dışarıda bir yürüyüşe ihtiyacım vardı, yolda bir peynir çubuğu alsam iyi olur.

Tezgâhın üzerinde torunlarımızdan birinin büyük torunlarımızla birlikteyken bıraktığı bir kurabiye var.

Bozulmadan yesen iyi olur.

Ama tüm bu stres beni huzursuz ediyordu ve bir sorunu çözemediğimde iyi hissetmiyordum. Bu

Corona virüsü de onlardan biriydi.

"Peki," diye homurdandım. "Ama iki tane kırk dört ons margarita eklettiğinden emin ol. Ve hayır, bunların hiçbirisi senin için değil." Durakladım. "Ve fazladan cips aldığınızdan emin olun."

Bununla birlikte oturma odasına yürüdüm ve kışımı koltuğuma park ettim.

Karım yirmi dakika sonra gelip kucağıma oturduğunda, daha iyi bir ruh halinde değildim.

"Cips ve alkol yarım saat içinde burada olur." Kucağıma oturdu. "Şimdi, o zamana kadar ne yapmalıyız?" Ona homurdandım.

Kitap: [İstihbaratıma Karşı](#)

BÖLÜM 8

*Vay, vay, vay, eğer bu köprüye geldiğimde geçeceğimi söylediğim köprü değilse.
-Kettle'ın gizli düşünceleri*

Eve yorgun argın girdim, az önce iş yerinde geçirdiğim korkunç vardiyadan sonra bir ayağımı diğerinin önüne zor atıyordum.

Kapıdan içeri girer girmez karımı oturma odasının ortasında, etrafına saçılmış yüzlerce kâğıtla çalışırken gördüm. Kanepenin, sehpanın, benim koltuğumun ve şöminenin üzerindeydiler.

"Neler oluyor?" Merakla sordum.

Bana el sallarken bir bakışını bile esirgedi.

"Çocuklarım için bazı evrak işlerini hazırlıyorum. Evde yapmaları için birkaç haftalık çalışma kâğıtları almam gerekiyor. Kırsal bir bölgede olduğumuz için öğrencilerimin çoğunun wi-fi erişimi yok. Bu yüzden bu paketleri eve göndermek zorunda kalıyorlar." İçini çekti. "Ve ben ne göndereceğimi bilemiyorum. Çok mu fazla? Yeterli değil mi? Onlara öğretmeye çalıştığım şeyi anlayabilecekler mi?"

Anahtarlarımı masanın üzerine bıraktım ve ellerimi ceplerime sokarak kadınıma baktım. Yıllardır evliydik ve onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Son iki hafta onun için çok zor geçmişti.

Sadece şu anda yaptığı tüm ekstra işler yüzünden değil, çocuklarını özlediği için de. "Bugün hepsiyle konuştun mu?" Omzumu yanımdaki duvara yaslayarak sordum.

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını

sildi. "Nisan geldi," diye fısıldadı kırık

bir sesle.

O söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyordum.

"Bu altın zaman," diye devam etti. "Bu çocuklar benim çocuklarım. Doğuştan benim olmayabilirler ama bütün bir yılı onları tanımakla geçirdim. Noel tatilinden sonra daha yeni toparlanmıştık. Bahar tatilinden dönmüştük ve bu gerçekten yılın en eğlenceli zamanı. Son yarım yılda bir aile olduk. Tüm yıl boyunca para topladığımız yürüyüşü kaçırdık. Oğlanlar beyzbol oynayamayacak. Kızlar softbol oynayamayacak. Tüm atletizm yarışları iptal edildi. Balo artık yok. Son sınıf öğrencileri lise diplomalarını almak için sahnede yürümeyi özleyecekler." Bir damla gözyaşı daha akıttı. "Şu anda kelimenin tam anlamıyla kalbim parçalanıyor, Kettle."

Onun duygu gösterisi karşısında sertçe yutkundum. Onu ağlarken görmek kalbimi kırdı.

"Ve çocuklarım şu anda evde zorlanıyorlar," diye devam etti. "Dışarı çıkıp arkadaşlarıyla vakit geçiremiyorlar. Evde sıkışıp kaldılar, bazılarının ev hayatları çok kötü durumda." Öfkeyle yüzünü sildi. "Sadece okuldayken yemek yiyen bir oğlum var."

Bunun üzerine midem bulandı.

"Sadece çocuklarımı görmek istiyorum," diye fısıldadı. "Bu berbat bir şey."

Bir tanesini bile karıştırmadığımdan emin olarak kâğıtlarının etrafından dikkatlice geçtim ve tam önüne çömeldim. "Yarın her birinin evinin önünden geçeceğiz, böylece onlara el sallayabilir ve onları kontrol edebilirsin," dedim. "Seni ben götüreceğim nereye gitmek istersen bebeğim."

O zaman bana gülümsedi, neredeyse ıslıl ıslıl parlıyordu. "Bu hoşuma gider Kettle."

Yanağına bir öpücük kondurabilmek için başımı eğdim. "İtfaiye aracını da yanımıza alacağız. Dışarı çıkmaları için korna çalacağız."

Başını arkaya attı ve güldü. "Buna bayılacaklar."

Ve öyle de oldu. O gün bizi gören her öğrencinin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ama bunun nedeni itfaiye aracının havalı kornası değildi. Karımı, onları çok özleyen öğretmenlerini gördükleri içindi.

Kitap: [Halligan'dan Baltama](#)

BÖLÜM 9

*Kendini o kadar özel hissetme. Eski sevgilim herkesi beceriyor.
Janie'nin gizli düşünceleri*

"Ne yapıyorsun?" Rafe omzumun üzerinden bakarken sordu.

"Boyama," diye yanıtladım, pembe kalem elime aldım ve girdapları boyamaya başladım.

"Neyi boyuyorsun?" diye sordu, yüzünü yaklaştırarak.

"Takip ettiğim bir yazarın okur grubundaki bir boyama sayfasını boyuyorum," diye cevap verdim, iyice konsantre olarak. "Ne yazıyor?" diye sordu ve portakalı eline aldı.

"Burada 'Covid-19 bir C*nt'tir' yazıyor." Ona sayfayı gösterdim. Dudakları kıpırdadı.

"Bunun senin için ne önemi var ki?" diye sordu. "Tam anlamıyla dört yere gidiyorsun. Bizim eve. Snickers almak için köşedeki bakkala, babanın evine ve benim ofisime."

Alaycı bir ifadeyle ona baktım.

"Bu beni rahatsız ediyor çünkü artık yapamayacağıma göre yapmak istiyorum," dedim. "Gerçekten gidip cips ve queso yemek istiyorum." Bir kolunu omuzlarıma attı ve beni kendine çekti.

"Umarım çok uzun sürmez," dedi çocuklarımızın diğer odadan çığlık atmaya başladığını duyunca. "O değil."

Meme ucuna bir yumruk attım ve ayağa kalkarak kızımın küçük kardeşine karşı açık sezon olduğuna karar verdiği odaya doğru yürüdüm.

"Hey," dedim odaya girerken. "Kesin şunu." Bana çok benzeyen kızım bana orta parmağını gösterdi.

"Hey! Böyle devam edersen büyükbabama söyleyeceğim!" Bana doğrulttuğu parmağımı değil ama parmağımı ona doğrulttum. Bana gözlerini devirerek baktı ve bloklarını küçük kardeşine fırlatmaya devam etti.

Onu kucağıma alıp babasına götürdüm ve Rafe'nin kucağına bırakıp oradan uzaklaştım. "Ben tuvalete giderken sen de bununla ilgilen."

Tuvaletten döndüğümde sadece kızımın değil, Rafe'nin de çok sessiz olduğunu gördüm. Neden sessiz olduklarını iyice anladığımda gülmeye başladım.

"C*nt' kelimesini renklendirmiş," dedi bana. "Bunu babana göndermelisin. Bayılacaktır." Haklıydı. Babam bayıldı. Sevmeyen kişi ise üvey annem Shiloh'tu.

Shiloh: Seni tekrar gördüğümde öldüreceğim. Ben:

Öldürmeyeceksin. Beni sevdiğini biliyorsun.

Shiloh: Eğer o bebek o kelimeyi söylemeye başlarsa, seni döverim.

Ben: Çocuk istismarı hoş karşılanmaz. Beni babama söyletme. Shiloh: Baban

yeteneklerimi bu konuda senin yanında olamayacak kadar çok seviyor. Ben:

lalalaalalalala. Seni duyamıyorum.

Shiloh: **Gülme Emojisi**

Hiç komik değilsin. Seni bir daha gördüğümde, benim için ölmüş

olacaksın. Shiloh: Sana bir Snickers getireyim. Sorun çözüldü.

"Üvey annen seni en az benim kadar iyi tanıyor." Rafe başını salladı. "Ve o haklı. Çok kızgın olabilirsin ve seni sakinleştirmek için bir Snickers yeter."

Üzücü olan şu ki, onlar haklıydı.

Ben kolaydım.

Kitap: [Biraz Umursamıyorum](#)

BÖLÜM 10

*Fucktastrophy diye bir kelime var mı? Çünkü kullanılabileceğini hissediyorum.
-Dixie'nin gizli düşünceleri*

"Dinle, yaşlı adam."

Torunuma bakmak için döndüm.

"Bayou, yemin ederim, eğer benden uzak durmazsan, seni bununla yakacağım." Silahı yüzüne doğrulttum.

Bu bir dağlama demiriydi ve ben de yeni bisikletim için sele yapmayı planladığım deriyi dağlıyordum.

"Deneyebilirsin," diye alay etti Bayou.

Diğer torunum Hoax, bisikletinin üzerinde oturduğu yerden bira içerek kıkırdadı.

"Ben yetişkin bir erkeğim," dedim ikisine de. "Eğer Walmart'a gitmek istiyorsam, giderim. Beni durduramazsınız."

"Seni durdurabiliriz," diye karşı çıktı Hoax. "Ve bunu söylediğim için üzgünüm ama artık toy bir tavuk değilsin. Seksenli yaşlarına merdiven dayadın."

Öyleydim ama konumuz bu değildi.

"Size bunu Kasım ayında geçirdiğimi söylemiştim," dedim ikisine de. "İki hafta boyunca yanımda oksijen tüpü taşımak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musunuz?"

Bu kötü oldu. Uzun zamandır ilk kez gerçekten öleceğimi düşünmüştüm. Hastaneye

falan gitmek zorunda kaldım.

Yine de kalmamıştım. Kalmamı istemişlerdi ama en son karım öldüğünde bir hastanede gecelemişim ve bu da zayıflatıcı anıları geri getirmişti.

"Olsun ya da olmasın, tedbirli olmakta fayda var." Bayou kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sanki bir kavga bekliyormuş gibi ayaklarını dikti.

"Eşyalarım bitti," dedim. "Gitmem gerek."

"Neyiniz bitti?" Bayou sordu. "Phoebe zaten senin için markete gideceğini söyledi. Sağlık sektöründe olduğu için bütün gün bu saçmalıklara maruz kalıyor. Gitmekte bir sakınca görmüyor."

"Gitmek isteyip istememesi umurumda değil," diye karşı çıktım. "Ben gidiyorum ve bu son sözüm."

"İhtiyacın olan şeyden utanıyor musun?" Hoax o zaman sordu. "Yani, eğer kişisel bir şeyse, söyle bana. Ben giderim."

Gözlerimi devirdim.

"Hemoroid kremine ihtiyacım olduğunu bilmen umurumda değil," dedim ona açıkça. "Mesanemi tutamadığım için bazen altıma işediğimi bilmen de umurumda değil. Umursadığım tek şey özgürlüğümü benden çalmaya çalışmanız." İkisinin de gözlerinin içine baktım. "Ben gidiyorum. Zamanım dolmuşsa, dolmuştur. Artık umurumda değil."

"Büyük torunlarınızın mezuniyetini göremeyecek olmanız umurunuzda değil mi?" Bu Phoebe'ydi. Ne zaman gelmişti oraya?

Bayou'nun karısını incelemek için döndüm. "Önemişiyorum. Ama aynı zamanda önemseyemediğim bir şey daha var ki, ben de bir kez savaş esiri oldum. Yapmayacağım şeyler var ve bu da burada esir olarak kalmak ve yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlanmak. Büyük torunlarımla bana şantaj yapman da işe yaramayacak. Yaşadığım sürece yaşayacağım ve bu son."

O sırada Bayou'nun karısı ağlamaya başladı ve ben de gözlerimi devirdim. "Yüce Tanrım. Lütfen Tanrım, beni bu hormonlu kadınlardan kurtar!"

"Karımı ağlattığına inanamıyorum," diye homurdandı Bayou.

Onu tersledim ve dağlama demirini ateşin yanındaki su kovaşına koydum. "Hepiniz bir dakika burada kalın. Benim işemem lazım."

Ben ormana doğru ilerlerken üçü konuşmaya başladı.

Ve hepsinin meşgul olduğunu fark ettiğimde, onun yerine bisikletime yöneldim. Sonra tek kelime etmeden çalıştırdım ve kükreyerek bahçemden çıktım.

On dakika sonra, mutlu kıçımınla Walmart'a girdim, maskemi taktım, sakalım 50'lerin büyükanne külotlu iç çamaşırı reklamı gibi aşağı sarkıyordu ve kendime kremimi, Depends'i ve on iki paket bira aldım.

Eve döndüğümde hepsinden ters bir bakış yedim. "Maskenin

üzerinde sikiş mi yazıyor?" Phoebe'nin nefesi kesildi.

Çıkardım. "Evet. Benim için yaşlı bir kadına yaptırdım. Şimdi yolumdan çekil. Sterilize etmem lazım."

BÖLÜM 11

*Çocuk sahibi olduğunuzda, ailenize ne kadar aptal gibi göründüğünüzü fark ediyorsunuz.
-Casten'ın gizli düşünceleri*

Uzun bir iş gününün ardından eve girdiğimde karımın beni kapıda karşılamasını bekliyordum.

Yapmadı.

Nedenini

biliyordum.

Evlilik yıldönümümüzde beni kapıda karşılamamasının nedeni de buydu. Onu gelinliğiyle görmemi istiyordu.

Ya da beni kapıda karşılamadığında beklediğim şey buydu.

Onun yerine, evlenirken giydiği beyaz elbiseyle bana doğru koştuğunu ve gözlerinde tüm kalbiyle bana baktığını gördüm. "Beni bisikletinle gezdir," diye emretti, kendini bana doğru atarak.

Onu kolayca yakaladım ve kollarıma çektim.

Kirli gelinliği yüzümdeki gülümsemenin daha da büyümesine neden oldu.

"Bununla bir gezintiye çıkmak ister misin?" Alay ettim.

Başını salladı. "Bütün günümü çocuklara evde eğitim vererek geçirdim. Annem onlara bakmak için burada ve bu zamanı akıllıca kullanacağız. Şimdi beni gezdir ya da sonsuza dek kaybet."

Onu kollarıma çektim. "Bana evden nasıl ayrılmak istediğini göster, tatlım."

Ağzını benimkine bastırdı ve sonra çok yorgun olmama rağmen onu bisikletime kadar götürdüm, kaskını verdim, benimkini yerine taktım ve sonra arkamdan binmesine yardım ettim.

Elbiseyi yerleştirdikten sonra, "Bu Koronavirüs şeyinin cehennemde ölmesi gerekiyor. Normale dönmeye hazırım."

Ben de aynı fikirdeydim. Bu kesinlikle böyle olacağını tahmin ettiğim bir yıldönümü değildi.

Ancak, bize verilen buydu ve en azından bunu kutlamak için hayattaydık.

"Whataburger'e gitmek ister misin?" İlk dur işaretiyle karşılaştığımızda yanımızdaki arabadan kızıma tuhaf tuhaf bakan bakışları görmezden gelerek seslendim.

Gözlerinde kalbiyle bana baktı. "Seninle her yere giderim." Biz de aynen öyle yaptık.

On beşinci evlilik yıldönümümüzde, gelinliğiyle Uncertain, Teksas'ın arka yollarında bir gezintiye çıktık.

Kırk dakika uzaklıktaki Whataburger'e gitti ve göğüslerinin ortasına süslü ketçap damlatarak elbisesini lekeledi.

Kırmızı leke, ilk evlilik yıldönümümüzdeki domates sosuna katıldı. Bok lekeleri ikinci evliliğimizden -küçük çocuk sahibi olmayı seviyorum. Beşinci çocuğumuzdan kalan kusmuk lekeleri - hamileliğin ilk sekiz haftasında sabah bulantılarıyla mücadele etmek kızım için zor oldu.

Ayrıca geçen yılki bira da dahil olmak üzere çok sayıda diğerine katıldı. İkimiz de çok sarhoş olana kadar saatlerce arka güvertede oturmuştuk, buralarımızı zar zor tutuyorduk.

Ama o lekelerin bir önemi yoktu. O leke, birlikte geçirdiğimiz güzel ve çılgın hayatımızdan sadece bir anıydı.

Kitap: [Buzlu Votka](#)

BÖLÜM 12

*Bir OBGYN kimin kegel yaptığını söyleyebilir mi? Mesela bazı vajinalara bakıp "Dostum, senin vajinan yırtık" derler mi?
-Downy'den Memphis'e*

"Bebeğim," dedi Memphis. "Her şey yoluna girecek."

Karıma baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti. "Ama evlenmeleri gerekiyordu. Onunla koridorda yürümem gerekiyordu."

"Biliyorum." Kollarını omuzlarıma doladı.

"Bu bok kuşlar için," diye homurdandım, gözlerim alev alev yanıyordu. "Bu aptal virüsün bunu onlar için mahvettiğine inanmıyorum."

"Her şeyin mahvolduğunu düşünebilirsin ama evlenecekler tatlım. En geleneksel düğün olmayabilir ama bir yolunu bulacaklar," diye fısıldadı.

Yaparlardı. Ben ilgilenirim.

Ertesi sabah kilisenin kapısına gittim - virüsün yaygınlaşması ve insanlara bulaşması nedeniyle 'kapatılmış' olan kilise. Kapıyı Tanrı aşkına ıslak mendille çekerek açtım, odaya girdim ve sorumlu adamı aramaya başladım.

Gözlerim bu hafta sonu küçük kızımı evlendirecek olan bakanı buldu ve sırttım.

"Ee," dedim, ona doğru yürüdüm ama bir metre ötede durmaya dikkat ettim. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum..."

"Baba," dedi Ares arka koltuktan. "Ne halt ediyorsun sen?"

Park yerine girerken dikiz aynasından ona baktım.

"Eğer tahmin edemiyorsan," diye alay ettim, itirazlarına rağmen giydiği gelinliğine bakarak. "O zaman belki de benim kızım değilsin."

Gözlerini devirdi ve müstakbel kocasına baktı.

"Yani, ne yaptığını bildiğini düşündüğünü biliyorum ama ben beklemek istiyorum. Arkadaşlarımın ve ailemin önünde evlenmek istiyorum."

Tam sözünü bitirdiği sırada park yerine girdim ve nefesi kesildi.

Korna sesleri etrafımızdaki havayı doldurmaya başladığında gözleri kocaman oldu. Reese ve Luke'un yanından geçtik. Bennett ekip arabasındaydı.

Mercy ve Miller. Sonra eski ve yeni SWAT ekibinin geri kalanı da çeşitli arabalarından.

Hayes küfretti, ağzı geniş bir sırıtışa dönüştü.

"Nasıl..." diye nefes aldı, tüm insanlara bakarak.

"Aslında bu fikri bana Hayes verdi," diye itiraf ettim Hayes'in yüzüne sırıtarak. "İyi de bir fikirdi. Ben de bu fikri uyguladım." Ares'in gözleri yaşlarla doldu, Hayes'e baktı ve ağzına bir öpücük kondurdu.

Birlikte arabadan indik, kızım otoparkta bir metre arayla park etmiş rastgele arabaların hepsine havadan öpücükler gönderdi.

Önünde kendisiyle evlenmesi için seçtiği papazın bulunduğu kilise mihrabını gösteren büyük beyaz ekrana baktı.

Gözleri önce bana, sonra da kocasına kaydı. "Bu başını belaya sokmayacak, değil mi?"

Omuz silktim.

"Bilmiyor musun?" diye takıldım. "Ben tüm kuralları çiğnemekten yanayım."

Sonra küçük kızım hayallerindeki kilisede, kapılar ardına kadar açıkken ve tüm arkadaşları ve sevdikleri arabalarından izlerken evlendi.

İsteddiği bu olmayabilirdi ama yine de hayatının en güzel günü olarak hatırlayacaktı.

Kitap: [Bang Switch](#)

BÖLÜM 13

*Giydiğin çok hoş bir kaltak tonu.
-Winnie'nin gizli düşünceleri*

"Neden yine Conleigh'nin evine gidiyoruz? Birbirimizden uzak durmanın herkesin yararına olacağına karar verdiğimizizi sanıyordum. Çocukları ifşa etmek istemiyoruz," dedi Steel.

Gözlerimi devirerek ona baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Beni aradı ve gelmem için yalvardı. Ben de kızım bu kadar çok ağladığında onu reddedecek biri değilim."

"Neden ağlıyordu?" Çelik arabayı garaj yoluna çekerken sordu. Sesi hiç de mutlu gelmiyordu. Aslında, sesi düpedüz kızgın geliyordu. "Linc'in kıcını tekmelemem mi gerekiyor?"

Ellerini okşadım ve arabadan inip aceleyle ön kapıya yöneldim. Kız arkadaşımın kocası Linc, yüzünde kocaman bir çatık kaşla kapıyı açtı. "Sorun nedir?" diye sordum. Yüzündeki ifadeyi görünce korkarak sordum.

"Ona zarar vermemiş olsan iyi edersin, anasını-" Çelik'in sözleri benimle aynı şeyi gördüğünde kesildi. "Kıyafetlerinde neden kan var?"

Linc kapıyı ardına kadar açtı.

"Çünkü senin inatçı, çılgın, aptal, muhtemelen benim yüzümden ölecek olan kızın şu anda küvette bebeğimizi doğuruyor!" diye bağırdı.

İkimiz de kapı aralığında durduk, Linc bizden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Tam kelimeleri işlerken, kızımın uzun feryadı merdivenlerden geldi ve ben koşmaya başladım. İçeri girdiğimde Conleigh'i küvette dizlerinin üzerine çökmüş, dehşet dolu gözlerle bana bakarken buldum.

"Bu bebeği hastanede doğurmayacağım." Bir kasılma sırasında nefes nefese kaldı. "Sana ve Linc'e ihtiyacım var. Buradaki herkese ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam."

Ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile; ancak yıllarca sağlık görevlisi olarak çalışarak elde edebileceğiniz profesyonel bir maske takmıştım.

"Ne kadar ilerledin?" Şimdi endişeli bir şekilde sordum.

Tam cevap vermek üzereyken, Linc'in üvey annesi Ellen odaya daldı.

İkimiz de birbirimizi selamlarken Linc, "Tanrıya şükür," dedi. "Şimdi ikinizin de onu bu saçmalıktan hemen vazgeçirmeniz gerekiyor. Conleigh, annen bir sağlık görevlisi. Ellen da pratisyen hemşire. Ne hakkında konuştuklarını biliyorlar. Onları dinleyin."

Conleigh dişlerini sıkarak, "Ölmeyeceğim," dedi. "Şimdi ya bu bebeği doğurmama yardım et ya da defol!"

Linc kaskatı kesildi.

"Bekle!" diye bağırdı. "Dışarı çıkmanı istemiyorum. Buraya gel."

Linc suyla dolu küvete, sonra bana ve Ellen'a baktı, sanki birimizin onu bundan vazgeçirmesini bekliyordu.

Yapabileceğimizi sanmıyordum.

Conleigh her zaman çok inatçı bir zihne sahipti. Bir şeyi kafasına koyduysa, onu yapardı. Onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi.

"Kasılmalarınız ne kadar aralıklarla oluyor?" Ellen sordu.

"Umm," dedi Conleigh. "Tam üst üste. Çok yakın olana kadar seni aramadım. Ayrıca kafasını hissedebiliyorum."

Kızımın ellerinin olduğu yere baktım, sonra hemen lavaboya gittim ve ellerimi yıkamaya başladım. Ellen da yanımdaki lavaboda beni takip etti.

İşimiz bittiğinde Linc iç çamaşırlarına kadar soyunmuş ve karısının arkasından suya giriyordu. "Bu çok iğrenç," dedi suya girerken. "Eğer bu küvette uzanmaktan başka bir şey yaparsan, ben yokum."

Conleigh güldü. "Yalancı."

Kitap: [Kanun ve Sakal](#)

BÖLÜM 14

*Bana donut getir, çiçek değil.
-Conleigh'den Jessie'ye*

"Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum," diye mırıldandım Steel'e. "Sanki 1800'lere geri dönmüşüz gibi."

Çelik sırtarak bana baktı. "Bu seni gerçekten şaşırttı mı? Yani, bu Conleigh. Bu, küçük kardeşi için bir şeyler çalan aynı kız. Annesine zarar verirsem beni öldüreceğini söyleyen kız. Elbette böyle çılgınca bir şey yapacaktır."

Tam cevap vermek üzereyken merdivenler gıcırdadı ve ikimiz de yukarı baktık. Oğlumu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Yeni doğmuş bebeğini kollarında tutuyor.

"Kahretsin," diye nefes aldım, ayağa kalktım, kalbim o kadar sert çarpıyordu ki göğsümde kurşun bir örs varmış gibi hissediyordum. "Lanet olsun!" Linc başını salladı, yüzü bitkin bir haldeydi. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum."

Hızla ilerledim ve aniden durdum, ona daha fazla yaklaşmamam gerektiğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu lanet olası virüs," diye homurdandım.

Ben daha bir şey söyleyemeden Linc elime bir şişe endüstriyel boy el dezenfektanı tutuşturdu. "Bunu kullan," dedi.

Çocuğumu kucağında tutan çocuğuma bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Dirseklerime kadar temizlendikten sonra çocuğunu, torunumu kucağıma verdi. Ellerimdeki yeni küçük ruha baktığımda kalbim şiddetle çarptı.

"Ho, oğlum," dedi Çelik yanımdan. "Sana benziyor, evlat."

"Çok büyük, değil mi?" Linc güldü. "Başından beri bana küfrediyordu. Annem onu tartmak için posta kantarını kullandı. İki kilo on dört gram."

Ağzım açık kaldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Linc başını salladı. "Hayır."

"Conleigh iyi mi?" Çelik endişeli bir ses tonuyla sordu.

Parmağımı torunumun kel kafasının üzerinde gezdirdim. "Bu benim bebeğim mi?"

Linc'in ortanca çocuğu hızla odaya girdi.

Görebilmesi için dizlerimin üzerine çöktüm. "Evet, öyle. Ondan hoşlanıyor musun?"

Ukala herif zorlukla gizlediği bir düşmanlıkla bana baktı. "Hayır. Onu yerine koyup bana sarılabilir misin? Ben çok daha güzelim."

Kitap: [Sakal Bana Bunu Yaptırdı](#)

BÖLÜM 15

*Noel'in derinliklerinde.
-Ezra'nın gizli düşünceleri*

"O zaman bu kadar." Valimizin az önce okulların yılın geri kalanında tatil edildiğini açıkladığı televizyona baktım. "Kahretsin."

Karım gözlerini sildi. "Bu çok kötü."

Onu kollarımın arasına aldım ve neredeyse kucağımda olacak şekilde çevirdim. Sonra da "En azından ikinci bebek üzerinde çalışmaya başlayabiliriz" dedim.

Homurdandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırabilecek kadar yukarı kaldırdı.

"Ancak," diye itiraf etti, "hamile kalacağım ve bebeğim olduğu için gelecek yıl okulun yarısını kaçırmak zorunda kalacağım. Sanmıyorum..."

Bizi tekrar hareket ettirerek onu susturdum, bu sefer altına girdi.

Öpüşmemizden ikinci kez geri çekildiğimde, gözlerinde mutlulukla bana bakıyordu. Önceki hüznünden eser yoktu.

"Çocuklar ne olursa olsun seni sevecekler," dedim. "Ama şu an için kendi ruh sağlığınıza odaklanmamızın zamanı geldi. Başkasınınkine değil."

Raleigh çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Elimde değil ama çocuklarım için endişeleniyorum Ezra."

"Benimkiler için endişelenmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bu yıl sekiz son sınıf öğrencim vardı. Son beyzbol maçlarını oynayamadılar. Mezuniyet töreninde sahnede yürüyemediler. Balolarında dans edemediler. Ve ben de onların son kez sınıfıma girip birer yetişkin olarak ayrılmalarını izleyemedim."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ama fazladan üç ay daha sana sahip olacağım. Oğlumuza fazladan üç ay daha. Seni hamile bırakabilirim. Ben..."

Koluma bir şaplak attı. "Bu bir tartışma Ezra. Göster ve anlat değil." Ağzımı onunkine indirmeden önce homurdandım.

Geri çekildiğimde, kesinlikle daha istekli görünüyordu.

"Düşünsene," diye takıldım. "Annen ve baban torunlarıyla kaliteli zaman geçirebilir, sen ve ben de bebek yapma konusunda kaliteli zaman geçirebiliriz."

Başka bir bebeği düşündükçe yüzü bulutlanmaya başladı.

"Bir kız istiyorum," diye zorladım, bunun onu etkileyeceğini biliyordum. "Tıpkı sana benzeyen bir kız." Gözleri yüzümü inceledi. "Bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ona Corona adını vermediğimiz sürece, kulağa gelmiş geçmiş en iyi fikir gibi geliyor." Eliyle bana bir tokat attı. "Bu hiç komik değil."

Uyluklarının arasına daha iyi yerleşene kadar hareket ettim. "Ben tamamen." Öptüm. "Yüzde yüz." Öpücük. "Ciddiyim." Öpücük. "Bebeğime hamile kalmanı istiyorum. Şimdi."

Kendimi çektiğimde şehvet dolu gözlerle bana bakıyordu. "Sanırım bu çok da zor olmayacak." Elimi poposuna götürdüm ve sıktım. "Sana sertçe göstereceğim."

Kitap: [Hissy Fit](#)

BÖLÜM 16

Bu da ne böyle?
-Trace'in gizli düşünceleri

"Bugün mağazaya tehlikeli madde kıyafetiyle gitmeye karar veren bir adam vardı. Tam anlamıyla. Kapüşonu, plastik siperliği, filmlerde bir şeylerle uğraşırken arındırma sahnelerinin dışında gördüğünüz sarı kıyafeti vardı. Parties Plus'tan aldığına eminim." Biramdan bir yudum aldım. "Sonra ben sıradayken karısından telefon alan adam vardı. Çok şık giyinmiş. Siyah nitril eldivenler, yüz maskesi, uzun kollar ve hatta bir atkı bile vardı. Telefon çaldı, eldivenli elini cebine soktu, telefonu burnuyla açtı ve sonra yüzüne bastırdı. Sonra onunla konuşurken diğer eldivenini dişleriyle çıkarıyor. Dalgınca malzemeleri taşıma bandına yüklemeye başlıyor, sonra maskesini indiriyor çünkü görünüşe göre karısı onu duyamıyor. Ödeme yaparken telefonu kulaktan kulağa çeviriyor, tüm eşyalarını cebine geri sokuyor, sonra eldivenleri tekrar takıyor."

Biradan son yudumu aldım ve boşunu arka bahçemizde, mezarın yanında duran yakma variline attım. "Geliyor!"

Eşimin bağırmasıyla Radar'ın arka bahçemdeki son istirahatgahından doğruldum.

Tam o sırada Radar'ın büyük büyük büyük köpeği Sonar bir füze gibi üzerime düştü.

Bir kahkaha atarak geriye doğru savruldu ve kollarımı neredeyse bir yetişkin olan gence sarıp beni öpücüklere boğmasına izin verdim.

Tıpkı babasının benzer bir durumda kaldığında her zaman yaptığı gibi. "Kızınız bebekleriyle birlikte burada," dedi Viddy yumuşak bir sesle.

Ona gülümsemek için gözlerimi açtım. "Biliyorum. Aksi takdirde Sonar burada olmazdı."

"Bitirmek üzere misin?" diye sordu, Radar'ın ona aldığımız mezar taşına kazınmış yüzüne bakarken gözleri hüznle doluyordu.

Cevap olarak uzandım ve onu kendime doğru çektim, isteyerek boşalması hoşuma gitti. Sonar da onu öpücüklere boğdu.

Çok gülüyordum. Sürpriz pusuyu beklemememin nedeni bu olmalıydı. "Büyükbaba! Seni çok özledik!"

İşte o zaman torunlarım üzerimdeydi, beni kucaklıyor, öpüyor ve sevgileriyle boğuyorlardı.

Bugün Radar'ın ölüm yıldönümüydü ve ailem onlara ihtiyacım olacağını bildikleri için karantinadan kaçmıştı. Orospu çocuğu, ağlayacaktım.

Kitap: [Yeğime Kevlar](#)

BÖLÜM 17

*Bugün birazını ben yapacağım.
-Tişört*

"Grrr," diye homurdandım yine telefonuna cevap vermeyince hayal kırıklığıyla. "Cidden, çıldırmaya başlıyorum. Telefonun doğrudan sesli mesaja düşüyor. Küçük takip cihazı son iki saattir bir benzin istasyonunda olduğunu söylüyor ve sen telefonuna cevap vermiyorsun!"

Son bölümün tekrarlanması gerektiğini düşündüm. "Beni geri ara." Burnumu çektim, ellerim titriyordu. Ama o beni geri aramadı.

Telefonumu cebime geri koydum, maskemi, eldivenlerimi ve önlüğümü yeniden giydim ve işime geri döndüm. Ama odaklanamıyordum. Kocamdan başka bir şey düşünemiyordum.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı çevirdiğimde Tommy'nin de yüzünde endişeyle bana baktığını gördüm. Ama eminim ki Tünel yüzünden değil, yüzümdeki ifade yüzünden.

"Tünel'e ulaşamıyorum," dedim usulca.

Tommy'nin gözleri yumuşadı.

Tünel'in MC üyelerinden biri ve bir doktor olan Tommy, bunun benim için ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu.

Yıllar önce kocam 'öldüğünde' hayatımın en zor günlerini geçirmiştım. Artık evli olduğumuz için, Tünel onun nerede olduğunu merak etmeme neden olmuyordu. Telefonuna her zaman cevap verirdi. Mesajlarıma her zaman cevap verdi ve korkmamam için beni her zaman kontrol etti.

Ama bugün farklıydı.

Bir saat önce yemeğimle birlikte burada olması gerekiyordu ama hâlâ gelmedi.

Tommy onun burada olması gerektiğini biliyordu, çünkü sadece benim için değil, Tommy için de yiyecek getiriyordu. Tommy bana, "Burada olacak," diye garanti verdi.

İşe geri döndüm, zihnim darmadağındı ve kapıda bir kargaşa olmadan önce kırk beş dakika daha öyle kaldım.

Omzumun üzerinden baktığımda Tünel'in elinde yiyeceklerle orada durduğunu gördüm, yüzü korku maskesine dönüşmüştü.

Tommy onunla konuşuyordu ama söylediklerinin Tünel'in beynine nüfuz etmediğini görebiliyordum.

Kocama doğru koşmadan önce aceleyle önlüğümü, eldivenlerimi ve maskemi çıkardım.

"Sen iyisin!" Gözyaşlarımin yanaklarımdan aşağı süzülüğünü hissederek ağladım.

"Buradayım," diye onayladı. "Çok özür dilerim bebeğim. Telefonumun öldüğünü fark etmemiştim. Ve bir enkaz vardı..." Yüzümü önlüğümün kollarına sürterek gözyaşlarımı sildim.

Bana uzandı ama ben başımı salladım. "Hayır, temiz değilim."

Beni görmezden geldi, elindeki yemeği en yakın sedyeye bıraktı ve beni kucağına alarak göğsüne bastırdı. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Çok özür dilerim."

Bunun bana ne yapacağını biliyordu.

Bu yüzden her zaman nerede olduğunu bildiğimden emin olmak için elinden geleni yapıyordu. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Esprili bir şekilde güldü. "Hayır, değilsin."

Biraz daha sıkı tutundum. "Olacağım."

BÖLÜM 18

*Parlak zırlı bir şövalye, zırhını hiç test ettirmemiş bir adamdır.
-Nico'dan Georgia'ya*

"Bebeğim."

Kafamı kaldırdığımda karımın orada durmuş bana baktığını gördüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Kardeşimin bir bebeği daha olacağını duydun mu?" Ellerini çırpı. Kaşlarımı kaldırdım. "Hangisi?"

Daha geniş sırttı. "Darby."

Ağzımın kenarları sırtarak kalktı. "Benimle taşak geçiyorsun." Gözlerimi kırptım.

"Hayır," dedi. "Ocak ayında doğacaklar. Bir Covid-19 bebeği. Çok heyecanlıyım."

"Umarım o çocuk da sana davrandığı gibi ona davranır," diye karşılık verdim.

Georgia gözlerini devirdi. "Sevmiyorum. Onu seviyorum. Umarım harika bir çocuğu olur." "Bizim aksimize." Kıkırdadım.

Kıs kıs güldü ve ellerini yüzüme götürerek bana yaklaştı. "Harika çocuklarımız var. Sen neden bahsediyorsun?"

Yüksek sesle homurdandım. "Hayır yok. Pisliklerimiz var."

"Peki, böyle olmaları kimin suçu? Yani, onlara istedikleri her şeyi ve her şeyi veren sensin. Eğer tutumları için suçlanacak biri varsa, o da sensin."

Kısmen haklıydı.

Böyle olmalarının suçlusu bendim.

Ama akıllarına koydukları sürece her şeyi yapabileceklerini, her şeyi başarabileceklerini bilmelerini istedim.

"Tebrik hediyesi olarak onlara bir sim bombası göndermelisin," dedim pantolonumu göstererek.

Gerçi benim simim bir sim bombasından değil, her şeyin üzerinde sim olması gerektiğini düşünen sim kaplı birkaç çocuktan geliyordu.

"Neden sen yapmıyorsun?" diye önerdi. "İşe gitmem gerekiyor."

Nefesimin altında bir şeyler homurdandım. "Benim de çalışmam gerek."

"O zaman çocuklarımız muhtemelen evimizi havaya uçuracak," dedi. "Ama artık hepsi yetişkin. Ya da çoğunlukla öyleler, yaş olarak." Bu doğruydı.

Gerçekten garip bir nedenden ötürü, bu pandemi başladığında hepsi eve gelmişti ve evimiz kesinlikle insanlarla dolup taşmıştı - ya da en azından çocuklarımla. Evin bana kalmasından ne kadar keyif aldığımı fark etmemiştim, ta ki bu artık bir seçenek olmaktan çıkana kadar.

"Gitmem gerek tatlım," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma bastırırken, parıltının pantolonuna bulaşmamasına dikkat ederek.

"Akşam yemeği için ne istediğini söyle, eve dönerken alırım."

Onu kendime çektim, parıltısı ve her şeyiyle ve gülene kadar onu kendime bastırdım. "Berbatsın." Beni itti ve ayağa kalktı.

Kıs kıs güldüm. "Her tarafın simle kaplı." Beni tersledi. "Kapa çeneni."

"İyi günler!" Onu dışarıda takip ederken seslendim.

Kamyona tırmandı ve garaj yolundan çıkarken el salladı, ben de o tamamen gözden kaybolana kadar orada kalıp onu izledim. "Hepiniz çok iğrençsiniz," diye homurdandı Priscilla.

Kızımı kollarıma aldım ve ona sıkıca sarıldım, her tarafına da simler saçtım. "Seni seviyorum."

Sonra kadınımdan saniyeler sonra, Priscilla gömleğindeki parıltıyı çıkarmak için boşuna uğraşırken gülerek oradan ayrıldım.

BÖLÜM 19

*Ağlamadan tekila shot yapabilen bir kadınla yatmayın. Polisin önünde tek memesiyle seninle dövüşecek bir tip değildir.
Janie'den Kayla'ya*

En iyi arkadaşım Kayla'ya "Bu gerçekten çok berbat," dedim. "Bundan daha kötü bir şey düşünebilseydim bile bu kadar kötü olacağını sanmıyorum. Target'ın koridorlarında uzun yürüyüşler hayal ediyorum. Neden her şey bir anda kapanmak zorundaydı ki? Sanki bir gün elimde cennet vardı, ertesi gün her şey elimden alınmıştı. Acı sos ve guacamole. Olive Garden'dan ekmekler. Texas Roadhouse'dan tatlı çay. Kurabiye fabrikasından Büyük Amerikan Kurabiyeleri. Target'tan yeni ve güzel kıyafetler. Kahve. Kayla, Ocak ayından beri saçımı kestirmedim. Sanırım saç uçlarım kırıldı."

Kayla saçlarıma baktı. "Senin için kırık uçlarını düzeltebilirim."

Kanepede doğruldum.

"Oh, öyle mi?" Nefesim kesildi. "Sadece ucu."

Tam son kısmı söylerken, Rafe odaya girdi. "Bilmek bile istemiyorum." Bu sözlerle birlikte geri döndü ve bizi yine yalnız bıraktı.

"Çocuklar otuz dakika kadar daha uyuyacaklar," dedim. "Makasınız var mı?" Kayla kaşlarını çattı. "Burası senin evin, Janie."

Gözlerimi devirdim. "Benim çocuklarım var, Kayla. Makası tam olarak nereden bulacağımı sanıyorsun?"

Odanın genelini işaret ettim. Tam bir karmaşaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada temizlemeyi bırakmışım.

Yanıma geldi ve oyuncakları itmeye başladı. Kitapları. Bardakları. Çöpleri.

Eğildi ve bir makas aldı. Ancak, bunlar şekilleri kesebileceğiniz türdendi. Bunlar yarım üçgenler oldu.

"Bunlar mı?" diye alay etti.

Kaşlarımı çattım. "O kadar da kötü görünmüyor."

Yanıma geldi ve saçımı kesmeye başladı. İlk

başta çok kötü görünmüyordu.

Ama sonra birdenbire Rafe babamla içeri girdi ve hatamı anladım.

Kendimi göremiyordum. Kesimi Kayla yaptığı için o da durumun ne kadar kötü olduğunu göremiyordu. Ama babam ve Rafe görebiliyordu.

"Aman Tanrım." Rafe elleriyle yüzünü kapattı. "Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, saç kesme konusunda hiçbir deneyimi olmayan birinin saçını kesmesine izin vermediğini söyle."

"Bilmiyorum," dedi babam. "1990'larda yaşıyoruz."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Rafe. "Sana bakamıyorum bile."

Ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken "O kadar da kötü olamaz," dedim. Yanılmışım.

Daha kötüydü.

Kocamın yerdeki saçlarıma baktığı oturma odasına geri döndüğümde gülmeye başladım. "Zaten evli olmam iyi bir şey. Böyle görünen bir adam bulmak biraz zor olurdu." Ona kocaman köpek yavrusu gözleri attım. "Beni hâlâ seviyorsun, değil mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Saçların tekrar uzasın, sonra konuşuruz."

Onun dışında herkes gülmeye başladı. Birdenbire ciddi olup olmadığından emin olamadım.

Kitap: [Biraz Umursamıyorum](#)

BÖLÜM 20

*Kuyruktaki 'ueue' kadar işe yaramazsın.
-Bir şüpheliye*

"Neredeydin?" diye sordu karım.

Ona masumca göz kırptım. "Sadece yürüyüşe çıktım."

"Gecenin bir yarısı mı?" diye sordu ışığı açarak.

Anneler Günü için annesinin evindeydik. Çocuklarımız Ford'un çocuklarıyla birlikte yan odada uyuyorlardı.

Banner onun ötesindeki odada kız arkadaşıyla birlikteydi, o Coronado'dan gelmişti ve kız da çok uzak olmayan bir üniversiteden.

Sonra Trance ve Viddy vardı.

Hepsinin uyuduğunu biliyordum. En azından kalkmaya zahmet etmemişlerdi. Kimsede benim gibi tabela çalacak cesaret yoktu.

"Ne yaptığımı biliyorsun," dedim ona.

Her yıl, saat gibi, Anneler Günü'nde buraya gelirdik. Ve her yıl, o lanet tabelayı indirirdim çünkü şaraphane arardı ve devlet gelip tekrar asardı.

Koronavirüs olsun ya da olmasın, bu yıl da farklı değildi.

"Bu yıllardan birinde ortaya çıkacaksın," dedi. "Ve o zaman çocuklarımı yalnız büyütmek zorunda kalacağım."

Gözlerimi devirdim. "Baban bu kasabada polis. Gerçekten de tabelaların indirilmesinden kimin sorumlu olduğunu bilmediklerini mi sanıyorsun?"

"Aslında biz kasabada değiliz. İlçenin yetki alanındayız," diye belirtti. "Babam onlara kendi polis arkadaşlarına olduğu kadar yakın değil." Kalkmak için çabaladı, gözleri uykudan ağırlaşmıştı. "Duş mu alıyorsun? Sanırım Ford'un bebeği saçına kustu ve ben de yıkayamayacak kadar yorgundum. Bir tane alabilirim."

Saatime baktım.

"Saat sabahın üçü," dedim. "Ben gidiyordum..."

"Ya benimle birlikte o duşa girersin ya da seni zorlarım," diye karşılık verdi. Zaten yarı seğirmekte olan dudaklarım şimdi tam anlamıyla gülümsüyordu.

"Evet, hanımefendi," dedim.

Duş kesinlikle tam da beklediğim gibi sonuçlandı ve sonunda yatağa girdiğimizde tamamen bitkin düşmüştüm. İyi anlamda.

Gözlerimi açtığımda, mavi gözlerin doğrudan benimkilere baktığını gördüm. "Kaçma vakti geldi mi baba?" diye sordu küçük kızım.

Yüzünü geçip komodinin üzerindeki saate baktım.

Saat sabah altıyı biraz geçiyordu.

Üç saatten az uyumuştum. "Bilmiyorum, öyle mi?" diye sordum.

Şimdi dört yaşında olan Diana benimle koşmayı severdi.

Ve koşarak, ben onu iterken tabletiyle oynamayı gerçekten seviyordu. "Vakit geldi." Bir ayağından diğerine sıçradı. "Hadi gidelim."

İnledim ve yatakta doğruldum.

Protokolü bilen kızım geri adım atmadan önce sabırla protezlerimi takmamı bekledi. "Geliyorsan koşu ayakkabılarını giymelisin," diye emrettim.

Bunu yapmak için odadan dışarı fırladı ve ben de bana uykulu bir şekilde gülümseyen karıma doğru baktım. "Seni seviyorum. Bugün maratonunu koşmadığın için üzgünüm."

Corona pisliği yüzünden maratonum iptal edilmişti. Ama sonbaharda telafi edecektik. "Sorun değil," dedim. "Bugün sadece kısa bir koşu olacak. Muhtemelen sadece bir saat."

Doğrulup dudaklarını öpmem için bana uzatırken gözlerinin içi gülüyordu. "Yakında görüşürüz, güzelim."

Yatağa geri düştü. "Son otuz dakika sana katılacağım."

Ve yaptı da. Bisikletiyle Viddy ve Onewheel'iyle Trance ile birlikte. Trance'a

"Bunun üzerinde öleceksin," dedim.

Trance omuz silkti. "Hepimiz bir şeylerden öleceğiz, ezik."

Kitap: [Yapmamayı Tercih Ederdim](#)

BÖLÜM 21

*Senin dağınıklığıını göreçeğim ve seni yürüyen bir felaket olarak yetiştireceğim.
-Dante'den Finley'e*

"Hiç evlenecek misin?" Kardeşime sordum. "Seni hizada tutacak iyi bir kadın bulacak mısın?" Finley çekicinin yolcu koltuğundan bana baktı ve omuz silkti. "Hazır olduğumda."

Finley son beş yılda hayatında birkaç aşk yaşamıştı ama hiçbiri kalıcı olmamıştı. Aslında ciddi bir ilişkiye başlamak için kızının evden ayrılmasını beklemeye daha meyilliydi ama Finley'nin kızına davranış biçimine bakılırsa, liseden mezun olduktan sonra asla taşınmayacaktı.

Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

"Nereye gidiyoruz ki?" Finley sordu. "Kahretsin, bu çok berbat bir şey. İşten çıkarılmış olmaktan nefret ediyorum." Petrol ve gaz fiyatlarının yürek parçalayacak kadar yükselmesiyle Finley ne yazık ki işini kaybetmişti.

Onun için diğer petrol sahası çalışanlarının çoğunda olmayan iyi bir şey mi vardı? Doğrudan girebileceği açık pozisyonları olan bir şirkete sahip olan birkaç kardeşi vardı.

"Yapmam gereken bir repo var," diye homurdandım kırmızı bir Viper'ın arkasında caddenin kenarına çekerken.

"Bu o mu?" Finley heyecanla öne doğru otururken sordu.

"İşte bu," dedim.

"Tüm bu Corona virüsü saçmalığına rağmen hâlâ haciz mi yapıyorsunuz?" Fin sordu. "Hem evet hem hayır," diye itiraf ettim arabadan inip arkaya doğru yürürken.

İçine bakıp VIN numaralarını bankadan aldığım numaralarla teyit ettikten sonra açıklamaya başladım.

"Sadece son altmış gün içinde borcunu ödememiş olanları kabul etmiyorum çünkü bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," dedim. "Bu altı aydır borcunu ödemiyor, yani sadece işini kaybettiği ve arabasının borcunu ödeyemediği için olmadığını biliyorum. Ve herif saklanıyormuş. Şehre döndüğü haberini daha yeni aldım."

Finley çekiciyi yerine yerleştirdi ve birlikte onu kamyonun arkasına yükledik. Arabayı bağladığımız sırada adam koşarak manikür salonundan çıktı.

Tırnak salonu.

Tırnakları yarım kalmış.

"Bekle!" diye bağırdı. "O benim arabam!"

"Arabanıza el konulacak," dedim. "Eğer istiyorsan, ödemeleri yap."

"Ama, ama, ama..." Yüzünde kötü bir ifade vardı. "Bu virüs yüzünden ödeme yapamadım! İşimi kaybettim."

Finley homurdandı. "Dinle dostum. Hepimizin kötü şansı vardır. Tırnaklarını yaptırdığına göre seninki henüz o kadar kötü görünmüyor. Kötü şansın için üzgünüm. Bu virüsle hiçbir ilgisi olmayan bir şans."

Finley bu cümleyi bitirdiği anda, bir kadın dört köpeğiyle birlikte caddede yürümeye başladı. Heps i de onun yanında güzel güzel yürüyordu. Ama hepsi de sanki her an sahiplerine saldırmamızı bekliyorlarmış gibi bize bakıyorlardı.

"Syble!" diye bağırdı adam. "Arabamı çalmaya çalışıyorlar! Polis çağırın!"

Köpek sahibi olduğu her halinden belli olan Syble, duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı.

Syble, "Sayın Belediye Başkanı, ikiyüzlü bir pislik olmayı bıraksanız nasıl olur?" diye sordu. "Geri kalanımız sizin verdiğiniz evde kalma emirlerine uyarken, hepimiz yavaş yavaş içten içe ölüyoruz. Siktirin gidin."

Bununla birlikte hiçbirimize dönüp bakmadan uzaklaştı. Finley mi?

Köşeyi dönene kadar onu izledi.

"Belki de işten çıkarılmak o kadar da kötü bir şey değildir," diye takıldı Finley.

Kitap: [Hail Mary](#)

BÖLÜM 22

*Yalan söylemek için yanlış kaltak benim çünkü araştırıyorum.
-Ember'den Cheyenne'e*

"Ne yapıyorsun?"

Kocama baktım.

"Biraz odun kesmeye çalışıyordum ama sonra bunu bir erkeğe bırakmamız gerektiğine karar verdim. Çünkü bir kadının bunu yapmasının mümkün olduğunu sanmıyorum." Durakladım. "Sonra baltayı bulmaya çalıştıktan sonra uzun bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ondan sonra çimlere uzandım ve kazara uyuyakaldım."

Gabe'in eğlendiği yüzünden okunuyordu.

"Odunları hep ben keserim." Durakladı. "Neden buna ihtiyacım olduğunu düşündün ki?" İçimi çektim ve kollarımı başımın üzerinde yukarı doğru uzattım.

"Çünkü çok sıkıcı," diye itiraf ettim. "Yapabileceğim her şeyi yaptım. Kelimenin tam anlamıyla can sıkıntısı içinde boğuluyorum."

Başımızın üzerinde gök gürledi ve yüzümde bir gülümsemeyle kafamı kaldırdığımda ben uyurken fırtınanın başladığını gördüm.

Bulutlar karanlık ve uğursuzdu.

Kocama dönüp baktığımda gözlerinin heyecanla parladığını gördüm. "Bana öyle bakmayın bayım," dedim. "Hâlâ yağ içindesiniz," diye karşılık verdim.

Yavaşça öne doğru eğilip beni belimden kavradıktan sonra omzunun üzerinden yukarı doğru çekerken gözleri parlıyordu. Şaşkınlıkla ciyakladım.

"Gabe," dedim usulca. "Hayır."

Beni görmezden geldi ve evimize, yatak odamıza götürdü ve sonra beni yatağa fırlattı.

Çocuklarımız ve torunlarımız olduğu için artık o kadar maceracı değildik. Ama bu sefer farklı olacağını biliyordum.

"Soyun," diye emretti. "Ve arka verandaya gideceğiz."

Çoktan ayağa fırlamış ve gömleğimi çıkarmıştım.

"Sadece bu seferlik," diye takıldım.

Gömleğini kaybetmiş.

"Sadece bu seferlik." Gözlerini devirdi. "Her neyse. Ne zaman ve nerede olursa olsun yapacaksın. Benim için kayboldun, Ember. Kabul et bunu." Alay ettim. "Sana bu fikri ne verdi bilmiyorum."

Sonra kışına bir şaplak attım ve arka verandaya doğru kaçtım. Daha yatak odamızdan çıkmadan beni yakaladı.

Kesinlikle. Buna değdi.

Dışarı çıktığımızda fırtına artık yaklaşmıyordu. Buradaydı.

Beni kucağına alıp Adirondack sandalyemize oturduğunda beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı. "Bebek yapma havası."

Kitap: [Otoban Umurumda Değil](#)

BÖLÜM 23

Aranıyor: Parmaklarım peynirlenmesin diye beni Doritos'la besleyecek biri.
-Miller'dan Mercy'ye Metin

"Bak," dedim koşmaya hazırlanan adama. "Seni kovalamak istemiyorum. Kovalayacağım ama istemiyorum." Adam olduğu yere yığıldı.

"Kendi başına aracımın arkasına bin, sana kelepçe takmayacağım," diye homurdandım. Adam seksen, seksen beş yaşlarında ya da biraz daha yaşlıydı.

COVID pozitif vaka akını nedeniyle tecrit altında tutulan bir huzurevinden kaçmıştı. Görünüşe göre, asemptomatik olan şanslı kişilerden biriydi.

Bu yüzden, diğer arkadaşları gibi semptomlar göstermediği için, tecridin saçmalık olduğunu düşünmüőtü.

Bu yüzden kaçmaya karar vermiş ve bu kaçıőı gerçekleştirmek için çiçek teslimatı yapan adamdan bir motosiklet çalmaya karar vermişti.

Ben arkasına çektim, o da sakın bir şekilde kenara çekti.

Ve şimdi daha da sakın bir şekilde aracımın arkasına biniyordu.

Maskemi daha yukarı çektim ve ona da bir tane fırlattım.

"Şunu yüzüne koy," diye emrettim. "Çocuklarım ve torunlarım yolda. Senin saçmalıklarını eve taşımama gerek yok."

Adam gözlerini kısarak bana baktı ama yine de maskeyi yerine taktı. "Bu saçmalık," diye homurdandı.

"Katılıyorum," dedim. "Arkada sessizce oturursan Sonic ve The Daquiri Express'e uğrayacağım."

"Harley's'e uğrayıp bana bir şişe Jack almaya ve sonra beni ön kapıya bırakmaya ne dersin? Jack şişesini sağdaki ikinci sahanlığa bırak. Sonra da yeni torununa lanet bir araba alırım."

Güldüm.

"Seni bıraksam, gidip Jack'i alsam, sonra da sana geri getirsem nasıl olur?" diye önerdim. "Bir anlaşmamız var. Bana torununun adını söyle," dedi adam.

Kıçıma duman üflediğini düşünerek devam ettim ve onu bıraktım, ardından içki dükkânına gitmeden önce arka koltuğumu, kendimi ve dokunduğum her şeyi Lysol ile iyice dezenfekte ettim.

Bir değil, iki şişe Jack bıraktıktan sonra karımı aradım. Cevap verdiğinde

"Merhamet" dedim.

Bana merhaba bile demeden, "ABD'ye giren lanet olası bir katil eşek arısı olduğunu duydun mu?" diye sordu. "Bu lanet olası COVID saçmalığı yetmiyormuş gibi şimdi de lanet olası eşek arıları için mi endişelenmem gerekiyor? Hem de katil eşek arıları? Biri tarafından ısırılmanın suratına yumruk yemekle eşdeğer olduğunu söylüyorlar. Hem de defalarca."

İnledim. "Mercy, Facebook'tan çık."

İç çekti. "Elimde değil. Yaşamak için çalışıyorum. Ben vazgeçilmezim. Adamlarıma iş bulmak için Facebook'ta olmalıyım." Öyle yaptı.

"Ama bu orada katil eşek arılarıyla ilgili şeylere bakman gerektiği anlamına gelmiyor," diye karşı

çıktım. İç çekti. "Gitmem gerek. Bir telefon randevusuna geç kalıyorum. Seni seviyorum."

Daha telefonu kapatalı yarım dakika bile olmamıştı ki telefon tekrar elimde çalmaya başladı.

"Alo?"

"Hey," dedi bir adam garip bir şekilde. "Ben Chevrolet Place'den Jess? Az önce yaşlı bir beyefendi aradı ve size bir araba almak istediğini söyledi."

Gülerek kapattım.

Kitap: [Yürütme Tarzı](#)

BÖLÜM 24

*Kahveden daha fazla ama kokainden daha az bir şeye ihtiyacım var.
-Annie'den Mig'e*

"Bebeğim," dedi Annie.

Karıma baktım.

"Ne?" diye sordum. Sesim en az benim kadar dalgın geliyordu.

Beni rahatsız eden bir dava dosyasını okuyordum ve bizimkinin yanındaki odada çocukların çığlıklarını ve bağırıışlarını duyabiliyordum.

Konsantre olmak gerçekten zordu. Bunu daha da zorlaştıran şey, çocuklar yan odada WWE için antrenman yaparken ve karınız durmazken konsantre olmaya çalışmaktı...

"Bebeğim!" Annie homurdandı.

Dava dosyasını önümdeki masaya bıraktım ve gözlerimde hissettiğim tüm kızgınlıkla ona baktım. "Beni bir yere götürmen gerekiyor," dedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Nereye?"

Bana kamyonetimin anahtarlarını verdi ve kapıyı işaret etti.

"Dışarı, şimdi," diye emretti.

Rome ve karısı çocuklarıyla birlikte içeri girdiğinde tartışmak için ağzımı açtım. "Hazır mısınız, değil misiniz?" Rome sordu.

Kaşlarımı kaldırarak karıma baktım.

"Çok çalışıyorsun. Gölü tekrar açtılar. Jet ski'leri çıkaracağız, Rome da teknesini çekecek." Alkışladı. "Hadi gidelim!"

Tartışmak için ağzımı açtım ama Roma yanıma geldi ve sırtıma bir tokat attı.

"Zahmet etmeyin," dedi. "Ben de tartışmaya çalıştım. Bugün bir aydır ilk kez izin günümdü, ama işte buradayım, karımı ve çocuklarımı göle götürüyorum, oysa asıl yapmak istediğim arkama yaslanıp biramı yudumlamak."

İçimi çektim ve ayağa kalktım, ona bunu yapamayacağımı söylemeye hazırdım, sonra Annie büyük silahları çıkardı. "Lütfen," alt dudağını yuvarladı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Lütfen baba!" diye annesini taklit etti en küçük kızım. "Evet, baba!

Lütfen!" diye ortanca kızım da katıldı.

İçimi çektim. "Hadi gidelim."

İki saat sonra, çocuklarım etrafımda su sıçratırken gölün ortasında bir tüpün içinde yüzerken, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettim.

Gerçeklikten bir kopuş.

Tam zamanında biramdan bir yudum aldım ve otuz sekiz kiloluk bir çocuk taşaklarıma indi.

Bira püskürdü ama küçük kızım bunun çok komik olduğunu düşündü.

Karım da öyle. Ben

mi?

Nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmekle meşguldüm.

Kitap: [Jack & Coke](#)

BÖLÜM 25

Yanlış anlamayın, çocuklarımdan her zaman şikayet ediyor olabilirim ama o pislikleri her şeyden çok seviyorum.
-Loki'den Channing'e

Ben: Ne yapıyorsun?

Channing: İnsanları bıçaklamamaya çalışıyorum. Bunların hepsi saçmalık.

Kıyafetlerine kan bulaştırma yeter. Yumuşatıcımız bitmiş ve bu hafta lanet mağazaya geri dönmeyeceğim.

Channing: "İnsanları bıçaklamayın" demen gerekiyor çünkü doğru olan bu. Sen bir polis memurusun, Bryce.

Tamam, kimseyi bıçaklama. Ama bıçaklayacak olursan da elbisene bulaştırma. Gerçekten. Yemekte ne var?

Channing: Hiçbir şey yok. Pişirecek bir şeyim yok ve bütün gün bu aptal cehennem çukurunda tıklı kaldığım için sen markete gitmezsen aç kalacağız. Ton balığı istemiyorsan tabii.

Bu çok aptalca. Benzin istasyonuna gidip tavuk alabilirsin.

Channing: Dokuzda kapatıyorlar. En azından o saate kadar çıkamayacağım. Ayrıca, işimiz sayesinde Corona virüsü kapmadığımız için şanslıyız ama oraya gidersek bir şey kapacağımız kesin. Hepatit belki. Orası iğrenç bir yer.

Benim sevgili benzin istasyonu yemeğim hakkında böyle konuşma. İhtiyacım olduğunda hep oradadır.

Channing: Çünkü garip saatlerde çalışıyorsun ve o saatte Taco Bell'den başka açık bir yer bulamıyorsun.

Ben: Bunun amacı ne?

Channing: Mesele şu ki, çok sıkıldım, bu toplantıda sıkışıp kaldım ve senin gerçekten iyi bir şeyler pişirecek vaktin var ve tembel bir piç olduğun için pişirmiyorsun.

Ben de çalışıyorum.

Channing: Muhtemelen arabanızda oturmuş, geçen hafta yaptığınız gibi o adamın yerini izliyor ve sesli bir kitap dinliyorsunuz. Bu nasıl zor olabilir?

Ben: Zor çünkü kığım ağrıyor, dizlerime kramp giriyor ve son bir saattir işemem gerekiyor ama onu özleyeceğim için arabamdan inmeye korkuyorum.

Channing: Ne giyiyorsun?

Ben: Mavi kot, beyaz tişört ve iş botları. Ben:

Neden?

Channing: Çünkü merak

ediyorum. Ben: Sen hiç meraklı

değilsin.

Channing: Tamam, iş arkadaşım seni görmek istedi. Tanrı gibi bir yaratıkla evli olduğum için onunla dalga geçtiğimi düşünüyor. Bunu kanıtlamak zorundaydım.

Channing: Benimle konuşmayı

bıraktın. Channing: Hâlâ orada

olduğunu biliyorum.

Channing: Senin seksi olduğunu ve ağaran sakallarını bırakmaman gerektiğini düşünüyor. Ayrıca benim gibi gümüş renginin seni daha seksi gösterdiğini düşünüyor.

Ben: Seninle konuşmam bitti. Akşama görüşürüz.

Channing: Eve geldiğimde sakalından başka bir şey giymediğinden emin ol.

BÖLÜM 26

*Erkeğinin kışını tokatla. O kış senin, bunu unutma.
Cora'nın gizli düşünceleri*

"Cora!" Seslendim.

Hiçbir şey.

"Cora, uyanık mısın? Benimle egzersiz yapmak istediğini söylemiştin ve ben saatlerdir burada bekliyorum." Yatak odamızın kapısını ittim.

Spor sütyenini yerine çekmeden önce göğüslerim gözümün önüne geldi. Bana baktı.

"Bunu mu giyiyorsun?" diye sordu.

Vücuduma baktım.

Üzerimde uyluğumun ortasından kestiğim bir eşofman altı, tenis ayakkabıları ve başka hiçbir şey yoktu. "Evet, bunu planlamıştım. Neden?" diye sordum. diye sordum. "Sadece garaja gidiyoruz."

Spor salonu kapalıyken, evde bir spor salonum olduğu için hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Elli kiloluk dambılları olup olmadığına bakmak için mağazaya gittiğimde, sadece hiç olmadığını değil, aynı zamanda tüm egzersiz bölümünde hiçbir şey kalmadığını görmek beni üzmüştü.

Oldukça göz açıcı olmuştu.

"Çünkü seninle birlikte çalışmamı istiyorsun," dedi.

Burnumu kıvırdım.

"Ayakkabılarını giy ve gidelim," diye ısrar ettim. "Ben spor salonunda olacağım, tamam mı?"

Bana başparmağıyla işaret etti ama bakışlarını göbeğimden ayırmadı, ben de gözlerimi devirip garaja doğru yürüdüm. Garaj kapıları açıldıktan ve vantilatörün sesi yükseldikten sonra müziği açtım ve ısınmaya başladım.

Cora nihayet bana katıldığında, ona bakmak için çömelmenin ortasında

durakladım. "Ne giyiyorsun?" diye sordum, onu görünce her şey anında sertleşti.

"Sen onu giyiyorsun, ben bunu giyiyorum." Sütyenini ve poposunu zar zor örten kısa şortunu işaret etti.

"Giydiklerimin nesi yanlış?" Çömeldiğim yerden ayağa kalkarak sordum.

Arkasını döndü ve eğildi, bana arka tarafının güzel bir görüntüsünü verdi.

"Bana V'ni gösteriyorsun, Coke," dedi, elinde iki tane on kiloluk ağırlıkla geri dönerken. "Benim de sana mallarımı göstermem adil olur."

Gövdemden aşağı baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Boş ver," dedim ona doğru yürürken. "Antrenmanımızı başka bir şekilde yaparız."

Kitap: [Ain't Doin' It](#)

BÖLÜM 27

*Sadece genel bir hayat güncellemesi: Yine acıktım.
-Torren'den Sebastian'a*

Sebastian yanımdaki koltuğa otururken, "Gençliğimizden bu yana çok şey değişti," dedi.

Ona ters bir bakış fırlattım ve yeni torunumu omzuma yeniden yerleştirdim ve onu tekrar uyuması için salladım. "Tam bir korkaksın," diye hırladı Sebastian.

Tam bunu söylediği sırada torunu koşarak yanına geldi ve kendini kollarına attı. Onu yakaladı ve karnına ahududu üfledi.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve sonra sanki dünyada her zaman güvende olacağını bildiği tek yerdeymiş gibi gözlerini kapattı. "Ne diyordun?" Ben çizdim.

Beni tersledi ve sonra kanepenin arkasından bir battaniye yırtıp torununun üzerini örttü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandı.

"Kızınızı iki aydır görmediğim gerçeğini konuşmaya ne dersiniz?" Ben önerdim. "Hâlâ o hapishanede mi çalışıyor?" Sebastian'ın yüzü asıldı.

"Aslında Johnny'nin yakınındaki Bear Bottom'da yeni bir eve taşındı," dedi Baylee, şimdi uyuyan torunu için giysilerle odaya girerken.

Gözlerini devirdi ve Blake'in yanına oturmadan önce onları sehpanın üzerine fırlattı. Tru hülyalı gözlerle bana bakıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Tru'ya sordum.

"Çünkü torunumuza bu kadar aşık olmanın çok tatlı olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti. "Ve Viddy ya da Trance'in seni bulup onu çalmasından korktuğun için burada bir ezik gibi saklanıyorsun."

Omuz silktim. "Dün evlerinde kaldıkları için onu görebildiler. Sıra bende."

"Bu karantina cehennem gibiydi," diye homurdandı Sebastian. "Biraz daha açıldığımıza sevindim çünkü sonunda bu çocukları görebileceğim. Teksas/Louisiana sınırının trafiğe kapalı olması gerçekten berbattı."

Katılıyorum.

Kesinlikle.

Sadece torunumuzu görmeyi özlememiştik, ben de kızımı görmeyi özlemiştim.

Sonunda onu tekrar kollarıma aldığım için mutluydum.

Baylee Tru'ya bakarak, "Bugün seni yine pantolonsuz yakaladıklarını duydum," dedi. Tru omuz silkti. "Kapıyı çalmaları gerekirdi."

Buna hepimiz güldük.

Ford odaya girerken, "Evet, yapmalıydık," diye söylendi. Gözleri otomatik olarak çocuğuna kaydı ve omuzları gevşer gibi oldu. "Onu yakaladın mı?"

Ona bir başparmak işareti yaptım.

"O zaman Ashe'i birkaç saatliğine kaçıracağım. Ailem... şu anda konuşmak istemediğim bir yerde.

Söylemeye gerek yok, onlar aramaya gelmeden önce muhtemelen onunla sağlam bir saatiniz var." Ford yüzünü buruşturdu.

Gözlerimi devirdim. "Beni ilgilendirmez. İstedığınız kadar zaman ayırın." Sonra Ford sırtarak gitti.

"Tuhaf," dedi Sebastian sessizliğin içinde. "Eskiden hep büyükbaba olmanın tuhaf olacağını düşünürdüm. Ama bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor."

Benim saçıma sahip olan torunuma baktım.

"Sanki dünya avuçlarımda içindeymiş gibi hissediyorum. Tıpkı kendi bebeklerimi kucağıma aldığımda hissettiğim gibi."

Kitap: [Hattıma Şarj Olun](#)

BÖLÜM 28

*Muhtemelen yaşıım insanları yetişkin olduğumu düşünmeleri için kandırıyor.
-Mia'nın gizli düşünceleri*

"Harika," Tai telefonundaki çağrıya sertçe baktı. "Tek kelimeyle harika."

"Neden homurdanıyorsun?" Karşısındaki kanepede çamaşırları katladığım yerden sordum.

"Telefona gelen mesajı okumaya başladı: "Az önce Clorox çamaşır suyu ve ispirtonun karıştırıldığında gerçekten kloroform yapıp yapmadığını anlamaya çalışan bir adam için çağrı aldık. Karısı, adamın bunu yaparken bayıldığını ve kendisinin de bayılmak istemediği için odaya girmeye korktuğunu söylüyor. Görünüşe göre Facebook'ta yaygın ev kimyasallarının birbirine karıştırılmasıyla ilgili bir yazı görmüşler," diye homurdandı Tai, gözleri bana dikilmişti. "Ben gitmiyorum."

Tai beş hafta önce Kilgore İtfaiyesi'nden emekli olmuştu. Tüm bu çılgın Corona virüsü saçmalığı yaşanmaya başlamadan iki hafta önce.

Şimdi Kilgore'un hemen dışında yaşadığımız küçük şehirde gönüllü itfaiye teşkilatında çalışıyordu.

Gönüllü olmanın iyi yanı, insanların gitmesinin gereksiz olduğu çağrılar olmasıydı. Yine de bunun onlardan biri olduğundan emin değildim.

"Gerçekten gitmiyor musun?" Merakla sordum.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda uygulamasında bir uyarı daha aldı.

"Görünüşe göre arama iptal edilmiş," dedi. "Adam uyanmış." Gözlerimi devirdim ve katlamaya geri döndüm.

Tam o sırada birlikte sahip olduğumuz ikinci çocuğumuz Allannah koşarak odaya geldi.

Bilgisayarına doğru yürüdü, oturum açtı ve sonra ekrandaki bir şeye gülmeye başladı. Zoom uygulamasından tüm sınıfını görmek için eğildim.

"Umm, Tai?" Yavaşça söyledim. "Gidip pantolon giymek isteyebilirsin. Şu anda sana iç çamaşırlarınla bakan yirmi kadar dokuzuncu sınıf öğrencisi var."

Tai bilgisayara baktı ve küfretti.

Kanepenin minderini çekerek kızımıza ters ters baktı. "Ciddi misin, Allannah? Beni uyaramaz mıydın?"

Allannah şaşkın görünüyordu. "Seni ne hakkında uyardı?"

Tai, koltuk minderinin tamamı kıcını kaplayacak şekilde odadan çıktı.

Tüm kızların heyecanla kıkırdadığını duydum ve kızıma baktım. "Bunu bir daha yapma."

Yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Babamın poposunu tüm sınıfa göstermek için kasten yola çıkmadım, tamam mı? Hem neden burada iç çamaşırıyla oturuyor ki?"

Yapmak için dünya kadar zamanım olan ama hiçbir iradeye sahip olmadığım taşan çamaşır yığınlarına baktım. "Kibar ol," diye homurdandım. "Ve Tanrı aşkına, şunu dışarı çıkar."

Bir saatten fazla bir süre boyunca kıkırdayarak konuşan yirmi kızı dinlemekten gerçekten yorulmuştum. Artık okul ödevi yaptıklarından bile emin değildim, sadece sosyalleşiyorlardı.

Zavallı şey.

Bu onun için çok önemli bir yıld ve son yarısını yaşayamayacaktı.

Daha da kötüsü, tıpkı babası gibi atletizmde çok iyiydi ve lise birinci sınıfta koşamıyordu. Ama idare ediyorlardı.

Tai'ye ait olan sadece şort ve eşofmanlardan oluşan büyük yığını toplayarak yatak odamıza girdiğimde onu yatağa uzanmış halde gördüm.

"Yatağa geri mi dönüyorsun?" Alay ettim.

Tek gözünü kırpıştırarak açtı. "Hayır. Ama işe geri dönmeyi düşünüyorum. Bu çok sıkıcı."

Tai'nin neden emekli olduğunu gerçekten anlamamıştım. Yirmi yılını doldurmuştu ve bir gün artık yettiğine karar vermişti. Herkes, ben bile, onun gitmesine şaşırmiştık.

Geri dönmek istemesine hiç şaşırmadım.

Gönüllü itfaiye teşkilatında onun için yeterli heyecan yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Hastaneye gitmeyi düşünüyorum. Acil servise. Sağlık görevlilerine ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar." Gözlerini kısarak bana baktı. "Seninle çalışmamın bir sakıncası var mı?"

Yapar mıydım?

Nefret edeceğimi düşünmemiştim.

Aslında.

"Beni işe götürüp getirir misin?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi. "Senin araba kullanmak istememe sorunun ne?"

Bilmiyordum. Ama o bizi sürdükçe, kendi başıma araba kullanmaktan nefret ettiğimi daha iyi anladım. Şımarık biriydim ve o da beni bu hale getiren adamdı.

Kıyafetlerini şifonyerin üzerine koydum ve sonra arkamı dönüp üzerine süründüm.

Sırtına tamamen bastırdığımda, ağzımı yanağına götürdüm ve "Sadece kahramanlık yaparak kendini öldürtme. Sana ihtiyacımız var."

Bana göz kırptı ve sonra şaka yaptı: "Geçen yıldan beri çim biçme makinesinin üzerinde asılı duran bir N95 maskem var.

Sanırım senin kullanmak zorunda olduğun kumaş maskeler yerine onu kullanabilirim."

Ağzım tıkanı. "Bu geçen yıl köpek pisliğine düşmüş ve ezilmişti."

"Doğru," dedi. "Ama köpek boku virüsten iyidir... değil mi?"

Bu adamın beyninin çalışma şekli beni hayrete düşürdü.

"Sadece eve gelip duş alana kadar öpücük falan bekleme, tamam mı?"

Kitap: [Şok Tavsiye Edildi](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.